Jan van Helsing

Dr. Dinero

Cartea de un milion de euro!

Traducător: ***Christian Eduard Popa***

Editura ANTET

Titlul original: das cine million euro buch!

Copyright e 2010 AMADEUS Verlag GmbH & Co. KG Copyright e 2011 Antet XX Press

Ceea ce ştiu mă înverşunează!

Aţi făcut-o! V-aţi urmat curiozitatea şi aţi deschis această carte. Este bine că aţi făcut-o pentru că despre asta este vorba în această carte. Trebuie să-ţi urmezi curiozitatea, deoarece cu ajutorul curiozităţii se creează ceva nou – suntem *lacomi* după ceva *nou.* Prin intermediul curiozităţii apare dezvoltarea şi progresul. Oamenii care îşi urmează curiozitatea, întreprind câte ceva, aceştia sunt „antreprenorii”. Dacă îţi urmezi curiozitatea în mod consecvent până la sfârşit, până ce găseşti răspunsul la întrebare şi ţi-ai potolit setea de a cunoaşte, atunci s-a născut ceva nou – o nouă experienţă, o nouă descoperire poate o nouă idee de afaceri. Acum vă veţi întreba ce legătură au aceste lucruri cu titlul cărţii. Ce legătură există cu *un milion de euro?*

Sunt gata să vă încredinţez că în acest caz nu este vorba numai de curiozitate, ci şi de bani sau, mai bine spus, *este vorba de succes.* Succesul poate fi exprimat în milioane de euro sau printr-o mare proprietate materială. Totuşi pentru un alpinist desăvârşit cel mai mare succes îl reprezintă vârful muntelui; pentru preot să reuşească să umple biserica de enoriaşi; pentru lucrătorii Greenpeace, o lume curată; pentru yoghini, o stare de iluminare; pentru jurnalist, un super-story; pentru regizor, să transmită cât

mai multor oameni mesajul său; pentru preşedinte, să reuşească să-şi scape ţara de datorii; pentru cercetătorul de gene, o nouă încrucişare sau o nouă soluţie de vindecare; pentru soldat, să-şi apere patria; pentru femeia obeză, să piardă din greutate; pentru student, diploma de licenţă; pentru adolescent să obţină carnetul de conducere; pentru dependentul de droguri să se lase de droguri; pentru brokerul speculator să nu-l găsească investitorii cărora le-a pierdut banii...

După cum se poate observa mai sus succesul reprezintă altceva pentru fiecare om în parte. Multe dintre aceste succese nu pot fi cumpărate cu bani – sunt inestimabile! Fiecare dintre noi vrea să aibă succes şi fiecare din motive personale. Dar de ce are unul succes cu afacerea sau cu ideea sa şi altul, nu? Vrem să analizăm în profunzime aceste întrebări în cele ce urmează.

Majoritatea oamenilor simt că viaţa pe care o duc nu reprezintă sensul adevărat al existenţei lor. Cu toate impresiile virtuale pe care le trăim în ziua de astăzi – televizor, video, jocuri pe calculator, internet şi altele – oamenii observă tot mai puţin că viaţa lor se derulează de fapt fără niciun scop. Din acest motiv tot mai puţini oameni, în special persoanele tinere îşi pun întrebarea, conform motto-ului: *„Ce fac eu de fapt?”*

Prin valorile materiale de faţadă care ne sunt transmise astăzi – prosperitate, faimă, carieră, bunuri fără valoare – omul nu mai este educat spre o gândire critică pentru a-şi

pune întrebarea *de ce* şi *din ce motiv* – întrebarea legată de sensul superior al vieţii, întrebarea legată de EXISTENŢĂ. Dacă reflectăm profund, la majoritatea dintre noi apare o stare de anxietate – anxietatea că există ceva, ceva necunoscut şi faptul că ar trebui să ştim mai multe despre viaţă; dar în acel moment sună soneria de la uşă şi, slavă Domnului –, nu mai trebuie să ne gândim la astfel de întrebări grele...

Religiile nu ne sunt de mare ajutor în acest caz. Ceea ce fac acestea cu „credincioşii" lor putem observa foarte clar în Israel, Irak sau în Irlanda... Biserica creştină este atât de „învechită" încât există pentru tot mai puţini oameni ca ideal. Păi cum să meargă dacă se bazează în continuare pe Vechiul Testament – o culegere de genocide şi acţiuni de răzbunare – în loc să se concentreze pe învăţătura lui Iisus şi pe mesajul de dragoste transmis de acesta? Nu este de mirare că bisericile sunt tot mai goale. Omul simte ceea ce nu este bine – noua generaţie de copii şi tineri ştie acest lucru.

În special declaraţia răposatului Papă Ioan Paul al II-lea: *„Pentru iertarea păcatelor voastre nu mergeţi la Dumnezeu, el veniţi la mine!" te* pune într-adevăr pe gânduri...

Mai există şi trend-ul social-comunist care îndepărtează complet gândul religios din cadrul vieţii – aceasta este cealaltă extremă, lipsa de Dumnezeu şi de spiritualitate. *„Nu se mai potriveşte în lumea noastră" se* spune despre

religii. *„Tipii precum Iisus sunt demodaţi”* spun ştrengarii. Noi trăim într-o societate de dat din coate, fără iertare sau menajamente. Aparent oamenii primesc „libertate nelimitată”, supraconsum şi zone de trai comode ce nu-i mai îndeamnă la cugetare.

În societatea de consum omul degradat râde dacă-i povestim că ne ocupăm de „dorinţe” şi că există mai mult decât mizeria ce ne-o sugerează mass-media. Se respinge tot ce nu se potriveşte cu spiritul timpului (primitiv sau vulgar). Dacă aspiri la ceva sau eşti grav bolnav atunci lucrurile arată cu totul altfel. În acel moment sunt chemaţi în ajutor aceia care în condiţii normale ar fi fost luaţi în derâdere – preotul, specialistul în ştiinţe spirituale, câteodată şi psihologul care de obicei este privit ca un şarlatan. Când unei persoane îi merge rău atunci sunt bune toate mijloacele. Exact aşa gândeşte omul obişnuit.

„Oameni, uitaţi-vă la mine, mie-mi merge rău şi am nevoie de ajutor!” Exact aceştia sunt oamenii de care are nevoie lumea. Următoarea propoziţie a acestora va fi: *„doctorul nu a putut să mă ajute, ăsta nu este un doctor bun”.* Normal, de vină este doctorul că ş-a îmbolnăvit pacientul... Cine este de vină când se goleşte punga cu bani?

Dacă priveşti ca om cultivat şi bine crescut la marea masă umană, atunci o să-ţi pui cu siguranţă *întrebarea: „Mai poate fi salvată omenirea?*” Problema o constituie faptul că este vorba de **toată** lumea. Este incredibil! în

ultimii douăzeci de ani am vizitat 75 de ţări. O parte din această carte am scris-o în Kenya şi Africa de Sud, dar şi aici am constatat acelaşi lucru: devine tot mai rău!

Ceea ce-i lipseşte societăţii de consum, respectiv omului contemporan, modern, educat, dar care trece fără niciun fel de spiritualitate prin viaţă, este o explicaţie foarte simplă cu privire la ceea ce reprezintă viaţa pe pământ cu adevărat, respectiv cum funcţionează ea. Exact acest lucru este greu de găsit. Lipsesc disciplina, stima, credinţa, etica, încrederea în sine, capacitatea de rezistenţă, atenţia, compasiunea, dragostea şi multe altele. Pentru că toate acestea lipsesc ne uităm numai la afacerile rapide, unde poţi câştiga cât mai mult printr-un efort minim. Dacă ne uităm la instituţiile noastre financiare vom observa că şi acolo cuvântul criminalitate nu este ceva străin. Pentru majoritatea nu contează decât avantajul propriu...

Să ne punem întrebarea: putem să trăim cu sentimentul că suntem împăcaţi cu modul în care trăim şi cu modul în care ne purtăm cu semenii noştri? Suntem mândri de noi? Sau ne lăsăm sufletul la garderobă şi ne ascundem când am ajuns la angajatorul nostru? Ne face plăcere să facem plecăciuni şi să facem lucruri care ne enervează?

Suntem conştienţi de faptul că nu există niciun motiv de care să ne plângem? Nimeni nu ne-a forţat să lucrăm acolo unde ne câştigăm astăzi banii. Nu exercităm muncă forţată şi nu ne-a forţat nimeni să semnăm contractul de muncă. Deci nu este de vină Dumnezeu, Iisus sau Allah, că nouă nu

ne mai place acolo, ci noi singuri suntem de vină! Suntem liberi să schimbăm acest lucru. Nu este aşa?

Cum stăm cu relaţia, cu căsătoria noastră? Nu merge aşa bine? Ne-am dezumflat deja? Mu mai există dragoste, atenţie reciprocă? Atunci nu există decât două posibilităţi:

1. Ne schimbăm, ne apropiem de partenerul de viaţă, rupem modelele şi obiceiurile de până acum şi ne salvăm căsnicia.
2. Ne despărţim.

Adevărul este că ne-am căsătorit de bunăvoie, nimeni nu ne-a forţat. De ce trăim în dizarmonie, în certuri şi stres? Cine ne forţează să rămânem cu partenerul cu care ne certăm mereu? Obişnuinţa? Temerile legate de existenţă? Aroganţa? Un copil?

De ce vă întreb toate acestea? Ce au toate acestea de-a face cu titlul? Deci, în această carte este vorba de faptul că în viaţa noastră nu este nimeni răspunzător de situaţia noastră decât noi înşine – pentru sărăcia, pierderile sau bogăţia noastră. Dacă aveţi o problemă cu această afirmaţie atunci citiţi mai bine o altă carte. Dacă v-aţi săturat de această stare latentă şi vreţi să aveţi mulţumire, succes şi prosperitate, dacă lipsa de bani, conturile pe roşu vă provoacă insomnii, atunci fiţi curajoşi şi urmaţi argumentele arătate în această carte.

Diferenţa între un om prosper, un om sărac şi dumneavoastră nu o constituie picioarele, mâinile sau abdomenul – corpul – diferenţa o constituie ceea ce se

derulează în minte (voinţa, curajul, riscul şi cunoştinţele); la fel de decisive sunt şi sentimentul, convingerea, credinţa. Gândurile omului, ţelurile şi dorinţele sale îi aduc succese sau eşecuri; conştiinţa îl împiedică sau îi dă aripi ca urmare a regulilor ce există de la începutul omenirii.

Pe scurt. Succesul începe în capul nostru sau după cum spune trainer-ul de succes Frank Wilde: *„Se câştigă şi se pierde printre urechi!*" Dacă nu avem succes atunci trebuie să analizăm, să curăţăm, să adăugăm cunoştinţe, să restructurăm, să sortăm şi să orientăm corect ceea ce are loc în mintea noastră. Exact acest lucru vom face aici, igiena minţii.

La prima vedere acest lucru sună a spălare de creier, dar n, a este aşa. Creierul ne-a fost spălat până acum – am fost educaţi ca nişte adaptaţi, avem încredere în mass-media şi urmăm naivi politicienii consacraţi şi conducătorii religioşi. Acum putem renunţa la acest lucru – dar numai dacă ne dorim cu adevărat!

În acest scop vom răspunde în cadrul acestei cărţi la următoarele întrebări:

— De ce primul milion se câştigă cel mai greu?

— De ce bogaţii devin tot mai bogaţi şi de ce devine concomitent marea masă de oameni mai săracă şi mai primitivă?

— Cum pot avea încredere în mine?

— Cum pot reuşi să am curajul şi capacitatea de a risca?

— Ce fac în cazul unei căderi pe plan financiar sau a unui eşec? Sau mai bine spus: cum fac dintr-un eşec două succese?

— Cum de-ţi creezi o karmă dacă împrumuţi bani altor persoane?

— Unde vreau să ajung în viaţă, de unde vin şi care este ţelul meu?

— Ce înseamnă o viaţă împlinită?

— De ce ne aflăm mereu foarte aproape de o existenţă mulţumitoare, dar nu trăim niciodată cu adevărat?

Capitolul 1

Un model frumos – un model de bani

Trăim într-o lume bipolară. Acest lucru nu este cunoscut numai de fizicieni pe de o parte şi de esoterişti şi ocultişti pe de altă parte, ci şi de oamenii de succes. Zilnic se măreşte prăpastia între sărac şi bogat şi există tot mai mulţi oameni bogaţi. În anul 1982 existau numai 13 miliardari pe plan mondial, iar în anul 2008 erau deja 1.125 conform listei „Forbes" (numărul acestora a scăzut la 793 în anul 2009 din cauza crizei economice). Pe plan mondial numărul superbogaţilor creşte neîncetat. Niciodată nu a fost mai uşor să ajungi milionar ca în ziua de astăzi. (Un prieten de al meu tocmai şi-a înmulţit milioanele pentru că a investit în 2008 la bursă în cursurile ce s-au prăbuşit...) Ce semnifică acest lucru pentru planeta noastră?

Deci, după un calcul scurt putem observa că aceşti aproape 800 de miliardari (ale căror averi individuale depăşesc parţial zeci de miliarde) posedă mai mulţi bani decât restul întregii lumi. Un miliard sunt totuşi 1.000 de milioane! Putem spune deci cu toată convingerea că *banii stăpânesc lumea.* Pe de altă parte consecinţa acestui lucru îl reprezintă faptul că prăpastia dintre bogat şi sărac devine tot mai mare! în special din punct de vedere a situaţiei economice actuale...

Auzim zilnic la ştiri despre ambele extreme: oamenii sărăcesc, există tot mai multe firme falimentare şi s-a format o pătură de jos în societatea noastră. Pe de altă parte există anual mii de invenţii noi şi la fel de multe firme noi.

Conform opiniei, remarcabil este faptul că aceste persoane extrem de bogate provin din toate domeniile vieţii şi din cele mai diverse ramuri profesionale: fotbalişti, artişti, proprietari de imobile, bancheri, magnaţi ai petrolului, moguli de mass-media, muzicieni, actori, doctori, autori de cărţi, inventatori, piloţi de curse, comercianţi de arme, profesionişti din domeniul II, industria mobilei, extracţia de resurse minerale şi mai nou din sectorul internetului ca în cazul celor doi fondatori a website-ului YouTube. Ceea ce vreau să spun este că pot avea un mare succes oamenii din toate domeniile. Succesul *adevărat* nu este limitat la anumite ramuri profesionale. Totuşi sunt puţine persoanele – din punct de vedere procentual – care reuşesc marea lovitură în domeniile lor profesionale. În timp ce un antreprenor dă faliment, un concurent de-al său cumpără un întreg cartier; un conducător de firmă duce firma în prăpastie şi altul îşi extinde afacerea; altul cade în patima alcoolului sau a femeilor şi concurentul acestuia posteşte în mod regulat sau urmează calea lui Iacob pentru a se lumina sau pentru a se reorienta...

Acum vă întreb în mod direct: Cum vă împăcaţi cu aceste lucruri? Sunteţi o persoană încununată de succes,

aveţi impresia că banii ajung uşor la dumneavoastră sau faceţi parte dintre cei a căror bogăţie, succes sau prosperitate scade sau nu a existat niciodată, iar şi banii fug de dumneavoastră?

Unii cititori se vor întreba de ce scrie van Helsing acum despre bani şi succes? Pot să întorc această întrebare indirect, deoarece se pare că pe cititorii mei îi interesează acest subiect chiar mai mult decât alte teme. În cadrul bestseller-ului meu „Să nu atingi această carte!" am introdus câteva subcapitole scurte cu privire la dorinţe şi la bani. După ce am primit sute de scrisori şi mail-uri de la cititori în care majoritatea întrebau de bani şi prosperitate, ce şi cum trebuie făcut pentru a avea succes, cum anume funcţionează, m-am decis să scriu această carte. Vreau să vă împărtăşesc ceea ce m-a ajutat să am succes, pentru că fiecare are dreptul să-i meargă bine. Nu credeţi la fel?

Voi intra mai în detaliu în ce priveşte acest subiect: nu este un secret că provin dintr-o familie de industriaşi, dar am ales o cu totul altă cale decât restul rudelor mele şi m-am dedicat călătoriilor şi scrisului în ultimele două decenii. Nici nu constituie un secret faptul că am succes cu publicaţiile, editura şi mai nou cu canalul TV online (www.secret. Tv). Acest lucru nu este de la sine înţeles în ce priveşte subiectele analizate în cărţile mele de până acum – conspiraţii, OZN-uri, paranormal, spiritism, profeţii, politică unaerground etc. – pentru că există o mulţime de autori ce tratează subiecte de acest gen, concurenţa este

foarte mare şi pe de altă parte mass-media cataloghează ca „nebunie” acest mod de a privi lumea şi omul, oricum primesc periodic comentarii negative din mass-media.

Am reuşit chiar să-mi păstrez succesul, cu toate că am trecut prin situaţii foarte nefavorabile (prin interzicerea a două dintre cărţile mele).

Oare succesul se datorează stilului meu de a scrie? Mă îndoiesc de acest lucru, deoarece meseria mea este cea de meşteşugar; există mulţi autori cu adevărat talentaţi. Cu siguranţă nu acesta este motivul. Poate că am nimerit nervul timpului? Poate, dar conform opiniei mele alţi autori au nimerit mult mai bine. Atunci ce este? Cum este posibil acest succes? Există o reţetă a succesului?

Da, există. Există unele mecanisme pe care le poţi folosi pentru tine cu succes numai dacă le respecţi şi le urmezi.

Poate aţi auzit deja de cultivarea legumelor conform ritmului lunii (în special antroposofii lucrează după acest sistem). Dacă cultivi anumite sortimente de legume într-o anumită fază a lunii, fructele cresc mai mari decât în mod obişnuit. Dacă-ţi tunzi părul când luna se află în zodia leului atunci părul îţi va creşte mai bine.

În mod asemănător se întâmplă şi în domeniul banilor. Simplificând, putem spune că există momente şi semne pentru a derula tranzacţii financiare, pentru a avea câştiguri mai mari, dar vreau să intru mult mai în detaliu. Există faze în viaţă în care este important să acţionezi şi altele în care este mai bine să iei o pauză. Există momente

în care poţi să iei o decizie clară. Dacă faci acest lucru atunci vei avea succes, dar dacă dormi sau eviţi să iei o decizie atunci poţi înregistra pierderi masive. În acest caz discutăm de aşa-numitul „moment potrivit”, iar acesta trebuie recunoscut. Există situaţii în care trebuie să te desparţi de o anumită persoană pentru că are o influenţă negativă asupra ta şi îţi împiedică astfel propria dezvoltare. Dacă nu te desparţi de o astfel de persoană atunci eşti puternic încărcat negativ, ai o viziune nebuloasă şi astfel nu eşti deschis şi nu ai iniţiativă pentru decizii importante din viaţa ta.

La fel se întâmplă şi în cadrul firmelor. Există momentul potrivit pentru a vinde o firmă, a o preda următoarei generaţii sau a instaura un succesor. Dacă omiţi acest lucru, atunci va merge singură la vale (pentru că nu i s-a dat drumul).

Tema principală a acestei cărţi o constituie succesul, una sau mai multe chei către succes. Este vorba şi de succesele pe plan interuman, dar cu precădere este dezbătut succesul monetar, banii, şi cum este posibil ca aceşti bani să ajungă la noi, respectiv să rămână la noi.

De ce sunt banii, prosperitatea financiară, atât de importanţi? Pentru că ne aduc o anumită formă de libertate pe plan fizic. Cine are bani poate de exemplu să angajeze pe cineva care să efectueze o parte din munca sa şi astfel are mai mult timp liber. Această libertate şi acest timp liber pot fi folosite în mod util pentru a se perfecţiona.

Prin prosperitate nu devii neapărat un om mai bun sau mai iubitor – dimpotrivă aceasta îţi poate suci minţile. Banii îţi oferă posibilitatea şi libertatea să faci ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna. Mie de exemplu îmi place să investighez şi sunt întotdeauna pe urma misterelor. Banii îmi oferă posibilitatea să călătoresc, să explorez necunoscutul – şi dacă este posibil să las şi familia mea să se bucure de aceste lucruri. Acest lucru înseamnă că în calitate de propriul meu şef nu trebuie să întreb pe nimeni ce părere are, îmi organizez viaţa aşa cum vreau.

Sigur că banii reprezintă totul, dar ne trebuie totuşi o maşină frumoasă, o casă sau orice altceva ne dorim. Dacă te părăseşte partenerul, atunci cu siguranţă că nu este un lucru frumos, dar mai există câteva miliarde de alţi oameni pe această planetă... Totuşi când firma dă faliment şi contul este gol, atunci nu te mai bucuri de viaţă, iar în cele din urmă te va părăsi şi soţia pentru că te va numi un „loser”.

Unii vor spune: *„Sănătatea este mai importantă decât banii!”* Această idee nu este dusă la capăt. Multe boli apar doar în urma sărăciei – alimentaţie proastă, pentru că este mai ieftin; semipreparate; griji din cauza sărăciei şi din acest motiv găsirea refugiului în alcool, ţigări sau droguri (cota fumătorilor şi a consumatorilor de droguri este mult mai mare în cadrul păturii sociale a celor săraci). Dacă ai mai mulţi bani cel puţin poţi găsi medici sau vraci mai buni şi care nu sunt plătiţi de casele de asigurări de sănătate.

Constatăm astfel că banii nu reprezintă totul, dar

îndulcesc viaţa. Ne dorim să ne orientăm către o viaţă dulce dar nu în mod unilateral. Totuşi nu este ceva provocator să discutăm despre bogăţie monetară într-o perioadă în care economia mondială se scufundă în haos, toţi strâng cureaua mai tare, suntem aproape de o recesiune şi oamenii sunt concediaţi masiv? Chiar ăsta este motivul adevărat! Exact acum, când toţi vorbesc de primejdie, pierderi, griji pentru bani apare această carte. Pentru a dezvălui soluţii!

Situaţia în care se află Europa cât şi toată lumea economică nu a năvălit peste noi pe neaşteptate. Nu, din contră! Nu numai observatori de top ai bursei au avertizat cu privire la această criză. Fostul şef al băncii federale din SUA, Paul Volcker a avertizat de exemplu în aprilie 2005: *„Nu ştiu dacă o schimbare va veni mai repede sau mai târziu cu un boom sau cu un geamăt, dar după cum stau lucrurile cel mai probabil va fi o criză economică ce va aduce schimbări*". Chiar şi star-economistul şi fostul consilier al guvernului Clinton, Nouriel Roubini a emis avertizări de câţiva ani în mod constant, la fel şi guru al investiţiilor, Warren Buffet, în anul 2003. Da, chiar şi Alan Greenspan şi-a ridicat degetul arătător...

Aceşti experţi în economie şi-au dat seama că sistemul financiar actual va intra în colaps mai devreme sau mai târziu – în special în ce priveşte domeniul imobiliar, cărţile de credit şi sistemele de leasing, încă din anul 2006. Ca analişti, au recunoscut pericolul, dar numai în puţine cazuri

au descris cauza şi planul din spatele acestuia. Explicaţiile au venit de la cei ca mine şi nu suntem puţini. Aşa numiţii *„teoreticieni ai conspiraţiei”* au avertizat cu privire la ceea ce ni se întâmplă de cel puţin 15 ani. Este o parte a unui mare plan de a duce toată omenirea sub controlul total în aşa numita *Noua Ordine Mondială* – o nouă ordine cu un nou sistem monetar fără numerar. Criza economică / recesiunea nu a căzut din cer şi nici marii bancheri nu sunt proşti – toate acestea sunt demult plănuite. Dar să lăsăm aceste probleme aici...

Adevărul este că banii investitorilor, ca de exemplu cele 50 de miliarde ale marelui escroc Madoff, nu au dispărut, ci şi-au schimbat numai proprietarii. Acest lucru îl explica renumitul bancher James Mayer Rotschild (1792 – 1868) cu două secole în urmă, unui om ale cărui acţiuni au scăzut foarte mult: *„Banii tăi nu au dispărut prietene, acum sunt în posesia altuia”.*

Când acţiunile pierd din valoare atunci o altă persoană a dat lovitura. În cazul actualei crize financiare banii au fost luaţi de nişte experţi în bursă care duc piaţa în sus şi în jos cu ajutorul unor fluxuri enorme de capital şi fac profit prin vânzări când micul investitor „normal” urmează trend-ul şi cumpără de la aceşti profesionişti mult prea scump. În momentul în care investitorul vinde totul la un curs foarte scăzut atunci profesioniştii cumpără totul foarte ieftin şi câştigă o avere. Când vă pierdeţi portofelul cu bani atunci aceşti bani nu au dispărut, ci o altă persoană cheltuie acum

banii dumneavoastră. În momentul în care pierdeţi o bancnotă aceasta nu s-a evaporat, ci este ridicată de altcineva şi cheltuită pentru ceva. Dacă vă părăseşte nevasta, atunci nu a dispărut, ci este cu altcineva...

Înţelegeţi acest lucru? Banii nu dispar. Aceştia nu se evaporă şi nu sunt distruşi, îşi schimbă numai proprietarul.

Întrebarea în jurul căreia se va învârti toată cartea aceasta şi cu care vă veţi confrunta mereu este: aparţineţi tipului de om care are întotdeauna noroc, tipul câştigător la care „trag" banii, sau sunteţi un loser căruia baiii i se scurg printre degete?

În principiu există numai două tipuri de oameni: stăpânii şi cei supuşi, câştigătorii şi perdanţii, cei ce atrag banii, succesul şi ceilalţi ce-i resping sau îi pierd. Aceasta este legea polarităţii. Este ca la un magnet: ori respingere ori atragere, altceva nu există. Dacă sunteţi o persoană ce atrage succesul, căreia *„soarele îi străluceşte"* atunci veţi înţelege în sfârşit, de ce stau aşa lucrurile, iar dacă sunteţi unul dintre aceia care se află mereu acolo unde tocmai este reflux, totul vândut, unde nu mai este nimic de luat, sau dacă sunteţi un zgârcit atunci a venit timpul să analizăm viaţa dumneavoastră şi să găsim problema.

Dacă eşti un adevărat norocos atunci te întrebi la un moment dat dacă viaţa nu este nedreaptă pentru că ţie îţi merge foarte bine şi multor altor oameni le merge rău. Dacă eşti critic atunci recunoşti că acest „noroc" nu a căzut din cer, ci a fost atras în viaţa ta prin muncă grea. Atragi în

viaţa ta rezultatul muncii tale dar şi lucrul de care îţi este frică.

Credeţi că cineva care s-a născut într-o familie bogată sau a moştenit o avere nu a trebuit să facă nimic pentru acest lucru? Poate că a muncit din greu pentru acest privilegiu într-o viaţă anterioară. Trebuie observat de asemenea că o moştenire mare poate reprezenta un examen greu. Nu toţi primesc o avere mare pentru că pot să o folosească. Poate că este o mare încercare să nu cheltuiască aceşti bani, limitându-se numai să îi administreze...

Să luăm un scurt exemplu pentru a descrie un tip de om, ce apare din păcate foarte des. Fiecare ştie: dacă soba este încinsă nu trebuie să o atingi! Corect? Dacă privim un adult care pune mâna pe sobă în mod repetat şi se tot arde atunci spunem: „*Ăsta nu este normal...*" Există alţi oameni care citesc pe pachetul de ţigări: *„Fumatul produce cancer la plămâni", „Fumatul este mortal"* sau *„Fumatul te îmbătrâneşte mai repede".* Citesc acest lucru dar tot fumează două, trei pachete pe zi. Nu trebuie să spunem şi în cazul acestor oameni: *„Ăştia nu sunt normali?*" De ce face cineva aşa ceva? La fel se întâmplă şi în cazul multor speculanţi la bursă. S-a avertizat că imobiliarele reprezintă un glob de sticlă, dar speculanţii la bursă nu şi-au retras banii şi nu i-au investit în valori sigure.

Trebuie să avem compasiune cu aceşti oameni sau să mai spunem încă *o* dată: „*Ăştia nu sunt normali?*" Ar trebui

să ne mai gândim la acest aspect...

Să ne întoarcem la tema despre succes: După cum am descris deja în introducere, bogăţia sau sărăcia, succesul sau insuccesul încep în cap, deci în creier, sau mai bine spus în gând. Un proverb din Talmund explică acest lucru foarte bine:

Ai grijă de gândurile tale pentru că acestea se transformă în cuvinte.

Ai grijă de cuvintele tale pentru că acestea devin acţiuni.

Ai grijă de acţiunile tale pentru că devin obişnuinţe.

Ai grijă de obişnuinţele tale pentru că devin caracterul tău.

Ai grijă de caracterul tău pentru că devine destinul tău.

Este vorba de puterea gândurilor! Gândurile sunt cheia, pentru că spiritul stăpâneşte materia. Este vorba de cunoaştere, decizii şi o orientare clară spre un ţel fixat.

Despre această temă am scris în toate cărţile mele: despre puterea dorinţei, dar şi puterea gândurilor negative, ură, supărare, invidie, răzbunare şi, foarte important, frică şi vinovăţie. Chiar în ce priveşte această temă am observat ceva ciudat şi nu numai la alţi oameni (preponderent la oamenii cu dificultăţi pecuniare), ci chiar la mine însumi. Am observat nişte modele – aşa numitele *modele de bani* – la mine şi la alte persoane. Există modele pozitive şi modele negative de bani.

Mulţi oameni au o legătură ciudată cu banii, în special

oamenii tineri, în special cei creativi şi cu înclinaţii artistice. Când îi întrebi despre bani, aceştia dau de obicei următorul răspuns: *„Păi banii nu sunt atât de importanţi”.* În acelaşi timp aceşti oameni vor să ofere opera, imaginea, CD-ul lor, să presteze un serviciu şi să trăiască din acesta. Cum poate avea mare succes un om care asociază banii, puterea şi prosperitatea cu ceva negativ? Poate funcţiona acest lucru? Poate cineva să înoate în bani dacă este convins că banii au o importanţă secundară sau dacă conform concepţiei sale este inadecvat („un cool”) să trăieşti în lux? Sau dacă banii sunt înlocuiţi cu termeni negativi ca de exemplu „mălai”, „gologani”, „lovele” sau „caşcaval” şi depreciaţi? Ce părere aveţi?

Cu toţii ştim că *banii guvernează lumea* şi se vede în special în cadrul situaţiei mondiale actuale că totul este legat de bani, bănci şi burse. Totul din viaţă are întotdeauna într-un fel o legătură cu banii şi contează ce atitudine avem faţă de bani. Fiecare om priveşte banii cu alţi ochi: unii îi privesc ca pe un rău necesar, alţii îi vânează, alţii sunt cheltuitori sau zgârciţi, se uită la fiecare ban de două ori. Pentru unii banii reprezintă ochiul dracului şi alţii îi risipesc. Există oameni care ştiu să administreze banii şi alţii care nu ştiu cum să-i utilizeze – *„Soţia mea se ocupă de acest aspect”.* Acum să ne întrebăm pe noi înşine: suntem obsedaţi de bani, iubitori sau dispreţuitori ai banilor? Mă implic pe plan social cu banii mei sau chiar eu beneficiez de ajutor social?

Un comportament relativ indiferent faţă de bani are trainer-ul de succes Arthur Lassen care susţine: *„Nu da niciodată banilor sentimentul că-ţi sunt indiferenţi, pentru că banii au depus un jurământ inalienabil că vor rămâne numai la aceia care-i preţuiesc şi îi iubesc. Cine ia în derâdere banii şi îi dispreţuieşte acela va fi ocolit de bani”.*

Pentru a combate acest lucru el ne recomandă: *„Respectă banii, fă-i să se simtă simpatizaţi şi se vor bucura să-ţi umple buzunarele şi conturile bancare”.*

Gândiţi la fel despre bani?

Multe discuţii premergătoare acestei cărţi au arătat că puţini oameni sunt conştienţi de faptul că poziţia lor faţă de bani are legătură cu câţi bani posedă. Credeţi că modul nostru de a gândi, modul cum am fost educaţi şi cum suntem orientaţi către bani are legătură cu situaţia noastră financiară actuală, sau poate chiar cu cariera noastră profesională? Ce spuneţi de afirmaţia că poziţia noastră faţă de bani constituie cauza bogăţiei sau a sărăciei noastre – că probleme financiare sunt generate de minte şi tot de aceasta pot fi şi rezolvate?

Eu spun că „da” şi pot să demonstrez acest lucru!

Lipsa permanentă de bani nu este o „întâmplare” nefericită ci rezultatul unei poziţii greşite faţă de bani. Cine a crescut în condiţii sărăcăcioase şi a fost nevoit să muncească din greu are cu siguranţă o altă abordare faţă de bani, decât cineva care provine dintr-o familie înstărită.

Trebuie să recunoaştem faptul că diverse structuri şi

cercuri de influenţă folosesc banii în scopuri ilicite, dar ce legătură are acest lucru cu destinul meu în viaţă, cu visele mele, cu ţelurile mele? Pentru mulţi oameni banii reprezintă răul pentru că nu-i au. Când aceşti oameni ajung să aibă mulţi bani atunci dintr-odată nu mai sunt aşa de răi...

Mulţi oameni vor să rezolve problemele altora sau şi mai bine problemele întregii lumi, dar nu sunt în stare să-şi rezolve propriile lor probleme. *„Banii deformează caracterul”,* este o altă zicală valabilă pentru multe persoane, *„Banii îmi sunt indiferenţi”,* sunt de părere alţii. Sau: *„Banii sunt pe planul doi”.* Este clar că în acest caz banii vor ajunge în mod limitat la ei...

Să tragem concluzia: *„Cine are bani mulţi poate face multe lucruri, cine are bani puţini poate face puţine lucruri*”. Mă întreb: Cu ce mă ajută dacă am o grămadă de cunoştinţe sau am făcut o invenţie, dacă nu sunt în stare să le aduc în lume şi să le valorific? Cu ce mă ajută cea mai mare revelaţie dacă nu o pot publica cu succes sau să o transmit mai departe? Cum vreau să ajut copiii din Africa dacă nu am bani ca să le donez?

Din acest motiv am început să observ şi să studiez alte persoane, dar şi pe mine însumi, viaţa mea, comportamentul meu, relaţia mea cu banii, cu succesul şi am formulat mai multe modele:

Modelul nr. 1: *Modelul, eu am întotdeauna succes* sau *modelul hopa-mitică.*

Dacă mă uit înapoi atunci pot observa că întotdeauna am avut în mine convingerea că lucrurile sau proiectele de care mă voi ocupa vor avea succes. Foarte rar m-am gândit că ceva n-ar putea să funcţioneze. Dacă îmi întreb familia şi cercul de prieteni atunci sunt catalogat ca o persoană optimistă. Am avut multe căderi în viaţă, dar m-am ghidat întotdeauna după deviza: *„Ceea ce nu te omoară te întăreşte”.* Sau *„Dacă nu funcţionează aşa, atunci sigur există o altă cale...”.* Oare au loc toate aceste lucruri din cauza faptului că oamenii din afara cercului meu de cunoscuţi m-au numit întotdeauna un norocos? A funcţionat acest lucru sub formă de sugestie? Nu ştiu, dar acest termen a nimerit-o. Eu nu mă consider un om norocos dar întotdeauna mi-a fost limpede că indiferent de ce se întâmplă, întotdeauna există o cale de a te ridica din nou în picioare. De acest lucru nu m-am îndoit niciodată în viaţă. Poate că sunt şi prea egoist (sunt născut în zodia berbecului) şi mă concentrez pe propriile mele ţeluri... Cine ştie? Mai bine să lăsăm aici lucrurile aşa eu sunt.

În orice caz acest program sau model – acest model pozitiv de bani – funcţionează şi va funcţiona şi pe viitor.

Modelul nr. 2: Nu ştie cum să-i gestioneze.

Să plecăm de la premisa că un tânăr câştigă la loto sau moşteneşte – adică fără să depună nici un efort – un milion de euro. Credeţi că acest om este în stare să păstreze aceşti bani sau mai mult, să-i înmulţească?

Nu? Nici eu nu cred că este în stare. Dacă ar avea un consilier bun lângă el (de exemplu părinţii) atunci ar putea să reuşească, dar din proprie iniţiativă? De ce nu? Pentru că nu i-a muncit, nu i-a obţinut prin slujba sau prin munca sa, nu sunt rezultatul acţiunii sale – îi lipseşte experienţa şi maturitatea în modul de utilizare a banilor şi în special modul de utilizare a unor sume mari de bani. Prin intermediul unei sume foarte mari de bani se schimbă toată viaţa. Banii au un efect de lupă. Dă-i unui om bani şi îi va ieşi la iveală adevăratul caracter invizibil. Devine arogant, se supraevaluează, să făleşte şi duce o viaţă în desfrâu? Sau este elocvent, se implică pe plan social şi îşi ajută semenii? în acel moment orice om îşi pune întrebările: *„Care sunt prietenii mei adevăraţi, aceia pe care-i am în jurul meu? Sunt prieteni datorită mie pentru că mă plac ca om sau îmi sunt prieteni datorită banilor? Consilierul meu financiar este cu adevărat integru? Soţia mea ştie să gestioneze banii sau îi aruncă pe geam? Pot să am încredere în partenerul meu de afaceri sau acesta va fugi cu banii într-o bună zi?”*

Toate acestea sunt întrebări pe care nu trebuie să ţi le pui dacă nu ai nimic...

Exact aceasta este problema. Un câştig neaşteptat la loto sau o moştenire gigantică nu reprezintă soluţia. Acest lucru îl arată renumitul studiu britanic al Warwick Universityân ce priveşte câştigătorii la loto. Majoritatea norocoşilor interogaţi au devenit trişti după o scurtă

euforie; trei ani după marele câştig numărul depresivilor dintre aceştia depăşea cu mult media populaţiei. Conform conducătorului studiului, profesorul Andrew Oswald, creşterea financiară a declanşat o mare dezamăgire la aceste persoane.

Ziarul berlinez Morgenpost scria în articolul „Devine un câştigător la loto fericit cu milioanele sale?”: *„Despre acest subiect există puţine studii în ultimii 20 de ani şi provin din SUA unde câştigătorii jackpot-ului sunt anunţaţi public. Aceşti oameni au deseori mari probleme pentru că prin comparaţie cu moştenitorii unor averi de milioane nu sunt pregătiţi pentru aşa un câştig şi le lipseşte competenţa pentru gestionarea bogăţiei. Un studiu arată că persoanele ce au câştigat la loto au, după câştig, un nivel de noroc la fel ca victimele unor accidente”.*

Şi nu-i numai asta! Este dovedit că majoritatea milionarilor din loterie erau faliţi după câţiva ani. De ce? Pentru că nu au învăţat cum să folosească banii!

Exact din acest motiv primul milion câştigat este cel mai greu, pentru că acum începe procesul de învăţare în utilizarea banilor, a succesului şi a oamenilor. Succesul, o mare proprietate de bunuri materiale şi o mare avere necesită o schimbare a modului de gândire şi a modului de a acţiona. Se schimbă cercul de prieteni, look-ul personal, conţinutul dulapului cu haine. Interrelaţionezi cu alte persoane, cu oameni de afaceri, eşti invitat la diferite simpozioane sau gale – în funcţie de domeniul profesional –

iar aceste lucruri necesită un alt comportament, un vocabular elevat, maniere perfecte etc... Asta înseamnă că odată cu averea va avea loc o schimbare a modului de viaţă. Acest lucru este valabil şi viceversa. Aşa cum marele succes şi bogăţia implică o schimbare a stilului de viaţă anterior, poţi atrage succesul şi bogăţia în viaţa ta printr-o schimbare a modului de viaţă, a comportamentului, a prieteniilor, a manierelor etc. Cum mă comport cu oamenii şi cu lucrurile ce mă înconjoară? Acesta este unul dintre principiile (magice) ale banilor!

Primul model de bani pe care l-am constatat la mine a fost cel descris la nr. 1. Am avut mereu certitudinea că întotdeauna am suficient şi că mă ridic întotdeauna în picioare; exact aşa este, mie nu mi se termină niciodată ideile, iar când eşuez cu ceva, atunci încep altceva ce va avea succes. Acesta ar fi – un *model de hani pozitiv o* programare pozitivă după cum am precizat şi mai înainte. Este o caracteristică, o certitudine mentală şi emoţională că am întotdeauna succes, indiferent cu ce.

Am constatat în acest caz şi un *model negativ de bani* şi trebuie să fiu sincer să vă spun că am început să analizez acest model, să mă confrunt cu el abia de câţiva ani şi am început să-mi reorganizez viaţa. Eu îl numesc...

Modelul nr. 3: Modelul împrumutului de bani.

Din copilărie am dorit să ajut oamenii cărora le mergea mai rău decât mie. Cu siguranţă acest sentiment a fost

marcat şi de familia mea, deoarece averea câştigată nu era ţinută numai pentru ei, ci lăsau şi alţi oameni să se bucure de ea, ca de exemplu printr-un al 14-lea salariu acordat în afara primei de Crăciun pentru toţi angajaţii sau împărţirea unor pachete mari cu alimente familiilor nevoiaşe din sat. Noi copiii participam de fiecare dată la aceste acţiuni şi era extraordinar când puteai să aduci o bucurie oamenilor şi să vezi mulţumirea pe feţele lor. Poate că atunci s-a generat un fel de program sau model, că este ceva frumos să dai cadouri oamenilor; nu ştiu exact. Ştiu numai că sunt foarte implicat pe plan social. Unii numesc acest lucru bunătate alţii o numesc o „inimă mare”.

Acest lucru s-a exteriorizat în următorii ani prin faptul că am împrumutat altor oameni bani de câte ori am fost rugat. Când eram tânăr erau sume mici, când am ajuns adult erau sume mari. Nu contează din ce motiv anume, dar de-a lungul anilor am împrumutat mulţi oameni, oameni ce se aflau într-un impas financiar sau erau săraci. Nu constituia o problemă, dacă nu primeam aceste sume de bani înapoi, dar acest lucru nu se întâmpla aproape niciodată.

Dacă dau ceva sub formă de cadou atunci este cadou, dar când dai ceva împrumut – de exemplu chiar şi prietenilor – atunci plec de la premisa că o să primesc acel lucru înapoi. Pot apărea greutăţi neprevăzute care să întârzie rambursarea. Astfel de situaţii pot apărea chiar dacă este vorba de ani de zile, dar dacă nu mai vine nimic înapoi de la acea persoană şi aceasta se mai şi ascunde,

sau te vorbeşte de rău pe la spate fără niciun motiv, atunci apare o problemă. Aşa de exemplu am sprijinit alţi autori ce au avut mai puţin succes, le-am cumpărat un calculator sau le-am plătit chiria. Am vândut o maşină unui prieten, dar nu am primit niciodată preţul convenit şi au mai fost multe altele de acest gen. Au fost şi inventatori ce nu şi-au terminat niciodată invenţiile, prieteni şi cunoscuţi cărora le-am împrumutat bani, bani ce nu i-am mai văzut niciodată. A fost chiar şi mai mult de atât: am împrumutat bani şi unor străini, oameni pe care-i cunoşteam din corespondenţa cu cititorii şi care mi-au cerut ajutorul. Câteodată am împrumutat bani chiar dacă îmi trebuiau, de exemplu pentru a tipări o carte. De ce făceam acest lucru? Chiar şi în ziua de azi mă întreb dacă eram complet nebun – în special soţia mea se întreabă... Nu ştiu ce să vă spun. Ceea ce se întâmpla era ca un program al subconştientului. În special încrederea mea era nerealistă... Era ceva ciudat. Tatăl meu mă consola spunând că am compasiune şi că voiam să ajut, iar din acest motiv mi-am deconectat gândirea. Totuşi trebuie să spun că toate pierderile financiare se întorceau întotdeauna până la ultimul bănuţ, de la altcineva în viaţa mea. Acest lucru reprezintă de asemenea o lege! Nimic nu se pierde!

Un program financiar negativ asemănător, mi-au împărtăşit diferiţi prieteni de-ai mei, care încercau să îndeplinească aşteptările taţilor lor mulţi ani şi chiar decenii: *„Trebuie să îndeplinesc aşteptările tatălui meu,*

vreau să fie mândru de mine”. Acest lucru poate cauza şi un mare eşec.

Lucrul interesant este următorul: banii împrumutaţi nu au adus fericirea datornicilor. Oamenii pe care i-am ajutat financiar nu şi-au schimbat viaţa, astăzi au aceleaşi probleme ca atunci. Problemele nu au fost rezolvate...

Care este de fapt motivul adevărat pentru care dai bani împrumut?

- Vrei să faci parte din comunitate fără să fii catalogat copilul zgârcitului bogat?
- Ai prea puţină încredere în tine sau te respecţi prea puţin? (*„Copilul industriaşului este în ordine şi aparţine grupului nostru”)*
- Vrei să atragi atenţia prin felul tău „de a fi altfel” (îmbrăcămintea / bani daţi împrumut)?
- Vrei să arăţi că banii sunt ceva neimportant pentru tine?
- Vrei să fii lăudat pentru „binefaceri”?
- Dacă ceri banii înapoi arăţi că eşti meschin? Oare ei văd altfel aceste lucruri?
- Vrei să nu pari zgârcit când spui „nu” unui împrumut?

Acum vine o altă variantă, de fapt varianta decisivă ce a condus la această carte: aceasta este...

Modelul nr. 4: Invidia (reaua-voinţă)

Acum să plecăm de la premisa că persoanele cărora le-am împrumutat bani sau şi bucurat de ei. Aşa a fost cu

adevărat, dar numai în momentul în care le-am virat banii... în momentul în care le-am cerut banii înapoi atunci eram catalogat dintr-odată „Jan cel rău”. *„Păi ăsta are destui bani şi nu are nevoie de ei...”*

Unul dintre autorii căruia i-am cumpărat un calculator nu a fost mulţumit de gestul întreprins de mine. Astăzi mă vorbeşte de rău. De ce? Datorită faptului că acea carte pe care a scris-o cu acel calculator şi pe care a editat-o la altcineva nu se vinde, iar cărţile mele se vând. Din acest motiv este invidios. Este invidios deoarece trăia cu impresia că prin ajutorul acordat de mine sau printr-o colaborare cu mine putea atinge acelaşi succes. Dar acest lucru nu s-a îndeplinit. Mai există o grămadă de exemple de acest gen.

Când ascult discuţiile unor anumite persoane sau când mă uit într-o revistă cotidiană la stomatolog, observ faptul că în loc să te bucuri de marele succes al cuiva mai bine îl invidiez! – indiferent dacă aceştia sunt jucători renumiţi de fotbal, actori sau nişte antreprenori. În loc de bucurie (opusul compasiunii) aceştia simt dizgraţie şi invidie şi se bucură în special de răul altuia, dacă aceşti superbogaţi nu o mai duc bine sau dacă au avut vreo cădere în viaţă.

„De ce?” mă întreb eu. De ce sunt invidioşi pe o persoană pe care o cunosc numai de la televizor sau din presa de scandal, un om pe care-l condamnă prin intermediul gândirii şi cuvintelor altora şi despre care au impresia că nu-şi merită averea.

Ce credeţi că se întâmplă în SUA când un om dă lovitura

într-un cazino şi goleşte de exemplu slotul? Oamenii din jur îl aplaudă şi se bucură cu acesta. Ce se întâmplă la noi? Oamenii fac o grimasă şi se gândesc: *„De ce a câştigat ăsta şi nu eu?”*

Eu mă bucur când cineva reuşeşte să dea marea lovitură – fie că este tânărul ce a vândut un milion de pixeli ca suprafaţă de publicitate sau tenorul britanic Paul Potts. Cred că acest lucru este fantastic. Să o luăm ca exemplu pe autoarea seriei Harry Potter, Joanne Rowling, care a ajuns din şomeră cea mai bogată femeie din Anglia. Acest lucru este genial. Ne arată nouă oamenilor că există poveşti extraordinare scrise chiar de viaţă şi că acestea se întâmplă numai dacă cineva are o idee şi curajul de a o pune şi în practică. Joanne Rowling nu ar fi reuşit dacă nu şi-ar fi descoperit acest talent – scrisul. Exact acesta este punctul decisiv. Cu toate că nu am citit până acum cărţile autoarei mai sus numite şi nu sunt fan-ul lui Michael Schumacher, mă bucur în sinea mea că astfel de oameni pot avea un asemenea succes cu ajutorul disciplinei, ambiţiei şi puterii lor. Ei arată tuturor că niciodată nu este prea târziu pentru un nou început, că în orice zi se poate schimba totul radical şi confirmă principiul: *„Cine riscă câştigă”.*

De aici reiese un alt lucru şi anume că invidia este ucigaşul nr. 1 al succesului! Cine este invidios pe cineva transmite următorul mesaj în univers: *„Eu nu sunt în stare să gestionez succesul, nu l-am meritat pentru că nu m-am*

bucurat de reuşita altor persoane". Conform legii rezonanţei acesta nu va fi niciodată invidiat. Datorită faptului că nu te bucuri de reuşita altuia nu o să-ţi priască nici ţie... Conform principiului: *„Nu face altuia ceea ce nu-ţi place"* sau acelaşi principiu dintr-o sferă pozitivă: *„Doreşte altuia ceea ce-ţi doreşti tu să ţi se întâmple".*

Acest lucru confirmă faptul că oamenii invidioşi nu vor câştiga niciodată potul cel mare şi că succesul îi va ocoli. Fiţi atenţi la oamenii din cercul dumneavoastră de cunoscuţi mai ales la cum le merge celor invidioşi. Cei invidioşi sunt întotdeauna trişti.

Modelul nr. 5: Programul vinovăţiei

Am observat de asemenea şi un alt fenomen: rareori le-am atras atenţia persoanelor cărora le-am împrumutat bani că îmi mai datorează ceva, pentru că îmi era oarecum penibil. Trebuie să-mi fac curaj pentru acest lucru. Eu plecam de la premisa că aş avea conştiinţa încărcată dacă aş avea datorii la cineva şi m-aş duce din proprie iniţiativă la creditor. Dar nu s-a întâmplat niciodată aşa. Am reuşit să împrumut bani unor oameni care nu i-au returnat niciodată pentru că nu aveau conştiinţa încărcată.

Există şi alţi oameni care-şi plătesc datoriile punctual şi fără să fie solicitaţi în acest sens, dar aceştia nu mi-au cerut bani împrumut, ci numai ceilalţi „cei falşi". Aici s-a arătat următorul model. Cu siguranţă acest lucru avea de-a face cu mine, cu atitudinea mea faţă de propria persoană,

faţă de bogăţie şi prosperitate, cu faptul că atrăgeam astfel de oameni în viaţa mea.

Din acest motiv am dezbătut acest subiect şi cu alte persoane în special cu persoane independente din punct de vedere financiar din cercul meu de prieteni. Interesant a fost faptul că şi aceştia au descoperit un fenomen asemănător la ei: pe de o parte tema legată cu împrumutatul banilor (care nu mai erau returnaţi), sentimentul ciudat de vinovăţie, dacă ai mare succes; greutatea faptului de a spune nu când îţi cere cineva bani, respectiv sarcina de a cere banii înapoi şi în sfârşit problema cu invidia celorlalţi când ai succes. Totuşi este frumos că ne zâmbim şi să ne salutăm, „Bine ai venit în club”, şi să ştim că e mai bine să fim aşa decât altfel.

După cum vedem, aceasta este o tematică foarte interesantă şi profundă. Începusem să scriu primul capitol al acestei cărţi când a intrat în viaţa mea Dr. Dinero. Dr. Dinero nu este numele său adevărat, ci numai un pseudonim. De ce foloseşte un pseudonim? Am hotărât să nu folosim numele său real pentru că momentan este unul din cei mai bine plătiţi traineri de succes din Germania şi are permanent apariţii la radio şi televiziune, iar unele afirmaţii directe şi incomode ale acestuia din prezenta carte i-ar putea dăuna carierei. De ce? Pentru că aceste lucruri, dragi cititori vă pot da o putere mult mai mare decât cea pe care o deţineţi acum iar anumite organizaţii din ţara noastră ar înghiţi cu greu asta. Branşe întregi din ţara

noastră trăiesc din temerile noastre – asigurările sau bisericile, de exemplu. O foarte mare temere există la unele firme, chiar la persoanele care iau decizii. Unii care au o personalitate slabă trebuie să-şi angajeze subordonaţi cu o personalitate şi mai slabă pentru a-şi putea trăi propriul ego. Ceilalţi care sunt cu adevărat iniţiaţi în secretele succesului nu vor să transmită subordonaţilor lor avansul de cunoştinţe pe care-l posedă. *„Cine plăteşte are dreptate!*" Astfel trainer-ul de succes Dr. Dinero a fost pur şi simplu plătit pentru a face, ca angajaţii să aibă succes în definiţia firmei.

Dr. Dinero a intrat în viaţa mea cu un proiect de carte în care voia să dezbată o cu totul altă temă, dar în momentul în care am început să discutăm mai mult, am ajuns la concluzia că avem modele de viaţă asemănătoare şi că acesta s-a ocupat de modelele de bani pe care le-am descris mai înainte până ce a reuşit să le rezolve la mulţi dintre clienţii săi.

La Dr. Dinero a fost interesant faptul că a observat multe lucruri în ce priveşte tematica aşa numiţilor „traineri de succes". De ce şi-a pierdut averea la bursă tocmai cel mai cunoscut referent în ce priveşte investiţiile în acţiuni din Germania, de ce aşa numitul „papa al fitnessului" din Germania are probleme serioase de sănătate, de ce unul dintre cei mai renumiţi traineri mentali în seminarii de renunţare la fumat este fumător şi aşa mai departe? Pentru aceste cazuri există de asemenea modele pe care le vom

dezbate în detaliu pe parcursul cărţii. De exemplu principiul de declanşare: pentru că combătea fumatul a început să fumeze şi el. Pentru că dădea o atenţie extremă sănătăţii a avut posibilitatea să aibă grijă şi de el...

Dr. Dinero a ajuns la următoarele concluzii în munca sa de peste 20 de ani ca trainier de succes:

- Deseori propriul punct slab constituie tema pe care vrei s-o predai altora (asta înseamnă: te controlezi pe tine prin controlarea altor persoane).
- Toate cunoştinţele teoretice n-au nicio valoare dacă nu eşti cu adevărat convins de ele şi dacă convingerea nu este demonstrată prin acţiuni concrete.
- Efectele vechilor modele de convingere sunt de regulă subestimate. Cine a fost învăţat încă din copilărie că este un creator?
- De multe ori nu sunt recunoscute legăturile trecutului (chiar peste mai multe generaţii).

Capacitatea gândirii logice şi analitice este de multe ori supraestimată.

Vreau să remarc aici că Dr. Dinero nu este numai o persoană sinceră, ci şi un conducător conştiincios de seminarii care nu predă în mod automat un material despre succes pe care l-a învăţat pe de rost, pentru că el caută cu adevărat cauza la sursa evenimentelor şi a programelor şi chiar îi pasă de bunăstarea clienţilor săi De aici provine şi succesul său. El este foarte mulţumit de activitatea sa şi câştigă foarte bine, dar a observat de nenumărate ori că

mulţi oameni care au participat la seminariile de *„gândire pozitivă”, „cum îmi reorganizez viaţa”...* etc., au înţeles despre ce era vorba, dar nu erau în stare să le pună în practică. Mulţi îşi recunosc modelele – în special cu bani şi succes – dar nu reuşesc să le declanşeze. Succesul nu vrea să apară cu toate eforturile, toate afirmaţiile, toate rugăciunile şi dorinţele. Într-un fel tema „probleme de bani” stă ca un blestem pe capul lor iar din acest motiv aleargă de la un seminar la altul, citesc cărţi despre acest subiect una după alta. Ei caută soluţia în exterior şi nu în persoana lor proprie!

Din acest motiv şi anume percepţia greşită despre sfera banilor şi o relaţie anormală faţă de aceasta – am luat decizia de a scrie împreună această carte în scopul de a ajuta alţi oameni să-şi rezolve modelul lor de comportare faţă de bani. Din acest moment vom scrie împreună şi de aceea ne vom adresa sub forma „noi”.

Dr. Dinero a observat de exemplu următorul model:

Modelul nr. 6: Programul urii.

Ura este un sentiment foarte intens şi o forţă de antrenare foarte puternică (sau un impuls puternic de declanşare a unei acţiuni). Acest sentiment reprezintă opusul dragostei, iar din cauza acestor două sentimente, au fost distruse regate întregi.

Vom lua aici ca exemplu un episod din viaţa unui judecător de la secţia civilă. Acesta relata că în cele mai

multe cazuri divorţul nu este o diviziune raţională a bunurilor comune, ci un război în adevăratul sens al cuvântului. În cazul părţilor ce divorţează se pune deseori următoarea întrebare: *„Cum îmi distrug fostul soţ atât pe plan psihic cât şi fizic prin toate mijloacele posibile?*" Dragostea s-a transformat deci în ură.

Din micul nostru exemplu putem observa foarte repede că ura este dependentă de regulă de alte persoane. Prin programul urii nu ne referim la expresii ca de exemplu: *„Urăsc vremea aceasta urâtă".* Astfel de declaraţii nu au nimic de-a face cu adevărata ură şi sunt mai degrabă prosteşti. Americanii spun atât de frumos: *„Love it, change it, or leave it". (Iubeşte-o, schimb-o sau las-o).* Nu putem schimba vremea şi nici nu putem scăpa de ea. Inteligent ar fi să învăţăm să iubim orice fel de vreme dar în niciun caz s-o urâm. Vreme rea nu există, ci numai îmbrăcăminte neadecvată.

Dacă urâm pe cineva, atunci suntem dintr-un punct de vedere foarte pragmatic interconectaţi cu această persoană pe plan emoţional. Putem spune că această persoană are putere emoţională asupra noastră. Deoarece în cazul urii este vorba de un sentiment intens, trebuie să avem foarte mare grijă.

Dar ce are programul urii în comun cu banii? Foarte mult! Există oameni care poartă în ei următoarele gânduri:

„Îl urăsc pe XY pentru că are mai mulţi bani ca mine şi munceşte mai puţin ca mine".

„Îl urăsc pe XY pentru că a fost promovat în locul meu”.

„Îl urăsc pe XY pentru că s-a căsătorit cu femeia pe care mi-o doream eu”.

„Urăsc banii, deoarece actuala criză economică a fost generată numai din lăcomia bancherilor şi speculanţilor jucând totul pe o carte fără să-i intereseze restul umanităţii...”

„Urăsc banii pentru că tatăl nostru nu a avut niciodată timp de noi, muncind toată ziua – numai pentru banii ăştia tâmpiţi”.

„Urăsc banii pentru că niciodată nu am destui ca să fac ceea ce-mi place”.

„Urăsc banii pentru că din cauza lor nu mi-am permis niciodată haine de firmă şi am fost luat în derâdere de ceilalţi”.

„Urăsc banii deoarece familia noastră nu şi-a permis niciodată concedii atât de frumoase ca alţii”.

„Urăsc banii pentru că din cauza lor a existat întotdeauna ceartă în familie”.

„Detest banii pentru că cei bogaţi îi cataloghează pe cei săraci şi li se adresează de sus”.

„Urăsc banii pentru că superficialitatea aferentă a oamenilor avuţi îi determină pe aceştia să umilească şi să discrimineze alte persoane”.

„Statul / asigurarea / concernul face totul greşit şi din acest motiv nu am conştiinţa încărcată pentru că-l trag pe sfoară...”

„Banii reprezintă cauza pentru tot răul din lumea aceasta. Din cauza banilor se poartă războaie, sunt exploataţi oameni (prostituţie, sclavie, copil puşi la muncă) totul pentru a câştiga mulţi bani într-o perioadă cât mai scurtă – urăsc acest lucru".

Într-o oarecare măsură astfel de idei nici nu sunt atât de greşite dar nu au nimic de-a face cu banii ci numai cu invidia, lăcomia şi sentimentele rănite. Dacă în locul aurului, banilor sau monezilor plata s-ar efectua cu banane atunci ura s-ar îndrepta împotriva bananelor. Nu banii ca mijloc de plată reprezintă problema, ci lăcomia din om de a avea mai mult decât altul. Mijlocul efectiv de plată nu are nicio vină. Banii nu sunt nici diabolici şi nici buni. De ce să fiu eu sărac şi înfometat pentru că alţi oameni, pe care nici nu-i cunosc, au investit greşit şi în mod egoist banii lor.

Mai există încă ceva...

Modelul nr. 7: Programul sentimentului de inferioritate.

Conform definiţiei, sentimentul de inferioritate *este „sentimentul profund de insuficienţă şi inferioritate din punct de vedere corporal, spiritual, emoţional şi social".*

Cunoaştem cu toţii sentimentul de inferioritate – provenind din nevoia de a ne compara cu alte persoane sau cu lucrurile pe care acestea le posedă.

Există un spot de publicitate IV ce prezintă foarte bine acest sentiment. În cadrul acestuia se reîntâlnesc doi

prieteni după o lungă perioadă de timp la un pahar de vin pentru a-şi povesti amintirile. Nu durează mult până ce unul dintre aceştia începe să relateze ce a atins în viaţă, făcând dovada acestor reuşite cu pozele corespunzătoare: *„Casa mea (o vilă frumoasă), maşina mea (un Porsche), calul meu (pur sânge arab)*". Acum apare „sentimentul de inferioritate" sau mai bine spus „programul de comparaţie". Celălalt scoate de asemenea pozele cu realizările sale şi contracarează cu următoarele: *„Casa mea (un palat), maşina mea (Ferrari F40), calul meu (o herghelie)".*

În acest caz cu siguranţă ultimul nu a simţit un sentiment de inferioritate dar asta nu l-a oprit să facă o comparaţie şi să-i transmită interlocutorului său un sentiment de inferioritate pentru a-şi satisface vanitatea. La prima vedere arată a „ego" dar de fapt este un sentiment de inferioritate, respectiv lipsa de încredere în sine. Aici nu putem spune decât următorul lucru: „Vanitatea vanităţilor".

În Vechiul Testament în capitolele 1, şi 12, 8 din profetul Solomon este scris următorul lucru: *„Totul este foarte vanitos, totul este foarte vanitos".*

Prin faptul că ne comparăm cu alte persoane şi în mod firesc descoperim la aceştia tot felul de lucruri care, subiectiv, sunt mai bune ca la noi, putem ajunge foarte uşor la sentimente de inferioritate. Poate că acest program ar trebui numit *programul de comparaţie.*

În toate lucrurile uităm prin comparaţia continuă şi prin sentimentul de inferioritate percepţia corectă a realităţii şi

faptul că deseori nici celuilalt nu-i merge mult mai bine. Ne îndepărtăm de noi înşine pentru că ne raportăm numai la persoana / obiectul invidiat. Toată puterea noastră este irosită, energia ne este furată şi ţelurile noastre devin înceţoşate. Din acest motiv ar trebui să înţelegem acest sentiment inutil şi negativ!

Care este sensul acestei comparaţii? Pentru a avea sentimentul de inferioritate trebuie să ai o conştiinţă. Să luăm un exemplu din lumea animalelor. Cu toţii ştim că în afară de câteva tipuri de maimuţe restul animalelor nu posedă conştiinţă. Prin urmare animalele nu au sentimente de inferioritate. Să luăm ca exemplu un câine. Se fac deseori glume despre înfăţişarea câinilor – în parc sau despre câinele vecinului – că unul arată ca un cârnat sau că este la fel de prost ca stăpânul său...

Ştiţi ceva? Pe câine nu-l interesează deloc acest lucru. Dacă luaţi în derâdere câinele sau faceţi glume despre el, nu contează pentru că el nu are complexe de inferioritate. Sigur că acest exemplu nu este cel mai bun, dar dacă doriţi o comparaţie reală, atunci putem observa acelaşi lucru când un câine întâlneşte alţi câini care în ochii oamenilor sunt mai mari, mai frumoşi, mai inteligenţi etc. La aceştia nu există niciun complex de inferioritate. Câinele este pur şi simplu un câine şi gata (cu excepţia ordinii rangurilor).

Noi oamenii avem minte, suntem dotaţi cu inteligenţă şi logică şi putem compara. În şcoală am învăţat cândva următorul lucru: *„A măsura înseamnă a compara”.*

La ce ne gândim când auzim cuvântul „a măsura”? Ne gândim în primul rând la măsurarea lungimilor. Dacă ştim că a măsura este acelaşi lucru cu a compara atunci înseamnă că metrul compară lungimi. Acest lucru este comparabil cu metrul primar, unicul metru normat corect. Dacă privim lungimi comparabile atunci ajungem cu siguranţă la alte instrumente de măsură ca de exemplu linealul, metrul pliant etc.

Dar nu numai lungimea este măsurată, timpul joacă de asemenea un rol important în viaţa noastră măsurabilă. Cu ce vrem să ne comparăm noi oamenii? Oare cu omul primar normat care îndeplineşte toate criteriile pământeşti? Unde găsim acest om primar? Stă oare acest om primar într-un spaţiu închis ermetic cu temperatură constantă ca de exemplu metrul primar din Sèvres sau ceasul atomic din Geneva?

Numai omul poate fi atât de nebun încât să se compare cu ceva ce nu există în realitate ci numai în rapoarte şi proiecte de cercetare şi în urma acestui lucru să se simtă jenat.

Aceste lucruri le găsim peste tot în societate: cei înstăriţi au o anumită îmbrăcăminte de firmă, anumite automobile şi sunt membrii unui anumit club. Acelaşi lucru este valabil şi la punkeri, skinheads, hip-hopperi, oamenii în costume populare şi mulţi alţii.

Tocmai aceste lucruri sunt interesante: Pe de o parte ecologiştii sau punkerii comentează despre uniformele

armatei sau ale poliţiei. Pe de altă parte aceste grupuri se definesc chiar ele prin uniforme: există anumite reguli în ce priveşte îmbrăcămintea, haine ce pot fi sau nu pot fi purtate în aceste găşti sau mişcări underground, haine prin care aceştia se recunosc între ei. Aceste mişcări îşi creează de bunăvoie propriile uniforme – acestea nefiind impuse de stat (poliţie). De ce? Uniforma înseamnă întotdeauna putere. Pentru că dorim să fim ceva mai mult, pentru că vrem să aparţinem de ceva.

Fiecare om care are complexe trebuie să recunoască faptul că se compară cu o normă fictivă sau, exprimat mai în detaliu, el a renunţat la sine ca individ pentru că nu el este standardul său de comparaţie. El urmează un ideal sau un idol.

Aici ar trebui să ne întrebăm pe noi înşine: cine are un motiv pentru a face să ne simţim rău, să cedăm sentimentelor noastre pentru a ne simţi mai bine şi eventual cine câştigă bani după acest lucru?

„Într-o lume plină de individualităţi orice comparaţie este lipsită de sens!”

Prof. Dr. Wayne Dyer

O zicală din popor spune: *„Orice comparaţie şchioapătă!*” Cu alte cuvinte: dacă ne simţim inferiori, adică ne comparăm cu alţii, atunci renunţăm în mod automat la personalitatea noastră. Societatea este totuşi dintotdeauna structurată după anumite norme. Vrem să comparăm totul şi vrem întotdeauna să aparţinem de cineva fără să gândim

(nici nu este de mirare pentru că la începuturile omenirii apartenenţa reprezenta o strategie de supravieţuire). Comparaţia şi apartenenţa au rămas neschimbate până în ziua de astăzi. Acest lucru începe deja din copilărie: *„ia uite ce frumos mănâncă fratele tău, încearcă şi tu*". La şcoală: *„Eu am primit o notă mai bună ca tine*". La prieteni şi cunoscuţi: *„De când conduc încă nu am primit niciun punct de amendă"* sau *„Acum sunt şi eu membru în clubul de golf*". Până ajungem la exemplul prezentat mai sus *„Casa mea, iahtul meu, calul meu"...*

Comparăm şi normăm, măsurăm omul pe interior şi exterior: valorile sângelui, greutatea, mărimea, look-ul. Pentru noi este foarte ademenitor să ne comparăm conform criteriilor ce ne avantajează. Atunci ne simţim foarte bine. Datorită faptului că facem acest lucru şi ne simţim bine făcându-l, începem să ne obişnuim cu comparaţiile şi chiar să credem în ele, dar nimeni nu poate fi mai bun conform tuturor criteriilor posibile. Rezultatul îl reprezintă o comparaţie cu ceea ce ne face să ne simţim rău, dezvoltăm un complex de inferioritate şi ne lăsăm prinşi în mrejele complexului de inferioritate.

Ce are acest lucru în comun cu banii?

Mulţi oameni se simt inferiori, adică mai puţin valoroşi pentru că au avut mai puţin succes în viaţă, pentru că au impresia că pot mai puţin, că nu sunt buni de nimic, pentru că nu au un cont plin de bani, pentru că au reuşit mai puţin decât fratele sau cumnatul.

Deseori aceste lucruri derivă din caracterizările tatălui: *„Tu nu vei ajunge niciodată cineva, ai două mâini stângi*". sau cele ale mamei *„Nu ai fost un copil dorit...*" sau dacă îţi spune părintele vitreg *„Tu nu faci parte dintre noi (din noua familie), tatăl tău era un ratat la fel ca tine".*

Cum să ai succes în viaţă cu un astfel de trecut? Aşa ceva se întipăreşte profund în creier...

Mai există un program foarte interesant...

Modelul nr. 8: Programul anxietăţii.

Este înspăimântător câţi oameni poartă în ei anumite anxietăţi. Tocmai programul anxietăţii este atât de răspândit încât îl putem compara cu o epidemie. Frica de moarte este elementară şi ancestrală. Frica pentru o viaţă proprie poate fi la fel de intensă! Multora le este frică să-şi exprime părerea faţă de partener, faţă de şef, faţă de sistemul nostru politic şi faţă de domnii prietenoşi din spatele acestuia. Ne lipseşte curajul pentru a ne schimba locul de muncă, să urmăm o ofertă excelentă sau să părăsim partenerul care ne face viaţa amară. Există frica de a părăsi patria pentru a da urmare unei oferte extraordinare ca să nu mai vorbim de temerile legate de schimbări. Îţi este frică de ceva nou, de schimbări pentru că „vechiul" a fost cândva bun, devenind în timp o strategie de supravieţuire. Pe baza situaţiei de atunci au fost create tipuri de comportament care au funcţionat la acea vreme. Astăzi nu mai funcţionează acest model de comportament,

dar îl păstrăm în continuare din frică pentru că momentan nu avem nimic similar la dispoziţie. Din acest motiv ţi-e frică să laşi din mână ce-i vechi. Lipseşte curajul, dispoziţia de a risca.

Aceasta este frica de a fi singur; frica de adânc sau înălţime; frica de bârfă; că-ţi pierzi banii, proprietatea, copilul sau un membru de familie; frica de a-ţi schimba propria imagine în lume şi să trebuiască să justifici acest lucru în faţa colegilor; frica de a eşua în pat; frica faţă de pedeapsa lui Dumnezeu; frica de despărţire; frica de a fi respinşi, frică de boală şi de durere, frica de a îmbătrâni, frica de dezamăgire, frica de a fi batjocorit sau de a nu fi luat în serios, frica de a nu fi iubit sau de a fi trădat.

Cu siguranţă tuturor ne este frică de ceva sau de cineva? De obicei fără niciun motiv întemeiat deoarece trebuie să ştim că frica este cel mai mare instrument de manipulare fizică şi psihică. Prin intermediul fricii omul poate fi controlat şi dirijat cel mai bine.

Cel mai cunoscut exemplu care a declanşat concomitent frica la multe persoane şi care le-a paralizat gândirea raţională a fost renumita panică în masă din New York din anul 1938.92 de staţii radio au emis sub forma unui reportaj actual un joc auditiv a lui Orson Welles (acţiunea se baza pe romanul „Războiul lumilor” a lui H.G. Wells). A fost anunţată aterizarea marţienilor la sud de New York. Persoanele fricoase au crezut ştirea, şi-au scos proviziile, au început să se roage, şi-au strâns lucrurile şi au părăsit în

mare panică oraşul. Frica le-a paralizat capacitatea raţională şi i-a îndemnat la nişte acţiuni nesăbuite.

Frica în sine este un sentiment natural care îndeamnă la atenţie. În timpuri străvechi, atenţia reprezenta o strategie de supravieţuire. Frica declanşează adrenalina şi alţi hormoni din corp, care ajută să treci peste situaţia de panică. Dacă totuşi sentimentul de frică este „invers" atunci reacţionăm din emoţia creată, iar aceasta ne paralizează şi ne înceţoşează realitatea.

Istoria are o mulţime de exemple în acest sens. Nu numai firmele de asigurări profită după urma anxietăţii ci guverne întregi. Cine este anxios este paralizat. De ce ni se transmite starea de frică cu „axa răului", cu virusul H5N1 (gripa aviară), cu catastrofa climaterică etc.? Pentru a ne putea controla mai bine! Persoanelor cărora le este frică de necunoscut li se pot vinde în cadrul programului de „securitate naţională" sisteme de monitorizare ce ne îngrădesc libertatea sau acestea chiar sunt de acord cu implantarea unui microcip sub piele. De frica unui nou val de gripă profită de exemplu industria farmaceutică.

Vrem totuşi să rămânem critici şi în acest caz. Oare chiar este vorba de anxietăţi sau de temeri, de teamă? în vara anului 2006 Dr. Dinero a participat la un seminar cu privire la tema „Să trăim cu succes". Referentul a vrut să-l şocheze şi să deschidă dialogul la început abordând tema „anxietăţilor". A pus întrebarea *„De ce vă este frică?*" Deoarece lui Dr. Dinero nu i-a venit spontan nimic în minte

l-a rugat pe acesta să-i acorde un timp de gândire. Referentul a spus că nu există aşa ceva deoarece oricărui om îi este frică de ceva.

La această afirmaţie Dr. Dinero i-a răspuns următorul lucru ca o provocare: *„Nu am nicio frică sau anxietăţi”.* Dr. Dinero i-a spus de asemenea că în anumite cazuri are temeri (teamă). Aha, acum se trezise şi referentul. Este o mare deosebire între frică şi teamă iar noi obişnuim să confundăm de obicei aceste două noţiuni. Teama este existenţială iar în cazul fricii este vorba numai de sentimentul de a se simţi ameninţat. Teama este obiectivă în comparaţie cu frica, aceasta înseamnă că teama apare numai în cazul unui pericol concret.

În schimb ne este deseori frică de nimic, de ceva lipsit de sens, de toată viaţa în general, deci o frică de viaţă. Nu putem concretiza frica şi tindem să o generalizăm.

Frica şi teama se diferenţiază prin faptul că teama vizează ceva real, iar frica vizează ceva ireal, intangibil, imaginar.

Temerile concrete pot fi legitime şi ajutătoare. În schimb există anxietăţi fără sfârşit şi se pot face nişte afaceri foarte profitabile cu acestea. În cazul fricii corpul manifestă o reacţie enormă de stres. Inima bate foarte repede, avem palpitaţii, începem să transpirăm, creşte tensiunea etc. Toate acestea ar fi în ordine în cazul unei temeri concrete pentru a reacţiona în funcţie de situaţie cu fugă sau luptă. În cazul fricii viaţa noastră nu este ameninţată cu adevărat

din exterior, ceea ce înseamnă că reacţia fizică este lipsită de sens. Dacă ne este frică să nu ne pierdem slujba, frică de păianjeni sau frică de alţi oameni atunci o astfel de reacţie corporală este lipsită de sens pentru că nici oamenii şi nici micuţul păianjen nu ne omoară.

Ştim că la astfel de reacţii nu creşte numai frecvenţa inimii şi frecvenţa respiraţiei, ci şi activitatea creierului. Acest lucru duce la afectarea capacităţii noastre de gândire şi suntem în stare să facem tot felul de lucruri interesante: Din frica de a nu corespunde unui anumit ideal de frumuseţe suntem în stare să ne facem o operaţie estetică, sau din frica de a îmbătrâni înghiţim cele mai ciudate lucruri.

Acum haideţi să transferăm aceste lucruri asupra temei noastre în ce priveşte banii*: „Îmi este frică să nu ajung în stradă fără suficienţi bani, poate fuge soţia de mine eu devin criminal şi ajung în puşcărie”.*

„Demult vreau să lucrez pentru mine dar îmi este frică să nu pierd totul dacă nu mă descurc, aşa că mai bine stau pe un salariu mic şi cu colegii care-mi fac numai greutăţi...”

„Îmi este frică să nu-mi pierd locul de muncă în timpul recesiunii şi că nu voi găsi alt loc de muncă”.

Mai există de asemenea...

Modelul nr. 9: Programului mă adaptez (sau programul mainstream).

Acest program îl găsim sub cele mai diferite forme. Alţii

îl denumesc:

— Programul conform (programul de conformitate sau de aceeaşi formă)

— Programul *„îmi orientez comportamentul după alţii”.*

— Programul *„Vreau să fiu util şi iubit”.*

— Programul *„Sper ca ceilalţi să mă vorbească numai de bine”.*

— Programul *„Nu mă impun”.*

— Programul *„Mă simt bine în mijlocul maselor”.*

— Programul *„Nu ies în evidenţă”.*

În cadrul acestui program totul se învârte în jurul ideii că renunţăm la binele nostru în avantajul altcuiva.

„O faptă bună săvârşită la locul nepotrivit echivalează cu o faptă rea”.

Marcus Tullius Cicero

Acest lucru ar putea fi denumit şi lipsă de consideraţie. Cu siguranţă aşa şi este, dacă alţi oameni ar fi dezavantajaţi din cauza comportamentului nostru.

Între timp există seminare de o zi în care putem învăţa să spunem „nu”. Acest lucru sună ciudat la prima vedere dar nu este aşa dacă ne uităm la câteva exemple din practică: *„Nu mă înţeleg pe mine însumi. Câteodată sunt foarte guraliv, altă dată nu pot deschide gura. Câteodată sunt dispus să risc, altă dată nu am curaj să fac nimic. Nu mă înţeleg pe mine, câteodată mă simt ca un «steag în vânt»”.*

Dacă auzim o astfel de afirmaţie de la un tânăr aflat la

vârsta pubertăţii am găsi imediat o explicaţie pentru un astfel de comportament. La această vârstă hormonii au o influenţă majoră asupra comportamentului, iar tinerii sunt debusolaţi. Dar cei care merg la astfel de traininguri nu sunt tineri la vârsta pubertăţii ci oameni în toată firea, adulţi cu ambele picioare pe pământ şi care au reuşit deja să realizeze ceva în viaţă.

De regulă frica de a nu fi plăcut este mai mare decât propria confensiune în situaţia respectivă.

Dacă sunteţi încătuşaţi de programul „mă *adaptez”* o să vă adaptaţi situaţiei în aşa fel încât să nu ieşiţi în evidenţă, să nu iasă în niciun caz adevărata dumneavoastră personalitate la suprafaţă pentru că aceasta este de regulă prea fragilă pentru a reuşi să vă impuneţi. Motto-ul este *„Important este să mergi împreună cu restul să nu ieşi în evidenţă şi astfel să câştigi respectul celorlalţi”.* În acest caz este vorba de o încredere limitată în sine, cauzată în majoritatea cazurilor din faptul că în copilărie nu aţi reuşit să aveţi personalitate şi să fiţi o persoană independentă. Celălalt fel de a fi, a fost evaluat ca fiind rău sau aţi fost luat în derâdere.

„Oportuniştii înoată împreună cu restul pentru a putea afirma mai târziu că au fost alungaţi”.

Oliver Hassencamp

Acest comportament este dăunător pentru că ne punem propria lumină în umbră şi ne împiedicăm adevărata dezvoltare a personalităţii. Acest lucru ne face să nu mai

fim spontani, ne împiedică să ieşim din tipar, să avem curajul de a întreprinde ceva, de a risca ceva în viaţă – în special în viaţa profesională.

Mai există şi...

Modelul nr. 10: Programul leneviei.

„Nu au chef de nimic” astfel descriu unii tineretul din ziua de astăzi. Acest lucru este aplicabil multor persoane tinere dar să privim câtă energie pot investi aceşti tineri când este vorba de organizarea unei petreceri, a unui eveniment sportiv sau a unei echipe, să construiască un centru de tineret sau o demonstraţie. Cu motivaţia potrivită lenea dispare instantaneu. Asta înseamnă că ei nu sunt leneşi, ci trebuie să li se arate lucrurile care le fac plăcere şi bucurie.

Pe de altă parte există şi persoane cu adevărat leneşe.

„Pentru lene totul este greu, hărnicia în schimb face totul uşor”.

Johann Jakob Enge

Cine este leneş, este inactiv sau mai bine spus, cine este leneş obişnuieşte să se odihnească înainte de a depune efort. În acest caz trebuie să rămânem de asemenea critici şi să verificăm dacă omul este cu adevărat leneş, vrea să fie inactiv sau pur şi simplu nu mai poate. Poate se simte gol şi epuizat, nu mai are energie, iar atunci este vorba de clasicul sindrom *„burn out”.*

Din când în când este bine să ne uităm şi în propria

ogradă când avem tendinţa să catalogăm pe cineva ca leneş. Nu avem de obicei tendinţa de a privi propria oboseală ca epuizare iar oboseala celorlalţi să o privim ca lene? Când bateriile sunt goale atunci durează o vreme până când se încarcă la loc. Ce este rău în cazul bateriilor îl reprezintă faptul că acestea se descarcă de obicei mai repede decât le putem încărca. Cu această inactivitate din cauza lipsei de energie trebuie avut răbdare. Dacă această stare persistă pentru o perioadă mai lungă de timp atunci se poate să se fi instalat un dezinteres general.

În cadrul acestui capitol nu ne referim la starea de lene pe care tocmai am descris-o. Ne referim la persoanele care sunt sănătoase, deci nu suferă de sindromul burn-out şi totuşi sunt inactive.

Lenea şi inactivitatea la care ne referim rezultă din lipsa de motivaţie. Lipsa de motivaţie reprezintă deci lipsa de entuziasm sau chiar o stare de depresie. Dacă nimic nu ne entuziasmează cu adevărat atunci lipseşte motivaţia şi forţa de a înainta. Dacă nu ne interesează nimic, nu ne poate entuziasma nimic şi implicit nici să ne motiveze.

Contrariul motivării este demotivarea adică inutilitatea pentru că persoana demotivată nu vede utilitatea unui lucru. Prin urmare motivarea înseamnă de asemenea să dăm sens unui anumit lucru. Cu toţii ştim cât de greu este *„să împingem pe cineva”* care are un alt ţel ca al nostru. Dacă primim răspunsuri de genul: *„La mine nu funcţionează acest lucru, partenerul meu nu participă la aşa ceva”; „Sunt*

prea tânăr sau prea bătrân pentru asta”; „Nu am timp, nu am bani” sau ceva asemănător ca scuză. Aceşti oameni sunt de obicei foarte inteligenţi dar leneşi.

Suntem ferm convinşi că lenea dispare dacă reuşeşti să descoperi la aceste persoane talentele şi profesiile care le fac plăcere, cum pot fi puse aceste talente în practică – cum pot câştiga bani prin hobby-ul lor. Există oameni care pot sta toată ziua întinşi pe canapea citind o carte după alta. De ce nu învaţă aceştia să fie lectori şi să lucreze pentru o editură? Astfel pot câştiga bani din citit. Acelaşi lucru este valabil pentru muzică, pictură, meşteşugărie, grădinărit etc.

Trăim într-o ţară liberă în care există o imensă diversitate de profesii. Din acest motiv ne vom preocupa în această carte şi cu tematica ce vizează ţelurile. Este uimitor câte dorinţe ies la lumina zilei şi puteţi să ne credeţi că întotdeauna există o mulţime de scopuri care pot apărea din viaţa de zi cu zi. Cu un pic de ajutor din exterior pot fi făurite imediat planuri de acţiune. Nici nu vă vine să credeţi ce entuziasm apare dacă aţi găsit tema potrivită – nu mai există nici urmă din programul lenei.

„Entuziasmul sincer este unul dintre cei mai eficienţi factori de succes”.

Dale Carnegie

Deseori lenea are de-a face şi cu o anumită rigiditate, o incapacitate de mişcare. Vrei să întreprinzi ceva dar nu ai curaj, cele două suflete din piept se ceartă. Un suflet arată

dorinţele, ţelurile, posibilităţile şi celălalt suflet neagă totul pentru că lipseşte încrederea în sine, pentru că revin fraze din copilărie ca de exemplu:

„Nu poţi face întotdeauna numai ceea ce-ţi place!”

„Ce idei proaste ai tot timpul”.

„Banii nu se câştigă dormind”.

„Oricum n-o să reuşeşti”.

„O să-ţi dai seama cândva că am avut dreptate cu avertizarea mea”.

Rezumat

Vrem să încheiem aici tema legată de modele şi să facem o scurtă recapitulare. Există deci aşa numitele *„Modele de bani”.* Am prezentat unele dintre acestea – atât pozitive cât şi negative, dar mai există multe altele. Ar fi de exemplu cei care îşi generează singuri piedici după motto-ul: „Nu *meriţi acest lucru*”. Aceste persoane ne împiedică să ajungem la propria noastră identitate. Acestea iau întotdeauna atunci cuvântul când ai putea avea succes – ca o voce străină în ureche. Această voce se recunoaşte cu uşurinţă prin propoziţiile: „*Da, da, dar...”*

Există şi programe ca de exemplu: *„Sunt un nimeni dacă nu am casă, maşină sau profesia aceea*”. În acest caz suntem influenţaţi de familie, de societate prin publicitate, dar şi aceste programe funcţionează excelent. Nu am denumi program când un om primeşte o superofertă, de exemplu un loc de muncă în străinătate sau o promovare,

dar din comoditate, frica de a eşua sau din orice alt motiv nu urmează această şansă. Unii chiar îşi calcă norocul în picioare... Mai există programe ce pot proveni din educaţia religioasă (de exemplu la mormoni sau la unele grupări creştine) deoarece există persoane care văd proprietatea, banii, prosperitatea sau luxul ca pe nişte aspecte satanice.

După cum vedeţi acest subiect este important pentru fiecare dintre noi. Noi autorii suntem convinşi după toate discuţiile purtate cu alţi autori, cu prieteni, traineri şi citirea multor scrisori de la cititori că acest subiect, „succesul", respectiv „Problemele în a avea succes" este de o importanţă imensă. Cu cât avem mai mult succes cu atât este mai important să cunoaştem mecanismele prin care se câştigă şi se înmulţesc banii.

Jan van Helsing vrea să precizeze ceva aici:

„Această carte a fost iniţial anunţată în vara anului 2006, Dr. Dinero şi cu mine scriseserăm deja peste jumătate din ea, când a intervenit o mare schimbare în viaţa mea. În acel moment mă aflam în faţa celei mai intensive şi mai mari idei de afaceri din viaţa mea – constituirea unui canal de televiziune pe internet – şi aveam de gând să finalizez această carte abia atunci când la final totul ar fi mers bine şi în momentul în care ceea ce am transmis eu cititorilor prin intermediul cărţilor mele sub formă de „sfaturi" ar fi funcţionat şi la mine.

Vreau să vă relatez despre această perioadă: Cărţile mele se vindeau foarte bine numai din cartea «Să nu atingi

această carte» *s-au vândut în patru ani 150.000 de exemplare numai în limba germană şi am mai scris încă nouă cărţi. Când am început eu şi Dr. Dinero să scriem prezenta carte mă aflam într-o situaţie foarte confortabilă încât să pot scrie despre bani, succes şi aşa mai departe. Trebuie să recunosc că din această poziţie este destul de simplu să scrii despre bani şi prosperitate mai ales când le deţii şi tu. Era sfârşitul anului 2005 când stăteam la o discuţie cu nişte prieteni şi s-a născut ideea de a întemeia propriul canal de televiziune. Totul a durat până în primăvara anului 2006, când am decis să îl fac singur, după ce ceilalţi nu voiau să se implice personal şi nu aveau intenţia de a investi banii lor.*

Domeniul editurii este o afacere planificabilă din punct de vedere comercial. Scrierea şi editarea cărţilor poate fi calculată. Cu totul altfel stau lucrurile în domeniul filmelor. Deseori se aude faptul că producători de film au ajuns în insolvenţă prin finanţarea unui film. Dacă aş fi provenit din industria filmelor atunci aş fi ştiut şi eu acest lucru. Dar nu proveneam din această industrie şi mi-am pus în joc propriii mei bani.

Astfel s-a întâmplat ceea ce era normal să se întâmple: La primul film «Minciuna Keops» *pe care l-am filmat în trei ţări au apărut în final costuri de 140.000C în loc de 14.000 – cât au fost planificate la început. În cazul canalului de televiziune secret. TV s-a ajuns foarte repede de la sumele cu şase zerouri în coadă ia cele cu şapte zerouri. Uşor, uşor*

mă apucase panica când mă gândeam în ce direcţie se îndreaptă această afacere. Au reapărut modele şi temeri vechi în mine – exact cum s-ar întâmpla la majoritatea dintre noi. Mă gândeam: „O Doamne mai am oare această afacere sub control?”

În esenţă era vorba numai să pun în practică ceea ce scrisesem eu în cărţile mele anterioare sub formă de sfaturi pentru cititori. Ce să spun acum: A funcţionat! Totul mergea la fel ca înainte. Se derulase exact la fel ca ceea ce oamenii profani ar fi denumit-o „hazard”, „circumstanţe norocoase” şi „mici miracole”. Dar nu era vorba de aşa ceva, ci acestea erau rezultatul muncii spirituale şi al respectării principiilor. Venise timpul pentru a termina această carte...”

Vreţi să ştiţi cum au funcţionat aceste lucruri, care este secretul acestui succes? Atunci trebuie să ne însoţiţi în lumea captivantă a trainingului mental, a puterii mentale.

Capitolul 2

Promisiunile industriei conştiinţei

Aşa numita industrie a conştiinţei ne promite o soluţie adecvată pentru aproape toate domeniile vieţii – prin intermediul seminariilor şi cărţilor. Acest mod dibaci este motivul nostru de bază. Care este de fapt motivul nostru? Motivul dinaintea motivului este următorul lucru: *„Vreau să mă simt mai bine!*" Pentru acest lucru unii au nevoie de milioane de euro, alţii de maşini sport, alţii trebuie să se însănătoşească, alţii trebuie să-şi găsească partenerul de viaţă sau să participe la o competiţie de maraton. Există deci o mulţime de căi variate pentru a atinge ţelul individual „*Vreau să mă simt bine".* Sigur că orice om vrea să se simtă bine. Toate deciziile sunt luate în favoarea acestui criteriu unic.

Pentru a te simţi bine există o mulţime de motive care reprezintă o afacere bombă – în cazul în care pot fi satisfăcute. Astfel găsim în ziua de astăzi servicii de consiliere pentru aproape toate domeniile. Există o mulţime de consilieri şi persoane care ne ajută să avem mai mult succes (indiferent de temă). Numai simpla promisiune a unui succes rapid şi simplu în cadrul unei cărţi sau a unui seminariu garantează succesul vânzării acestor produse.

Dacă acest succes poate fi obţinut şi foarte rapid, fără

mari eforturi, atunci sălile pentru seminarii se umplu singure. Cel mai bun exemplu în acest caz îl constituie mega-bestseller-ul „The Secret” pe care majoritatea l-au uitat după un sfert de an. Puteţi cumpăra cărţi şi vizita seminarii în domeniul fericinii de toate felurile şi în toate direcţiile. Cine nu doreşte să fie fericit permanent şi fără ajutorul drogurilor? Dar ce este fericirea? Fericirea este un termen ce poate fi definit foarte greu chiar şi în cartea „Formula fericirii” scrisă de Ştefan Klein, unde găsim foarte multe studii şi cele mai diferite premise. Se pare că acest lucru nu merge aşa de simplu de la zero la o sută.

Poate că interesul este mai mare în domeniul dragostei şi a siguranţei.

De la un seminar la altul...

„Întoarcerea la vechile valori” constituie subiectul pentru care nu mai avem timp în viaţa noastră precipitată. *„Back to the roots!”* întemeierea familiilor este din nou în trend. Un alt slogan est*e „învăţaţi prin intermediul cărţilor şi a seminariilor să redescoperiţi aceste valori şi cum să dezvoltaţi şi să antrenaţi aceste valori”.* Să nu uităm marele domeniu al fitnessului, sănătate şi anti-îmbătrânire. Motto-ul este *„Forever young”. „Cu 60 de ani în formă ca la 30”.* Putem învăţa prin intermediul cărţilor şi al seminariilor cum să ne mişcăm şi cum să ne hrănim pentru a încetini procesul de îmbătrânire şi să trecem plini de energie şi putere prin viaţă.

Putem deveni şi mai fericiţi dacă trecem prin viaţă plini

de energie şi fără stres. Când am reuşit să strângem toate aceste informaţii atunci se pune întrebarea dacă ne putem permite o astfel de viaţă? Nicio problemă, în acest caz apelăm la serviciile unui consilier din domeniul *libertăţii financiare* şi se pare că am rezolvat şi această problemă. Fără a ne strădui prea tare reuşim să facem primul milion în şapte ani.

„Ar trebui să am ceva mai mult timp la dispoziţie..." Ah, mai avem şi această dorinţă? Păi în acest caz mergem la un expert în gestionarea timpului şi o să avem o groază de timp la dispoziţie. Dacă respectăm regulile corespunzătoare nu vom mai spune niciodată că nu avem timp.

Cu siguranţă ar fi îndeajuns dacă am avea satisfacţii în viaţă şi am putea trece cu bucurie şi entuziasm prin ea. Entuziasmul înseamnă încredere în fapte. Acest lucru ne oferă bucurie şi viaţa este şi aşa prea scurtă pentru a bea un vin rău. Dacă în acelaşi timp combinăm entuziasmul cu o încredere în sine de nestăvilit atunci vom fi cu siguranţă invidiaţi de toată lumea.

Nu vă speriaţi şi pentru aceste domenii există suficiente cărţi şi seminarii. În seminariile de retorică ne putem dezvolta un sentiment de valoare şi o încredere în sine enormă. Nici nu mai are rost să pomenim faptul că vom primi aprecierea necesară de la celelalte persoane. Aprecierea ne creează o stare de bine, dar ea lipseşte în cadrul majorităţii firmelor şi acest lucru duce la o demotivare. Printr-un grad ridicat de apreciere există numai

motivare.

Uitasem să întreb cum stăm cu partidele incendiare de dragoste sau cum ne găsim partenerul adecvat? Prin dragoste, plăcere şi pasiune se ating ambele puncte enunţate mai sus, fără a participa la seminarii ciudate.

Ce, încă tot nu avem destul? Mai există şi seminarii sau cărţi pentru stabilizarea personalităţii. Pentru ca succesul antreprenorial să fie garantat pe termen lung nu trebuie să uităm de trainingurile în echipă cu activităţi sălbatice outdoor, parcuri de aventură etc. Ne desfacem propriile lanţuri!

Mai lipseşte numai întreaga paletă de cursuri de comunicare ce pot fi urmate de noi iar după absolvirea acestora vom stăpâni temele retorică, vânzări şi comunicarea nonverbală. Noul mod de a privi lucrurile reprezintă o nouă cale în viaţa noastră şi pentru a-l putea pune în practică avem nevoie de mijloace ajutătoare.

În cadrul seminariilor aflăm că putem avea aproape tot ce ne dorim. Normal că nu degeaba. Trebuie să ne însuşim nişte instrumente şi avem nevoie şi de virtute. În primul rând trebuie să fim conştienţi de faptul că fără un ţel bine definit nu funcţionează nimic. Trebuie să ştim exact ceea ce ne dorim, iar pentru acest lucru avem nevoie de un alt seminar... Dacă anumite lucruri nu funcţionează cum trebuie atunci am învăţat că trebuie să privim aceste lucruri cu umor. Am învăţat să exteriorizăm numai formulări pline de umor în orice fel de situaţie. Acest lucru detensionează

orice situaţie. Normal că seminarul potrivit pentru acest lucru există de mult timp!

Prin concentrarea asupra prezentului suntem toată ziua în „flow” şi avem numai sentimente de fericire. Ştim că putem trăi conştient, atenţi şi protectori cu noi înşine şi cu ceilalţi numai în prezent. Ne-am dezvoltat într-un maestru ZEN.

Deoarece ştim că numai optimistul se poate ocupa de ţelurile şi de viitorul său, am devenit nişte oameni optimişti. Acest optimism împreună cu o voinţă de fier ne ajută să înaintăm ca un leu – voinţa care este atât de puternică încât ne face să continuăm când alţii au renunţat şi de fapt nici noi nu mai putem.

Prin inteligenţa noastră emoţională avem empatie şi gestionăm propriile sentimente la fel cum le gestionăm pe cele ale celorlalţi. Ne este cunoscut faptul că unui cadru de conducere de top îi trebuie şi inteligenţa emoţională în afara celei raţionale. Ne aflăm într-o balanţă perfectă prin faptul că am pus în practică cele patru coloane ale work-life-balance. Astfel prevenim în mod eficient sindromul burn-out şi alte îmbolnăviri psihice severe. Puternic ancoraţi în propriile rădăcini noi reprezentăm adevărate valori etice. Putem susţine că posedăm o arteră filosofică. Ne-am eliberat de restricţiile vieţii, trăim liberi. Suntem atât de sănătoşi încât ceilalţi se întreabă cum putem avea atâta energie de viaţă.

Problemele pecuniare sunt pentru noi un cuvânt străin

pentru că am respectat la timp regulile libertăţii financiare şi suntem cel puţin simpli milionari. Ne simţim deja un pic ca nişte zei. *„Mamă, ce bine este!”*

Este acesta cazul şi la noi? De ce ţineţi această carte în mâini? De ce aţi citit până acum nenumărate cărţi cu privire la succesul personal în viaţă sau aţi urmat seminarii corespunzătoare? De ce nu a funcţionat corect până acum?

Noi nu cunoaştem pe nimeni care are toate aceste însuşiri. De ce? Unde este problema? De ce pare o astfel de viaţă o pură utopie?

Pentru că ne lipsesc componentele esenţiale!

Această primă secţiune a fost scrisă în mod intenţionat într-o formulă pompoasă pentru că există la toate colţurile seminarii ţinute de tot felul de traineri sau consilieri de viaţă care ne promit luna de pe cer.

Totuşi indiferent de toate provocările şi noi am crezut în aceste tehnici. Dr. Dinero este de peste 20 de ani activ în această branşă şi îşi câştigă existenţa cu astfel de teme. Într-o zi în cadrul unui seminar a observat ceva ce i-a schimbat viaţa: „*Masa de oameni era în delir. Astăzi era una din zilele mele de high-flyer absolut. Eram în formă maximă, eram în „flow”. Era o prezentare perfectă – începând cu premoderarea în care am fost prezentat perfect şi aşteptările auditoriului erau setate corespunzător; inclusiv tehnica completă cu lumini, sunet, muzică, videoproiector, scenă, totul era perfect. În această zi am avut starea necesară pentru a da tot ce aveam mai*

bun. Mi-a făcut mare plăcere să stau pe scenă, să joc, să lucrez cu auditoriul să simt când toţi erau foarte atenţi la ceea ce spuneam şi-mi urmăreau mişcările corpului şi mimica.

Pentru mine acesta este cel mai bun job ce există. Sunt implicate toate simţurile, în special cel olfactiv prin mirosul creat de sute de oameni aflaţi într-o încăpere.

Din cauza reflectoarelor este foarte greu să recunoşti pe cineva din rândurile din spate, dar ştiu exact că am flirtat cu o persoană a cărei faţă abia o recunoşteam. În acest mod are loc transferul de energie şi dispoziţie. În astfel de momente acesta este un sentiment stimulativ chiar un sentiment de putere. Pentru masa de oameni o stare ce este atinsă cu uşurinţă, o stare prin care asistenţa participă la toate acţiunile iniţiate de mine.

Mă pregătesc pentru încheierea prelegerii mele de 75 de minute, cu toată dramaturgia necesară Inclusă. Tehnicianul de sunet avea deja mâna pe butonul de pe pupitrul de comandă care declanşa muzica de final la semnul meu.

M-am adunat, m-am concentrat (nimic nu este mai Important decât finalul) pentru a face un final perfect. Ceasul meu analog ascuns (de regulă îl poziţionez pe marginea din faţă a scenei pe podea) îmi semnaliza: mai este circa un minut.

Au fost pornite toate comutatoarele sistemului de amplificare. Forţa vocii, mimica, gesticulaţia, tehnica

pauzelor, totul era la Intensitate maximă pentru ca dintr-odată să închei cu o formulare de îndemn. Gesticulaţie, contactul vizual, vocea etc. S-au oprit concomitent (această tehnică provoacă aplauze).

Începuse un ropot puternic de aplauze, la semnul meu tehnicianul de sunet a ridicat încet volumul muzicii, astfel că ritmul aplauzelor se îmbina cu ritmul muzicii şi forma un ritm gigantic. În momentul în care în timpul aplauzelor au început să se ridice primele persoane de pe scaunele lor am ştiut: Am câştigat. Merit să-mi primesc banii. Sunt cel mai mare. Standing ovations. Un sentiment plin de euforie la care aş putea concomitent să plâng şi să urlu de bucurie.

După ce s-au terminat aplauzele şi participanţii au părăsit sala pentru a se îndrepta către standul cu cărţile mele am rămas un moment pe scenă cufundat profund în gânduri. Dintr-odată mi s-a întâmplat...

Trăirile cheie nu pot fi planificate. Acestea se întâmplă pur şi simplu. Eu am avut una în acest moment special. Exact după această prelegere grandioasă mi-am pus întrebarea: „Ce fac eu aici de fapt? Ce povestesc eu aici de fapt?" Sigur, tot ceea ce povestesc este adevărat dar lipseşte ceva. Dacă oamenii se orientează după ceea ce le transmit, vor avea cu siguranţă mai mult succes dar oare vor fi şi mai fericiţi, se simt oare cu adevărat mai bine – singurul lucru de fapt pe care-l doresc toţi? Nu se vor simţi mai bine. În subconştientul meu ştiam care este cauza, numai că nu puteam spune niciodată aşa ceva în cadrul

unui seminar, ar fi însemnat să nu mai fiu niciodată angajat de marile companii. Am fost angajat să fac din participanţii la seminar nişte angajaţi de succes şi motivaţi pentru ca firmele să câştige şi mai bine, iar acest lucru funcţiona perfect. Totuşi dacă le spuneam cauza, firmele beneficiare mi-ar fi spus: „Hey, Dr. Dinero nu-mi înnebuni oamenii”.

În acel moment am avut un sentiment care mă urmăreşte până în ziua de astăzi, ca un escroc ce nu înşală cu adevărat, poate că era un sentiment de leşin oricum era ceva greu de descris. De ce? Pentru că ascund ceva oamenilor, ceva ce nu le pot spune – nu am voie să le spun!

Dar de ce nu le pot spune? Pentru că dacă le-aş explica această componentă, acest secret persoanelor participante la seminar ar declanşa o schimbare masivă în modul de gândire şi din acel moment nu vor mai fi aceeaşi oameni, da, nu vor mai putea fi aceeaşi oameni. Se vor întreba: „O Doamne, păi dacă lucrurile stau aşa atunci ce caut de fapt la acest seminar, ce fac de fapt în firma asta?”

Această trăire a avut în mine efectul unei seminţe ce a încolţit bine. Nu mai puteam să opresc creşterea acesteia. A început o căutare – atunci încă nu ştiam exact ce caut. Am pus muntele de literatură cu privire la cum să devii o persoană de succes la o parte şi m-am ocupat de cu totul alte teme – esoterică, şamanism, ocultism, vechea ştiinţă a templierilor, radionică etc.

În special fizica cuantică modernă mi-a arătat că astăzi putem explica ceea ce ştiau dintotdeauna vechii mistici.

Dintr-odată a început să se închidă cercul. Am citit cărţile lui Jan van Helsing şi mă gândeam că acest tip urmăreşte aceleaşi teme, cu toate că scrie cărţi cu adevărat sălbatice, se potriveşte. Şi el cunoaşte secretul.

După aceea în cadrul discuţiilor purtate cu el am constatat că s-au întâlnit doi nebuni care au curajul să gândească într-un stil nou. Astfel s-a dat startul pentru acest proiect".

Am ajuns deci pe căi diferite la aceeaşi concluzie: şi anume că tralningurile de succes şi consilierile de viaţă sunt eronate, lipseşte ceva, ceva foarte important!

Capitolul 3

De ce reţetele clasice de succes nu ajută cu adevărat şi sunt numai lucrări parţiale

Aceasta este o afirmaţie serioasă care va declanşa nesiguranţă în special la trainerii care te învaţă cum să ai succes. Noi, cei doi autori afirmăm că reţetele clasice de succes nu ajută cu adevărat, ci numai parţial, adică sunt un fel de diletantism. Oare am găsit noi piatra înţelepciunii? Suntem mai buni sau numai dezertori din această branşă? Oare vor cu adevărat să clarifice această temă sau vor numai să se evidenţieze ca un „marketing gag" de succes?

Nu este vorba de nimic din toate cele prezentate mai sus.

Noi nu privim clasicii în filosofia succesului ca reprezentând o cale greşită ci numai că aceasta nu este completă, în special dacă o privim în comparaţie cu succesul în viaţă. Dacă ar fi complete nu ar exista aşa de mulţi oameni care susţin: *„La mine nu a mers".* Teoriile clasice cu privire la succes funcţionează numai pe plan profesional, la dezvoltarea ego-ului. Dar ce are de-a face acest lucru cu viaţa? Ce se întâmplă cu adevărata menire, cu adevăratul motiv pentru care ne aflăm în acest moment

pe pământ, în această familie, în această ţară? în legătură cu succesul personal în viaţă, omul trebuie privit în ansamblu, pe toate nivelele conştiinţei; nu putem reuşi numai cu ajutorul minţii.

Piaţa este invadată cu cărţi pe tema „gândire pozitivă" sau „dorinţe". Seminarii cu privire la tema motivaţiei, training mental şi teme asemănătoare există între timp la fiecare şcoală postliceală. Oamenilor li se dă speranţa că oricine poate atinge orice prin dorinţa potrivită şi prin a „da o comandă universului". Principiul de bază a filmului (şi cărţii) „The Secret" de Rhonda Byrne este *Legea afinităţii* – adică legea atracţiei. Subiectul principal al filmului îl reprezintă faptul că sentimentele şi gândurile unui om pot atrage, chiar pot să genereze situaţii reale. Conform celor afirmate în film de către trainerii de dezvoltare a succesului şi a fizicienilor de fizică cuantică, legea atracţiei are efecte asupra tuturor aspectelor fiinţei noastre, ca de exemplu asupra sănătăţii, a relaţiilor interumane, a banilor, profesiei etc. Toate acestea nu se întâmplă „accidental" ci cu siguranţa şi cu exactitatea unei legi a naturii.

Această lege poate fi utilizată corect abia după ce este cunoscută o altă componentă pentru că altfel alegem o direcţie greşită. Asta afirmăm noi! Din acest motiv majoritatea oamenilor nu au succes numai pe baza dorinţelor. O maşină ori merge ori nu merge, o aspirină ori te ajută la durerea de cap ori nu. Dacă o dorinţă nu funcţionează la cineva cu toate că totul a fost făcut exact

după reţetă şi instrucţiuni şi se crede cu adevărat în ea atunci mai există o piedică, un punct slab ce mai trebuie găsit. Nu este posibil ca unii să fie fericiţi, să-şi poată dori orice şi alţii nu. Poate cunoaşteţi acest lucru: meditezi, doreşti, rogi, cerşeşti, reciteşti din nou şi din nou pasajele din carte, dar ceilalţi au mai mult succes şi mai mult noroc decât tine. *„Se poate aşa ceva? Totuşi există un sâmbure de adevăr...”*

Normal că da, un model (de exemplu un model de bani) nu dispare aşa pur şi simplu numai pentru că-ţi schimbi gândirea. Ceea ce ni s-a întipărit de-a lungul deceniilor în viaţă nu pleacă de bunăvoie de la noi. Pentru acest lucru este nevoie de ceva mai mult...

După cum am spus deja nu este vorba de a defăima un alt sistem al dorinţelor. Ne bucurăm pentru orice carte sau film ce apare pe această temă pentru că fiecare om îşi găseşte ceea ce tocmai îl atrage prin situaţia actuală de viaţă. Aproape toţi autorii unor astfel de opere – acest lucru constituie de asemenea o diferenţă marcantă – au o întâmplare proprie, o trăire emoţională decisivă care i-a dus la publicarea unei cărţi pentru a împărtăşi propria întâmplare, ştiinţa lor cu alţii. În acest caz autorul are întotdeauna un avantaj pentru că foloseşte ca dovadă personală tocmai această întâmplare emoţională, pentru ceea ce scrie în carte.

Fiecare autor are propria experienţă personală şi dovada sa care-l fortifică. Dar cu ce-l ajută acest lucru pe

cititor? Poate să creadă cititorul în acest lucru? Hârtia are răbdare, spune un proverb din popor. Este adevărat! Ceea ce vrea să ne spună Jan van Helsing este de asemenea o experienţă pe care a trăit-o numai el, cu toate că la locul accidentului au fost multe persoane dar aceştia nu au putut vedea ceea ce a trăit el în sinea lui.

Jan van Helsing vrea să ne dezvăluie experienţa sa cheie şi să ne facă să înţelegem cum viaţa lui s-a schimbat radical, nimic nu mai era ca înainte şi el a ajuns dintr-un tânăr simplu un autor renumit.

„Pe atunci aveam 19 ani când am zburat cu maşina într-o curbă, m-am rostogolit de trei ori şi m-am pliat după un copac. La o clipă după accident m-am trezit plutind deasupra locului accidentului şi am privit accidentul din aer. Am văzut cum se opreau maşinile, cum a fost blocată şoseaua, cum a venit ambulanţa etc. Spre marea mea surprindere mă vedeam cum zăceam în maşină. Mi-a trebuit un moment să-mi dau seama că eu eram fizic încarcerat în maşină şi totuşi eu pluteam deasupra maşinii, în aer. Dintr-odată am auzit o voce lângă mine care a spus: „Jan ai deviat de la calea vieţii tale, gândeşte-te la acest lucru că altfel te vom lua din nou”.

După aceea am văzut, cum să vă spun, ca şi cum te uiţi la un film vechi. Se văd colţurile mici de pe margine şi ai fiecare imagine în parte în faţa ta, sau se poate compara cu negativul unui film foto, vedeam imagini individuale din viaţa mea. Dacă mă uitam drept înainte vedeam situaţia

mea actuală, dacă alegeam o imagine de sus vedeam clişee din viitor, dacă mă uitam în jos vedeam Imagini din trecut.

Puteam deci să aleg în ce familie şi în ce loc voiam să intru sub formă de suflet. Întrebarea este dacă acest lucru era voinţă liberă sută la sută, pentru că nu puteam să aleg orice viaţă voiam ci numai una din aceste trei, dar eu am ales să mă reîntorc pe pământ pentru că voiam să învăţ şi să înfăptuiesc ceva. Deci este posibil să fi fost cu adevărat o alegere liberă...

După aceea m-am văzut pe mine într-un alt corp. Era corpul din viaţa mea anterioară şi mă vedeam ca adult în timpul unui război. Astfel cum puteam să merg în trecut puteam să mă uit şi la viitorul de atunci. Mi-a fost arătat cum am ales cândva, înainte de a intra în corpul lui Jan, şi ceea ce mi-am propus pentru această viaţă. O parte din aceste propuneri se îndepliniseră deja, iar o altă parte nu.

Putem afirma că este una din experienţele acelea când eşti aproape de moarte, relatate deja de alte mii de persoane. Cu siguranţă a fost o astfel de experienţă. Este totuşi o mare diferenţă dacă citesc despre o astfel de experienţă într-o carte şi dacă o trăiesc pe propria piele! Pe de altă parte, după o analiză amănunţită – exact acest lucru l-am făcut când aveam 19 ani-rezultă nişte consecvenţe şi descoperiri foarte clare:

1. Există un suflet separat de corp şi care în comparaţie cu trupul fizic trăieşte şi gândeşte mai departe. Acesta

este de fapt EUL propriu-zis, cugetul nostru.

2. Există un plan al vieţii pe care ni l-am ales înainte de încarnare, pentru a acumula examene şi experienţe care să şcolească sufletul. Acest plan al vieţii este stabilit în etape grosiere, iar aceste etape, examene ale vieţii trebuie absolvite.

3. Există fiinţe – îngeri păzitori – care sunt alături de suflet, adică de noi şi care comunică cu noi – de fapt chiar mai mult: cu care putem comunica şi noi.

4. Există reîncarnare pentru că mi-a fost arătată o viaţă anterioară şi conexiunile ce conduceau la viaţa mea de acum.

5. Moartea fizică nu este ceva de care să ne fie frică!

Vedeţi şi dumneavoastră aceste consecvenţe?

În acest moment pentru mine era clar că religiile precum creştinismul, mozaismul sau islamismul sunt religii cu ideologii greşite pentru că resping reîncarnarea, adică renaşterea şi din acest motiv lipseşte sensul existenţei fizice. Dacă sunt membru al unei astfel de religii, atunci aş putea acum să ies din ea. Aceasta ar fi prima consecvenţă logică dacă nu aş fi ieşit din această religie la vârsta de 16 ani, atunci aşfifăcut-o acum. Pe pământ nu există voinţă cu adevărat liberă. Există într-un anumit fel, restricţionat, când ne decidem pentru această viaţă şi ne alegem părinţii, dar în momentul în care suntem încarnaţi, deci născuţi pe această planetă atunci suntem prinşi într-un plan, într-o structură, o ordine cu legi pe care trebuie să le respectăm.

Numai dacă urmăm acest fir roşu în viaţă putem avea cu adevărat succes şi să fim fericiţi".

Să ne uităm puţin asupra acestor legi.

Există două feluri de legi ale naturii: pe de-o parte există legi fizice, ca de exemplu gravitaţia sau magnetismul etc. Despre acestea ne învaţă fizicienii şi cercetătorii noştri. Pe de altă parte există şi alte legi despre care ne învaţă metafizicienii, cercetătorii de ştiinţe oculte şi alchimiştii, legi despre cum funcţionează viaţa, de ce funcţionează viaţa.

În cazul acestor legi, discutăm de aşa numitele legi „spirituale" sau „cosmice". Cuvântul *cosmos* provine din greacă şi înseamnă *ordine.* Trăim deci într-o ordine, respectiv suntem parte a unei ordini. O ordine este supusă unor legi pentru că altfel nu ar fi o ordine, ar fi un *haos,* cuvânt ce provine tot din greacă şi semnifică *dezordine.* Suntem deci parte a unei ordini şi a legilor sale.

Vreau să vă prezint pe scurt cele mai importante legi:

1. Legea cauzalităţii (legea karmei)

Aceasta este legea cauzei şi efectului. Ar putea fi exprimată şi prin zicala: *„Culegi ce ai semănat"* sau pentru materialişti şi atei: *„Ceea ce strigi în pădure îţi întoarce ecoul".* Conform legii cultivării şi recoltei, dacă cultivi ceva distructiv atunci recoltezi ceva distructiv. Dacă cultivi supărare şi ură atunci recoltezi tot supărare şi ură. Dacă plantezi grâu în pământ atunci vei recolta sută la sută grâu

şi nu orzoaică. În funcţie de atenţia acordată recoltei cu atât mai bine sau mare va creşte aceasta, indiferent de sămânţa folosită.

Această lege este denumită şi *legea compensaţiei* sau *legea karmei* (karma în sanscrită: *fapta,* dar poate fi tradusă şi *calea servituţii).* Aceasta se bazează pe principiul conform căruia noi oamenii putem învăţa un comportament corect după legile divin-spirituale prin faptul că vom avea parte la un moment dat de acelaşi tratament pe care l-am aplicat altor fiinţe. Acest lucru nu reprezintă o pedeapsă cum deseori este văzut de critici şi de necunoscători, el serveşte mai mult maturizării sufleteşti prin recunoaştere şi percepere din experienţă. Legea aceasta are grijă ca un om să fie confruntat cu aceeaşi problemă până ce a rezolvat-o. Astfel orice gând, orice sentiment şi orice faptă devine eternă şi se întoarce ca un bumerang spre noi. Omul poartă întreaga responsabilitate pentru destinul său.

Există oameni ce cred că lumea de apoi se află dincolo de cer, după sistemul nostru solar sau chiar în afara galaxiei noastre, dar este la fel de greşit ca şi credinţa că Dumnezeu este un om bătrân cu barbă. Lumea de apoi se află în mijlocul nostru, dar nu o observăm pentru că are o altă frecvenţă de vibraţie, una mai ridicată şi din acest motiv omul nu poate percepe lumea de apoi. Ceea ce desparte lumea reală de lumea de apoi este un voal foarte subţire.

Totuşi această lume nu este inaccesibilă pentru toţi.

Există aşa numiţi clarvăzători care pot vedea corpul energetic luminos al unui om sau aura oamenilor. Cum se poate aşa ceva? Deoarece clarvăzătorul poate percepe o frecvenţă mai ridicată, o scală mai înaltă. La fel cum urechea poate percepe numai o anumită scală de frecvenţă şi ochiul percepe numai una. Să luăm ca exemplu fluierul pentru câini. Sunetele înalte sunt perceptibile numai pentru câini. În mod normal oamenii nu aud aceste sunete dar există anumite persoane care aud aceste sunete. Dacă am povesti unui om că auzim tot timpul sunete de la fluierul de câini al vecinului atunci acesta ar crede că suntem nebuni. Dar noi ştim ce auzim! Acelaşi lucru este valabil şi pentru aşa numita „lume de apoi”. Aceasta se află într-o frecvenţă de vibraţii superioară lumii noastre materiale. Deseori copiii mici mai au o legătură cu lumea de apoi pentru că încă nu sunt cu adevărat înrădăcinaţi în materia noastră, în corpul fizic – în principiu este cazul fetelor pentru că sunt mai sensibile. „Perdeaua” între lumea reală şi lumea de apoi este parţial transparentă pentru aceştia, iar din acest motiv de multe ori aceştia povestesc înainte de a merge la culcare sau când se trezesc despre îngeri, fantome sau de bunica răposată care stă lângă pat.

S-a arătat de asemenea că în special oamenii legaţi de natură, alpiniştii pasionaţi sau popoarele ce trăiesc în mijlocul naturii, au acces la „lumea de dincolo”. Acelaşi lucru este valabil şi pentru ţărani sau alte persoane sensibile ce nu s-au înrădăcinat atât de intensiv în lumea

materială şi în gândirea intelectuală. Ştim de asemenea din domeniul parapsihologiei că animalele în special pisicile şi câinii reacţionează la cei decedaţi – latră sau sunt neliniştite.

De ce este acest lucru aşa? Există o explicaţie ştiinţifică. Premisa pentru clarviziunea unui copil se bazează printre altele pe faptul că ambele jumătăţi de creier lucrează împreună sincron. Acesta este cazul când corpul şi spiritul se află în armonie; după cum spune o zicală: *când faci ceea ce tocmai ai chef.* Acest lucru îl fac copiii, în special cei ce cresc la ţară şi sunt în tangenţă directă cu natura. Ei se joacă atunci când le place, se zbenguiesc sau fac o pauză când simt nevoia, făcând mai mult sau mai puţin exact ceea ce au chef şi astfel îşi urmează sentimentele. Dacă îţi urmezi sentimentele şi intuiţia şi eşti în armonie cu tine însuţi atunci îţi este deschisă poarta spre clarviziune.

Acest lucru se schimbă radical odată cu şcolarizarea. Dintr-odată trebuie să te trezeşti dimineaţa cu toate că ai mai dormi. Trebuie să mănânci la o anumită oră ceva, chiar dacă nu ţi-e foame; sau trebuie să stai în autobuzul de şcoală lângă cineva pe care nu-l suporţi şi poate mai râd şi ceilalţi de tine. Trebuie să stai toată ziua pe un scaun şi să asculţi un tip ciudat ce îţi cere nişte lucruri pe care nici nu vrei să le faci. Este posibil să fii stângaci şi trebuie să înveţi să scrii cu dreapta... Dintr-odată trebuie să faci ceva cu toate că tu nu vrei. Fiecare dintre noi cunoaşte acest sentiment şi îşi aduce foarte bine aminte de aceste timpuri.

Perioada distracţiei s-a terminat, am devenit „serioşi” şi viaţa constă preponderent din lucruri pe care trebuie să le facem. Muzicienii, artiştii şi inventatorii sunt puţinii care-şi urmează zilnic cu bucurie şi plăcere sentimentele şi care copilăresc prin viaţă. Exact prin această acţiune împotriva sentimentului ce începe de obicei odată cu şcoala apare un dezechilibru între jumătatea dreaptă şi jumătatea stângă a creierului, o dizarmonie în interacţiunea câmpurilor energetice (chakre) şi astfel şi în aură. Datorită acestui fapt de cele mai multe ori se pierd capacităţile mediale.

În perioada în care încă nu exista televizorul, smog-ul electronic, fără violenţă permanentă şi alte mizerii cu care sunt copleşiţi oamenii prin intermediul mass-media, răspândirea „simţului” printre oameni era mult mai puternică. În acest context putem de asemenea menţiona că acest mod de acţiune împotriva propriilor sentimente nu numai că în majoritatea cazurilor duce la pierderea capacităţilor mediale ci şi la diverse boli. Dacă îţi urmezi intuiţia şi-ţi îndeplineşti planul vieţii, adică acel plan pe care ţi l-ai propus pentru viaţa respectivă atunci câmpul energetic – aura – este echilibrată, viaţa se află pe făgaşul ei fără blocaje şi din acest motiv vom fi ocoliţi de multe boli. Dacă eşti în armonie cu tine însuţi şi nu trebuie să acţionezi împotriva voinţei tale – indiferent dacă este vorba de muncă, de viaţa privată sau la şcoală, aceste capacităţi ar putea fi recăpătate, cel puţin parţial.

Un alt aspect al clarviziunii mai puternice la copii îl

reprezintă viteza undelor cerebrale electrice. Medicul german dr. Hans Berger a descoperit în anul 1924 faptul că creierul produce unde electrice cu diferite frecvenţe. Cu cât celula cerebrală este mai activă, cu atât mai rapide sunt undele.

Dr. Berger a împărţit undele cerebrale în patru grupe:

1. Unde beta foarte rapide (12 – 40 impulsuri pe secundă, denumite hertzi) – în timpul conştienţei normale din timpul zilei.
2. Unde alfa rapide (8 – 12 hertzi) – când suntem într-o stare relaxată.
3. Unde teta line (4 – 8 hertzi) – se măsoară la limita dintre veghe şi somn cât şi în starea de relaxare profundă.
4. Unde delta foarte line (0, 5 – 4 hertzi) – în timpul somnului.

Creierul copiilor produce preponderent unde teta line, din cauză că aceştia trăiesc pe baza sentimentelor, au o imaginaţie foarte bogată şi capacitatea lor de clarviziune este păstrată. În momentul în care copilul ajunge adolescent şi în final adult, creierul produce tot mai multe unde alfa şi beta, ceea ce este legat de gândirea analitică şi de mintea stăpânitoare.

Aceasta este deci confirmarea că blocajul capacităţii de clarviziune apare prin intermediul minţii; dezechilibrul mental/emoţional poate apărea odată cu înaintarea în vârstă. Cu lobul stâng al creierului *gândim, credem,* cu

lobul *drept* ştim.

Să ne întoarcem la lumea de apoi. Ştiinţific s-a demonstrat că nu există cu adevărat o „moarte”. Noi suntem compuşi din energie şi energia nu poate muri. Aceasta poate lua alte stări, aşa cum niciun cub de gheaţă nu moare când se încălzeşte, ci devine apă. Aceasta îşi modifică numai starea de agregare. La fel se întâmplă şi la noi, fiinţele. Avem un corp fizic cu un anumit model de vibraţie – o frecvenţă specifică. Sufletul are o frecvenţă mai ridicată, o rată de vibraţie mai înaltă în cadrul căreia „timpul” curge complet altfel. Să rămânem la exemplul cu apă; dacă am putea compara corpul fizic cu un cub de gheaţă, sufletul cu apa şi spiritul cu aburul. Totul este compus din aceeaşi substanţă numai rata de vibraţie pe care vibrează moleculele, frecvenţa, le deosebeşte.

Un clarvăzător poate vedea karma în aura unui om, adică tot ce a semănat acest om prin cuvintele şi faptele sale. Clarvăzătorul nu vede neapărat viitorul unui om ci poate vedea ceea ce a cauzat persoana până acum şi îi poate spune consecinţele ce rezultă din acestea. Dacă acea persoană nu-şi schimbă viaţa acele consecinţe vor apărea. Destinul poate fi schimbat. Destinul este ceea ce am trimis noi şi se reîntoarce la noi. Dacă mâine luăm o decizie ce ne schimbă esenţial viaţa în direcţia constructivitate şi dragoste, atunci ni se schimbă şi destinul.

2. Legea analogiei (cum este sus aşa este şi jos)

Legea analogiei este cunoscută şi sub denumirea de *legea hermética* (după Hermes Trismegistos): *„Ceea ce este jos, este identic cu ceea ce este sus. Ceea ce este sus este identic cu ceea ce este jos, pentru a realiza operele deosebite ale unui obiect unic*". Unora le este cunoscută vorba: *„Precum în cer aşa şi pe pământ"!* În macrocosmos sunt valabile aceleaşi legi ca şi în microcosmos.

Spiritul, conştiinţa şi spiritualitatea sunt interconectate cu materialitatea lumii noastre, dar calitatea şi valenţele acestor noţiuni nu sunt perfecte. Etica, dragostea, inteligenţa, recunoaşterea, adevărul şi pacea sunt pe pământ numai o copie a ceea ce semnifică ele în lumea de apoi. Dacă ne gândim că creierul uman utilizează numai 20% din potenţialul lui, iar *scânteia dumnezeiască* este numai un lucru nedezvoltat în comunicarea cu divinitatea, putem să bănuim numai ce ar mai putea semnifica axioma *„precum sus aşa şi jos".*

3. Legea rezonanţei (în latină *resonare: sună înapoi)*

Atât omul cât şi lumea spirituală intră sub incidenţa *legii rezonanţei* la fel ca un diapazon sau un aparat de emisie-recepţie. Un receptor reglat pe ultrascurte nu poate recepta unde medii sau unde lungi. La oameni se întâmplă acelaşi lucru. Dacă o persoană este agresivă şi plină de ură nu poate recepta dragoste. Fiecare poate percepe numai părţile realităţii cu care este în rezonanţă. Pe acest lucru se bazează zicala *„Fiecare vede numai ceea ce vrea să vadă",*

respectiv: *„Mediul înconjurător este o oglindă a propriei persoane”.*

Mediul înconjurător ne va prezenta întotdeauna ceea ce transmitem. Dacă minţi vei fi minţit. Dacă eşti fricos vei fi confruntat cu fricile tale. Dacă te afli în rezonanţa dragostei vei atrage iubire. Dacă trăieşti cu bucurie vei găsi întotdeauna ceva de care te poţi bucura. Aceasta se numeşte capacitate de rezonanţă. Dacă ne modificăm stilul, mediul înconjurător ne va arăta acest lucru ca o oglindă.

Cu privire la lumea de apoi: această capacitate de rezonanţă este mai uşor de simţit ca *legea afinităţii* sau *principiul atracţiei identicului.* Este puterea elementară ce generează stările conştiente pe care le denumim în general ca „rai” şi „iad”. Dacă în lumea de apoi ar fi prin capacitatea de rezonanţă toate sufletele mincinoşilor, sinucigaşilor şi escrocilor la un loc atunci ar fi un adevărat „iad”. Dacă sufletele celor dragi ajung după un anumit timp în dimensiunile energetice ale muzicienilor, iubitorilor de animale atunci acest lucru este „raiul” pentru ei. O lege de bază perfectă cu o mulţime de posibilităţi.

4. Legea reîncorporării se bazează pe **legea ritmului**

Ritmul poate fi descris ca o vibraţie. Vibraţia se comportă faţă de notele muzicale ca ritmul faţă de melodie. Întregul univers poate fi definit prin noţiuni ca vibraţie, ritm sau unde – ca o înşiruire de faze structurate, periodice care

sunt inerente fiecărui eveniment. Viaţa şi tot ce aparţine de ea se desfăşoară într-o progresie de cicluri, în spirală şi la fel se şi contractă înapoi. Totul se inversează în contrariul său.

Dacă murim în această lume atunci ne naştem în lumea de apoi şi percepem lumea de apoi ca realitate. Dacă în schimb mori în lumea de apoi atunci te naşti din nou în această lume. Cine se poate desprinde de subiectivismul aparenţelor recunoaşte că naşterea şi moartea, respectiv lumea noastră şi lumea de apoi sunt de fapt două părţi ale aceleiaşi monede.

Calea de dezvoltare a sufletului este o cale a învăţării. Acest proces de învăţare al cărui ţel îl reprezintă cunoaşterea vieţii în totalitatea ei, este o cale foarte lungă cu multe erori şi corecturi. Aceste încarnaţii (renaşteri) sunt comparabile cu un proces de învăţare. Viaţa lumească ar corespunde cu sarcinile, problemele, testele, greutăţile şi succesele unei etape şcolare. După o astfel de perioadă de învăţătură urmează o perioadă de vacanţă, în care se pot repeta lecţii pierdute. După aceea intrăm într-o clasă nouă. Vom fi repartizaţi în funcţie de cum am absolvit ultima clasă. Dacă nu am învăţat atunci repetăm clasa, dacă am învăţat bine atunci ajungem la un nivel superior cu sarcini şi examene mai grele. Diferenţa între şcoală şi viaţă o reprezintă faptul că viaţa are o răbdare eternă cu noi şi pune oamenilor, sufletelor noi posibilităţi la dispoziţie pentru a recapitula ceea ce n-au învăţat.

Cu cât este sufletul mai bine dezvoltat cu atât este mai mare responsabilitatea şi la fel este şi necesitatea de a servi, de a ajuta alţi oameni şi a-i sprijini pe cei slabi. Asta nu înseamnă că din acest motiv trebuie să mergem la mănăstire sau să ne purtăm ca sfinţii. Te poţi angaja umanitar şi ca milionar sau om de afaceri de succes. Diferenţa o face modul cum îţi tratezi angajaţii, dacă donezi ceva, dacă-i laşi şi pe alţii să se bucure de succesul tău; sau dacă îţi foloseşti influenţa şi puterea pentru a-ţi consolida şi mai tare poziţia. Chiar şi un politician sau un bancher îşi poate folosi poziţia pentru a-şi ajuta semenii aflaţi la nevoie.

În realitate viaţa este o şcoală mare: unii abia au început, alţii au rămas repetenţi şi urcăm treptele învăţării până ce ajungem profesori. După aceea suntem specialişti eterni şi avem sarcina să ajutăm elevii pentru a ajunge şi ei la acest nivel. După aceea vom fi învăţaţi că suntem cu toţii o parte din Dumnezeu şi viaţa ne şlefuieşte până devenim imaculaţi.

Din acest motiv multe dintre aşa numitele lovituri ale destinului au o cauză karmică; asta înseamnă că acum avem şansa de a compensa răul cauzat cândva unei alte persoane. Asta înseamnă: karma poate fi schimbată!

Să vă dau un exemplu scurt pentru a evidenţia mai bine acest lucru:

Să ne imaginăm un magnet. Pe baza puterii sale va atrage anumite cuie de la o distanţă exactă. Dacă ducem

magnetul în Olanda, Grecia, Hawaii sau Africa de Sud magnetul va face acelaşi lucru. Raportat la noi, oamenii, acest lucru înseamnă că oriunde ne aflăm luăm cu noi aura noastră respectiv câmpul nostru energetic, cu toate temerile, speranţele, programele şi modelele. Dacă acasă am atras banii sau supărare atunci în Thailanda se va întâmpla acelaşi lucru pentru că suntem aceiaşi. Dacă se schimbă tiparele noastre, atunci se schimbă şi câmpul nostru de rezonanţă şi atragem alţi oameni şi alte teme în viaţa noastră.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru sufletele renăscute. Dacă la sfârşitul unei vieţi avem un anumit tipar de viaţă în câmpul nostru energetic, pe baza căruia avem anumite modele de comportament, temeri, speranţe, talente, atunci acestea vor redeveni active la vârsta la care devenim adulţi, la unii mai repede la alţii mai târziu, la fel ca în cazul magnetului, este numai mutat temporal. Sufletul este acelaşi numai corpul este nou.

O reîntoarcere în viaţa anterioară sau consultarea unui mediu bun poate fi de ajutor în cazul bolilor karmice pentru a afla care este cauza unei suferinţe, unui accident, unui handicap sau a unui impas din viaţa noastră. Cu cât înţelegem mai repede astfel de legături cu atât mai repede să înlăturăm, să corectăm astfel de încrengături karmice sau căi greşite de viaţă prin:

1. recunoaştere.

2. înţelegere.

3. iertare – iertarea noastră dar şi a celuilalt.

Numai noi putem, avem voie să ne autoellberăm. Tocmai acest lucru ne face oameni. Viaţa ca sclav, ca sclav spiritual încetează şi nu devii numai independent ci şi gânditor şi conştient.

În special al treilea aspect este cel mai important, iertarea. Acest aspect al vieţii trăit şi transmis de Iisus reprezintă diferenţa ce deosebeşte învăţătura sa de celelalte. Dacă facem abstracţie de lupta pământeană pentru putere a organizaţiei bisericeşti şi în special de Vechiul Testament care nu are nimic de-a face cu Iisus sau cu Dumnezeu iubitor, de care vorbeşte acesta, atunci putem recunoaşte de ce Iisus a fost răstignit.

Totuşi legea karmei, legea compensaţiei sunt percepute în legătură cu experienţe neplăcute şi dureroase. Dar aşa cum acţionează într-o direcţie aşa acţionează şi în cealaltă direcţie, cea pozitivă, constructivă! Unele lucruri pe care le numim în viaţă privilegii, o casă părintească bună, condiţii financiare bune, o profesie care te face fericit, talentul, pot fi recolta unei cultivări dintr-o viaţă anterioară.

Expertul în reîncarnare Trutz Hardo explică cu privire la acest subiect:

„După cum vedem, karma este percepută în mod greşit ca o pedeapsă pentru faptele rele ce le-am săvârşit în trecut. În sensul adevărat, karma nu are nimic de-a face cu o pedepsire. Karma înseamnă că recoltezi ceea ce ai cultivat. Dacă ne uităm asupra vieţilor să vedem ce fructe

am recoltat în urma faptelor noastre, atunci o să învăţăm cu timpul să săvârşim numai astfel de fapte ce ne aduc numai fructe dulci. Legea karmei acţionează pe parcursul mai multor vieţi fiind un proces de cunoaştere şi ne ajută ca în final să gândim, să vorbim şi să acţionăm pe pământ din experienţa acumulată numai după legile divine ale Iubirii".

În univers nu rămâne uitată nicio faptă bună, chiar dacă, uneori, avem impresia că suntem părăsiţi în totalitate. Exact aici intervine căutătorul spiritual.

În orice caz motivul propriu-zis al legii karmice nu este acela de a căra gunoiul cu care am fost încărcaţi şi cel cu care i-am încărcat pe ceilalţi, dintr-o viaţă în alta, ci faptul că trebuie să înţelegem la un moment dat că dacă legea compensaţiei funcţionează perfect în sens distructiv atunci ea va funcţiona şi în sens constructiv. În calitate de oameni ce gândesc logic vom încerca să însămânţăm în prezent cât mai mult bine pentru a putea culege fructe cât mai plăcute în viitorul nostru indiferent dacă va fi în această viaţă sau într-o viaţă viitoare.

Cam atât în ce priveşte legile!

Ce am aflat din experienţa lui Jan van Helsing?

În primul rând cu aceste cunoştinţe rezultă un nou comportament în viaţa de zi cu zi – chiar şi faţă de familia şi copiii noştri – deoarece acum ştim că noi suntem responsabili pentru loviturile şi accidentele noastre şi nimeni altcineva.

Noi singuri ne alegem familia şi ţara în care ne vom

naşte. Gata cu lamentările despre condiţiile sociale grele. Nu mai ai scuze când ai aceste cunoştinţe. Accidentele nu sunt niciodată „întâmplătoare” ci sunt efectele evenimentelor create de noi. Devine evident că nu trebuie să ne temem de călătorii lungi, expediţii sau alte aventuri pentru că timpul expiră de abia când vine momentul pentru acest lucru.

Primim indicii cu privire la examenele ce vor urma (dar şi accidentele) prin vise, presimţiri sau de către prietenul sau partenerul nostru care ne spune ceva. Există îngeri sau „fiinţe ectoplasmice” care ne sunt aproape. Acum ajungem la tema propriu-zisă! Cu aceste fiinţe putem realiza o legătură.

Jan van Helsing descrie experienţa sa de moarte clinică mai departe:

„În acel moment mi-am dat seama: Dacă această fiinţă vorbeşte cu mine acum, în timpul accidentului, atunci o face cu siguranţă şi în alte momente numai că nu-l aud pentru că alte lucruri sunt mai importante pentru mine decât să-mi ascult sentimentele. Probabil această fiinţă a vorbit tot timpul cu mine, mi-a şoptit prin intuiţie, prin vocea interioară sau printr-un sentiment ciudat. Cunoaştem cu toţii astfel de lucruri...

Mi-am spus deci: Dacă această fiinţă a încercat să comunice cu mine atunci eu am fost de vină că nu am auzit-o pentru că nu mi-am ascultat interiorul.

Concluzia logică a fost: trebuie să mă deschid, să încerc

să percep vocea, pentru a putea avea loc o comunicare. Este logic, nu?

Acum am înţeles şi sensul meditaţiei. Dacă capul meu era umplut şi ocupat permanent cu alte gânduri atunci nu poate intra o altă voce (de exemplu cea a îngerului meu păzitor). Dacă un pahar cu apă este umplut până la refuz atunci nu mai poţi introduce apă proaspătă. De asemenea logic...

Am încercat diferite tehnici pentru a putea percepe o voce interioară. Meditaţia în sensul clasic a funcţionat foarte rău la mine personal, grădinăritul monoton sau mersul singur noaptea cu maşina a funcţionat mult mai bine la mine dar cel mai bine a funcţionat sub duşul de dimineaţă. De ce? Acest lucru a rezultat aşa de-a lungul anilor şi nici eu nu pot spune de ce. Aici am cele mai bune idei, respectiv mă las cuprins de o anumită idee.

Am descoperit de asemenea şi o altă tehnică ce se potriveşte şi mai bine. Îţi pui întrebări şi primeşti ca răspuns propoziţii întregi în momentul dintre a fi treaz şi a adormi. Sunt câteva secunde când aţipim, iar eu am observat deja cu zeci de ani în urmă că aud o voce, văd feţe sau scene pe care le pot clasifica cu greu. Investigaţiile şi sute de dialoguri cu oamenii au dus la concluzia că fiecare om trăieşte această experienţă numai că majoritatea nu acordă importanţă acestor trăiri. Aceasta este diferenţa dintre omul ce trăieşte conştient şi inconştienţa. Exact aici este diferenţa".

Acestea au fost primele gânduri care i-au venit spontan lui Jan van Helsingân minte cu privire la acel eveniment. Alte gânduri vom mai găsi pe parcursul cărţii.

Acum cunoaştem acest mister, această componentă lipsă pentru programarea şi dorinţa corectă: **karma şi renaşterea!** Acesta este motivul adevărat în urma căruia la unu! funcţionează dorinţele şi la altul nu, de ce cineva are modelul de bani nr. 1 şi altul are modelul de bani nr. 3 sau niciunul.

Acum sigur vine o obiecţie: *„Aha, dacă în viaţa anterioară am fost un netrebnic atunci pot să-mi doresc în această viaţă tot ce vreau că nu o să obţin nimic!”*

Acum am ajuns la rădăcină şi la diferenţa esenţială între această carte şi altele. Noi afirmăm şi suntem convinşi că aceste tipare – şi din vieţile anterioare – pot fi rezolvate în această viaţă! Nu ne trebuie nici hipnoză şi nici terapie de reîntoarcere. Conceptul nostru este următorul: am venit singuri pe această lume, deci problemele trebuie să poată fi rezolvate de noi înşine. Există posibilitatea de a îndepărta aceste piedici fără niciun fel de terapie. Cum?

Vom explica mai încolo acest lucru şi vom face şi exerciţii practice.

Dar mai întâi întreprindem o scurtă incursiune în lumea tehnicii mentale – cu avantajele şi dezavantajele ei. Veţi fi surprinşi de ce suntem în stare să realizăm cu puterea minţii.

Pe baza acestui fundal vom mai face o trimitere la tema

banilor şi a succesului. Să începem cu o excursie în lumea planificării vieţii şi să ne întrebăm mai întâi...

Capitolul 4

Ce este de fapt succesul?

Rezumat la o propoziţie putem spune: *„Succesul nu este nimic altceva decât atingerea scopurilor pe care ni le-am stabilit”.*

Succesul înseamnă atingerea unor scopuri prin intermediul cărora omul respectiv se simte bine. Acestea pot fi banii; sau poate numai faptul ca cineva să aibă mai mult timp; poate coborârea unei piste grele de schi sau orice altceva care satisface vanitatea. Dacă succesul reprezintă cu adevărat atingerea propriilor ţeluri, atunci înseamnă că succesul reprezintă ceva foarte individual. Majoritatea oamenilor cred că succesul reprezintă obiecte pe care le vedem la alţi oameni sau în spoturile publicitare de la televizor, dar în acest caz este vorba în mod evident de succese străine ce au ca rezultat frustrarea şi demotivarea.

Să începem cu modelul tuturor motivelor. Omul sănătos spiritual este programat cu fiecare fibră a fiinţei sale către evoluţie şi către supravieţuire. Cu alte cuvinte: indiferent ce facem sau pentru ce ne decidem vrem să ne simţim mai bine. De fapt nouă ne trebuie puţine lucruri pentru a ne simţi bine şi multe dintre indiciile date cu privire la succes ne fac să ne simţim mai rău. Natura s-ar putea plânge de

noi*: „Îi dau omului lumea dotată cu tot ce-i trebuie pentru a fi fericit şi de-abia au trecut douăzeci până la treizeci de minute, iar acest om este plin de ură, invidie, gelozie, complexe de inferioritate, stresat etc.”*

Păi da, câte lucruri nu ni le cauzăm noi în mod voluntar...

Să ne uităm la nişte sisteme tipice de a avea succes, dacă ne servesc cu adevărat în planul nostru de viaţă, vocaţiei, dezvoltării noastre sufleteşti sau ne îndepărtează de toate acestea şi sunt dăunătoare pentru dezvoltarea noastră.

Tehnica 1: Gestionarea cu succes a timpului

Astfel sună promisiunile clasice ale trainerilor care ne învaţă cum să avem succes:

«cine are timpul sub control are şi viaţa sub control;

- *trebuie să vă planificaţi timpul altfel îl veţi pierde;*
- *timpul este bunul cel mai important pe care-l posedăm;*
- *să ne luăm timpul necesar pentru tot ce este esenţial;*
- *timpul înseamnă bani;*
- *cine nu reuşeşte să-şi controleze timpul, nu va reuşi să controleze nimic altceva.*

În aceste declaraţii am crezut trup şi suflet. Dar oare lucrurile stau cu adevărat aşa? Dr. Dinero ne descrie în acest caz următoarea întâmplare:

„La începutul activităţii mele independente eram

suprasolicitat cu toate. După ce mi-am luat diploma de inginer am început să lucrez în mica noastră firmă de familie. Această firmă a funcţionat foarte bine şi înainte de a începe să lucrez eu în cadrul ei. Teoretic eu eram în plus. Fiind tânăr şi ambiţios am vrut să schimb ceva. Tatăl meu era fericit că avea un succesor. Astfel mi-a acordat imediat anumite competenţe şi s-a retras din cadrul firmei. Acum eram singur fără să am habar despre vânzări, despre conducerea personalului şi cu atât mai puţin despre automanagement, organizare şi planificarea timpului. Credeam că dacă voi stăpâni această temă atunci îmi va merge bine, voi avea mai mult timp pentru mine şi în acelaşi timp voi avea un succes economic mai mare. Ce vrei mai mult...

După ce am fost la mai multe seminarii cu privire la această temă şi după ce mi-am cumpărat o carte de planificare a timpului (de asemenea o piaţă foarte mare) m-am apucat de lucru. Mai întâi mi-am notat plin de euforie în listă toate activităţile ce trebuiau rezolvate şi am pus termene la care acestea trebuiau rezolvate. Totul mergea bine pentru că-mi oferea sentimentul: „Acum sigur nu ai uitat nimic". Următoarea activitate a fost mai grea şi anume să acord ordine de priorităţi tuturor activităţilor.

A: Activităţile importante şi urgente trebuiau rezolvate imediat de mine.

B: Activităţile importante, dar mai puţin urgente, nu trebuiau rezolvate imediat de mine ci mai târziu eventual

într-o altă zi.

C: Activităţile cât de cât importante dar fără să fie urgente cu adevărat trebuiau delegate imediat (delegarea o altă temă de sine stătătoare).

D: Activităţile ce nu erau nici importante şi nici urgente ajungeau la coşul de gunoi.

Aveam într-un fel sentimentul că la mine totul era prioritar. Din acest motiv stăteam zi de zi şi-mi listam sarcinile, seara rescriam lista, mutam anumite sarcini pe alte zile cu noi priorităţi, vedeam ce activităţi sunt lipsite de sens şi adăugam alte activităţi noi.

Acum când scriu aceste rânduri îmi vine să zâmbesc. Dacă mă uit la aceste lucruri de la distanţă atunci mi se pare că este vorba de un scenariu pentru un show de comedie. Sigur că şi în ziua de astăzi se listează sarcinile în cadrul firmei noastre şi dacă există un termen scadent atunci este inclus şi acesta, deoarece ştim că nu pot fi coordonate în mod sigur mai mult de trei lucruri fără planificare scrisă. Cu siguranţă am învăţat şi să delegăm sarcini, să spunem „nu”...

Aceste reguli de planificare şi organizare sunt în ordine atâta timp cât nu sunt luate în ultimul moment şi trebuie privite ca simple mijloace auxiliare. Dacă vedem că scrierea listelor nu ne ajută cu adevărat şi ne adaptăm lucrurile individual la viaţa noastră, atunci aceste reguli ne sunt de mare ajutor. Prin acest lucru nu am avut mai mult timp, el din contră. Exact aici este problema. Autoorganizarea şi

regulile de management sunt necesare şi reprezintă un ajutor, ne ajută să ne organizăm mai bine dar nu ne creează mai mult timp – păi cum ar putea? Cum ar putea crea ceva? în concluzie timpul este o resursă exact ca şi resursele noastre de pe pământ!

Dacă lucrurile ar sta aşa atunci zicala ar fi adevărată, timpul ar fi bunul nostru cel mai de preţ şi trebuie să-l gestionăm şi să-l privim ca pe resursele noastre de petrol, dar timpul nu este o marfă. Din acest motiv este aiurea să gestionăm timpul la fel ca pe o resursă. Dacă denumim timpul ca fiind bunul cel mai de preţ atunci el automat devine insuficient şi preţios şi îi putem pune şi o etichetă ca la o marfă. Dacă lucrurile ar fi aşa atunci cei înstăriţi ar cumpăra această marfă şi ar plăti pentru ea. Cu cât ar avea mai mulţi bani, cu atât mai mult timp şi-ar cumpăra până la eternitate.

Realitatea însă este contrarie. Cei ce au succes pe plan economic (cei care ar avea banii pentru această marfă) au cel mai puţin timp la dispoziţie. Aceia care vor să aibă succes economic nu au niciodată timp, nici în timpul lor liber şi chiar dacă au timp, acesta este planificat la secundă. Oarecum un paradox...

Păcat că la noi în firmă a durat câţiva ani până ce ne-am dat seama de acest lucru. În ultimii ani am planificat şi am planificat, am umplut multe pagini cu descrieri, am cumpărat cărţi scumpe de planificare a timpului şi agende şi am avut tot mai puţin timp. Totuşi aveam sentimentul că

prin aceste demersuri vom avea cândva timp la dispoziţie”.

Modul de privire larg răspândit sună aşa: *Poţi avea timp.* Timpul nu poate fi avut. Timpul nu este insuficient şi timpul nici nu trece. Singurul lucru care este trecător suntem noi şi asta de-a lungul timpului. Timpul nu este un obiect. Timpul reprezintă pur şi simplu ordinea lucrurilor ¡repetabile, nu este altceva decât o schemă de ordine.

Conştientizarea timpului este foarte subiectivă şi influenţată de multe lucruri. Dacă ne aflăm de exemplu sub stres perceperea timpului devine mai lungă din punct de vedere subiectiv. Totul durează parcă mai mult şi stresul legat de timp se amplifică. Un adevărat cerc vicios. Când suntem fericiţi se întâmplă contrariul.

Noi nu putem controla timpul, mai repede ne controlează el pe noi. Ceea ce credem că am câştigat ca timp, pierdem prin gestionarea timpului din nou. (Oricare trainer de organizare a timpului va susţine contrariul, vă rog deci să verificaţi singuri).

Vorbim despre timp, planificăm timpul iar acest lucru ne costă timp. La un moment dat observăm că nu mai avem destul timp ca să ne gândim la timp. Un punct de vedere complet nou, pe care l-am putea adăuga la regulile de organizare, ar fi o nouă conştientizare a timpului. Dacă timpul nu este un lucru ci ceva prin care noi îmbătrânim atunci ar trebui să începem cu noi şi cu un lucru care nici nu este un lucru.

Aici ne ajută cunoştinţele din antichitate din doctrina

filozofilor stoici: *„Dacă planifici totul pentru mâine atunci îţi strici în mod logic aşteptarea zilei de mâine iar ăsta este unul din cele mai mari impedimente pentru o viaţă fericită şi împlinită”.*

O caracteristică deosebită a filosofiei stoice o reprezintă punctul de vedere cosmologic orientat pe o percepţie unitară a lumii din care rezultă un principiu divin ce acţionează în toate fenomenele naturale şi în toate legăturile naturale. Pentru stoic, ca individ, este important să-şi recunoască locul în această ordine şi să-l umple, învăţând să-şi accepte destinul prin exersarea stăpânirii emoţiilor.

Singurul timp în care putem trăi este prezentul. Prezentul este atât de scurt încât majoritatea nu-l pot percepe. Cel ce nu reuşeşte să trăiască în prezent nici nu trebuie să planifice pentru că el nu trăieşte cu adevărat. Timpul este ceea ce facem din el (nu un lucru imaginar). Seneca, filosoful roman şi cel mai citit autor din vremea sa, a recunoscut că în fiecare moment al prezentului atingem eternitatea! Nu planificarea timpului duce la o viaţă împlinită, ci numai o viaţă în prezent, pentru că viaţa în prezent semnifică: *„Fac ceea ce fac acum”,* înseamnă grija, atenţia momentului.

„Majoritatea muritorilor se plâng de nedreptatea pe care le-o face natura, pentru că au fost născuţi pentru o perioadă prea scurtă de viaţă, pentru că timpul acordat se scurge atât de repede, încât majoritatea au fost rupţi din

viaţă prin pregătirile pentru viaţă". (tot un citat din Seneca)

Această formă de planificare a timpului nu este cu adevărat absurdă numai că ne punem şi mai tare sub presiune şi sub presiune facem greşeli şi trecem uşor cu vederea indicii ale intuiţiei noastre sau alte semnale pe care ni le dă viaţa.

Să aruncăm o privire şi spre un alt domeniu care ar trebui să ne facă mai fericiţi şi mai plini de succes şi anume...

Tehnica 2: Gândirea pozitivă

Gândirea pozitivă – cine nu s-a confruntat deja cu această tehnică? Chiar şi stoicii erau de părere că trebuie să ţinem gândirea pozitivă ca pe un ceas solar care indică numai orele solare. Spre ce ne îndreaptă gândirea pozitivă? Gândirea pozitivă are ca ţel atingerea unei atitudini constructive şi optimiste de durată prin influenţarea pozitivă constantă a gândirii conştiente (de exemplu cu ajutorul afirmaţiilor sau vizualizărilor), iar în urma acestui proces obţinerea unei satisfacţii mai mari şi a unei calităţi de viaţă mai ridicate.

Gândirea pozitivă pleacă de la premisa: *„Cine aşteaptă succes, acela primeşte succes. Cine aşteaptă eşec acela primeşte eşec.* „Ţelul gândirii pozitive îl reprezintă influenţarea conştientului şi a subconştientului prin autosugestie. Formulele clasice sunt de exemplu: *„Pe zi ce trece îmi merge tot mai bine din toate punctele de vedere".*

Chiar şi noi autorii practicăm gândirea pozitivă. Totuşi acest trend nebun după gândirea pozitivă poate fi şi periculos.

„Gândirea pozitivă este periculoasă?" Cum poate fi ceva periculos dacă noţiunea în sine conţine un cuvânt pozitiv? Deci, gândirea pozitivă în sine nu este periculoasă, dar poate deveni periculoasă. Există o mulţime de persoane care se simt atât de nefericiţi după practicarea gândirii pozitive încât au nevoie de ajutor extern ca să iasă din această stare. Între timp există şi seminarii pentru cei *afectaţi de gândirea pozitivă.* Cum este posibil acest lucru?

Psihiatrii şi psihologii avertizează de exemplu că gândirea pozitivă poate afecta şi mai tare pacienţii labili şi depresivi. În special la persoanele care nu au un spirit critic accentuat, poate duce la o pierdere a realităţii. Pierderea realităţii poate apărea prin evitarea întrebărilor critice şi a negării slăbiciunilor existente. Trebuie avut în vedere cine este persoana care practică gândirea pozitivă, din ce mediu provine, dacă este labilă, bolnavă sau are alte dificultăţi. Dar nu aşa se practică toate metodele de terapie?

Pentru a ne apropia ceva mai mult de tema gândirii pozitive trebuie să vedem pentru ce şi-ar dori cineva aşa ceva:

- Pentru că este la modă?
- Pentru că este practicată şi de colegi şi pentru că acestora acum le merge atât de bine?
- Pentru că lumea este atât de rea şi mai este nevoie şi

de ceva pozitiv?

- Deoarece prin gândirea pozitivă pot fi rezolvate anumite probleme?
- Deoarece gândirea pozitivă promite fiecăruia în parte avantaje concrete?

Avantaje? Desigur, gândirea pozitivă ne promite avantaje concrete, pentru că prin gândirea pozitivă o grămadă de lucruri devin realitate. De exemplu gândirea pozitivă promite:

- stimularea metabolismului.
- irigare sanguină mai bună.
- sănătate mai bună, «mai multă relaxare.
- vitalitate mai multă.
- procese de însănătoşire mai rapide.
- mai mult noroc şi astfel mai multă fericire.
- o înfăţişare mai bună.
- o carismă mai bună.
- mai multă bucurie.
- succes economic mai mare.
- totul merge mai simplu şi mai repede.
- sex mai frumos şi mai bun şi multe altele...

Există deci o mulţime de motive oportune pentru a începe cât mai repede să gândim pozitiv şi să folosim pentru noi aceste avantaje concrete, şi chiar să încercăm să determinăm toţi oamenii să gândească pozitiv.

Să plecăm de la premisa că toţi oamenii ar fi „gânditori pozitivi”, ce motive ar mai exista atunci pentru diferenţe de

păreri, pentru un comportament stereotip, comunism, rasism etc? Nu ar mai exista nici motive pentru războaie. Este o poză imaginară frumoasă, chiar pentru aceste timpuri în care întâlnim războiul şi terorismul la tot pasul.

Din păcate realitatea arată complet altfel. Suntem uimiţi câţi oameni practică gândirea pozitivă fără un rezultat concret. În special Dr. Dinero întâlneşte la seminarii tot felul de oameni ce practică gândirea pozitivă dar nu ştiu de ce şi în primul rând ce anume să le aducă gândirea pozitivă. Pentru a vă face dragi cititori să înţelegeţi mai bine gândurile noastre şi ceea ce am prezentat mai sus vă descriem în cele ce urmează o discuţie tipică de şcolarizare cu privire la gândirea pozitivă.

Clientul: *Domnule. Dr. Dinero dumneavoastră sunteţi un apărător al gândirii pozitive?* Dr. Dinero: *Da, se poate spune şi aşa.* Clientul: *Eu practic de aproximativ doi ani gândirea pozitivă.* Dr. Dinero: *Excelent, ce experienţe aţi trăit în aceşti doi ani? Sper că aţi avut parte numai de experienţe pozitive.*

Clientul: *Păi da, ar fi frumos dar experienţele mele sunt aproape zero. Nu se întâmplă nimic. În ultimii ani nu am devenit mai sănătos, nici nu arăt mai bine, nici nu am mai mulţi prieteni şi nici nu câştig mai mulţi bani. Ce nu este bine? Ceva nu este normal.*

Dr. Dinero: *Pentru a vă putea răspunde la întrebare vă rog să-mi explicaţi pe scurt cum practicaţi gândirea pozitivă. Ce faceţi exact?*

Clientul: *Păi în fiecare dimineaţă port un monolog de gândire pozitivă: „Pot să fac ceea ce vreau!” Din acesta rezultă de la sine că eu sunt „cel mai mare, cel mai frumos şi normal cel mai bun” deci voi deveni fără cusur.* Dr. Dinero*; Mai departe ce faceţi?*

Clientul: *Păi, cum mai departe? La ce vă referiţi cu, mai departe?* Dr. Dinero: *Ce faceţi după aceea? După ce aţi purtat monologul în care v-aţi propus că puteţi face ceea ce doriţi.* Clientul: (este derutat) *Păi, nimic altceva*. Pauză)

Clientul: *Păi, încerc pe parcurs să privesc pozitiv lucrurile ce nu funcţionează bine după motto-ul dacă gândesc destul de pozitiv atunci lucrurile se vor îndrepta.* Dr. Dinero: *Şi se întâmplă aşa?*

Clientul: *Ar fi ceva extraordinar, dar din păcate la mine lucrurile stau cu totul altfel. Toate promisiunile făcute de tehnica de gândire pozitivă nu dau roade la mine. Nu puteţi să-mi recomandaţi altceva, ceva mai bun?*

Ce spunem de acest dialog tipic şi purtat deja de sute de ori sub această formă? Unde este problema? De ce nu funcţionează gândirea pozitivă la unele persoane? Oare chiar este periculoasă?

Sigur că se poate întâmpla ca unii „gânditori pozitivi”, să cadă, în urma faptului că nu apare succesul „promis”, într-o gaură atât de adâncă, încât să nu poată ieşi fără ajutor din afară sau să-şi piardă complet încrederea în sine.

Problema nu este legată neapărat de periculozitatea gândirii pozitive ci de modul superficial cu care se tratează

această tematică.

Numai prin gândirea pozitivă nu se întâmplă nimic, aceasta trebuie pusă în practică. Când stau în faţa oglinzii şi spun: *„Sunt sănătos şi atractiv”* dar nu mă bărbieresc, nu mă ocup nici de unghii, mai aprind şi o ţigară ca să am o duhoare plăcută din gât, atunci nici nu pot fi sănătos şi nici nu pot fi cel mai frumos. Un om nu devine un excelent conducător auto dacă-şi spune acest lucru de o mie de ori în faţa oglinzii!

Deci nu gândirea pozitivă este de vină ci inconsecvenţa şi lenea persoanei care se mulţumeşte cu recitarea formulelor şi a frazelor. Gândirea pozitivă trebuie însoţită de acţiuni pozitive.

Există totuşi într-adevăr un anumit pericol în gândirea pozitivă şi anume faptul că creierul nostru învaţă foarte repede. Este posibil ca o persoană să fi început cu gândirea pozitivă pentru că *„e la modă”* sau a citit ceva despre acest subiect şi curiozitatea l-a împins să probeze această tehnică. *„Păi nu se poate întâmpla nimic rău. Merită să încerc o dată*”. Aici intervine creierul nostru.

Să demonstrăm aici pe baza unui mic experiment procesul de învăţare foarte rapid al creierului nostru. (Dacă vreţi puteţi încerca acest experiment cu un partener, veţi fi surprinşi de rezultat). Dr. Dinero îi roagă pe participanţii la un seminar să deschidă ochii când spune cuvântul „luminos” şi să închidă ochii când spune cuvântul „întunecat”. După aceea spune de trei ori în ordine

succesivă „*luminos/întunecat”,* iar participanţii deschid şi închid ochii de fiecare dată. În continuare el bate din palme de trei ori, de fiecare dată când spune cuvântul „întunecat”. După un timp participanţii închid ochii numai când bate din palme fără să mai spună cuvântul „întunecat”.

La acest exerciţiu sau experiment am realizat numai trei repetări şi participanţii la seminar au învăţat deja că trebuie să închidă ochii când aud bătutul din palme. Deci le-am creat un reflex condiţionat.

Ne întrebăm zilnic dacă gândirea noastră corespunde cu acţiunile noastre sau nu. Dacă gândirea noastră nu corespunde cu acţiunea atunci aceasta este dovada faptului că în acest caz acţionăm altfel decât gândim – gândim pozitiv dar nu acţionăm corespunzător. Pentru legătura neurală acest lucru este indiferent. Dacă cineva îşi începe ziua printr-o auto motiva re pozitivă cu formulele clasice de sugestie: „*Pot ceea ce vreau; voi fi prietenos cu fiecare persoană pe care o întâlnesc; îmi voi atinge toate ţelurile”* şi după aceea în decursul zilei demonstrează contrariul prin faptul că se poartă neprietenos cu cel mai bun coleg al său sau acţionează în alt mod negativ atunci această persoană a dovedit că la el nu coincide gândirea cu acţiunea. Dacă mai şi continuă în acest fel pentru o perioadă lungă de timp atunci nu durează mult până ce şi-a programat următoarea legătură neurală: *„De fiecare dată când dimineaţa duc monologul de gândire pozitivă, atunci*

nu pot decât să acţionez negativ”.

În acest mod rezultatul poate fi negativ în loc să fie pozitiv. La un moment dat îşi va da seama de acest lucru, nu va mai înţelege lumea, de ce gândirea pozitivă nu funcţionează la el şi va ajunge nefericit. Din acest motiv gândirea pozitivă nu este nici pe departe rea. Trebuie să aducem un singur cuvânt în viaţa noastră şi anume „consecvenţa”.

Mulţi oameni îşi imaginează că dacă încep să gândească pozitiv automat vor începe să şi acţioneze pozitiv. Sigur că se poate întâmpla şi acest lucru dar din păcate nu este întotdeauna cazul. Dacă nu acţionăm pozitiv atunci efectul ar putea fi invers. Din acest motiv vom da aici un indiciu concret pentru toţi oamenii ce vor să practice gândirea pozitivă şi care vor să evite posibilele pericole:

Ca un experiment personal, uitaţi toate sugestiile extraordinare pentru un interval de patru până la şase săptămâni. Începeţi cu acţiunea şi realizaţi două lucruri concret:

1. Emiteţi-vă numai semnale pozitive!
2. Emiteţi numai semnale pozitive la toţi oamenii din jurul dumneavoastră!

Începeţi cu acţiunile şi evitaţi pericolul unei programări greşite. După un interval de patru până la şase săptămâni puteţi continua cu toate sugestiile, dar acum există o corespondenţă între gândire şi acţiune. Aici se evidenţiază paralela faţă de spiritualitate. În creştinism se spune:

„iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi!” Jocul pleacă numai de la noi. În budism: *„Nu exercita acţiuni ce îţi cauzează ţie sau altei fiinţe rău”.*

Gândirea pozitivă nu este nici bună şi nici rea, dar trebuie să fie o gândire pozitivă raportată la realitate. Mulţi spun *„paharul este pe jumătate plin*”. Corect, dar în acelaşi timp este şi pe jumătate gol. Abia după ce vom învăţa să implicăm toate punctele noastre forte şi slabe în mod unitar, abia atunci vom fi în stare să întreprindem o schimbare eficientă.

Dacă aplicăm legile în mod consecvent asupra noastră şi a celor din jur atunci dispar aşa numitele „trenduri la modă”. Sensul este mult mai profund.

Exprimat în mod concret:

— gândirea pozitivă nu este periculoasă în sine.

— gândirea pozitivă *fără acţiune pozitivă* devine foarte periculoasă.

— gândirea trebuie demonstrată prin acţiuni corespunzătoare pentru a programa corect subconştientul nostru.

— respect faţă de propria persoană.

— amplificarea propriei voinţe de viaţă.

— să nu mai întreprindeţi acţiuni care sub orice formă dăunează sau provoacă suferinţe.

Ne trebuie deci consecvenţă şi încredere absolută pentru ca aceste legi să aibă un succes de durată şi să ducă la o stare de bine. Gândirea pozitivă este una din cele

mai bune metode dacă este aplicată corect.

Una dintre cele mai eficiente şi practice metode constă în trainingul mental consecvent. Să vedem cum arată acesta?

Tehnica 3: Trainingul mental

Dacă este aplicat corect aşa cum mulţi traineri o fac în cadrul seminariilor lor duce cu siguranţă la succes. Dar prin această tehnică nu devenim neapărat mai fericiţi. De ce?

Trainingul mental este o metodă fantastică prin care se programează foarte eficient subconştientul pentru a efectua exact ceea ce vrea acea persoană. Să luăm un scurt exemplu. O declaraţie tipică a trainerilor ce ne învaţă cum să avem succes este următoarea: *„Fiecare zi este plină cu sute de şanse!”*

Veţi spune *„da, asta este marea lovitură! Păi dacă există sute de şanse atunci totul va fi bine*”. Dar mai am şi eu o întrebare: *„Dumneavoastră unde sunteţi?*” O întrebare bună, nu-i aşa? Normal că fiecare zi are o groază de şanse dar trebuie să le recunoaştem. Acesta este motivul pentru care nu există un trainer să nu se confrunte cu tema ţelurilor.

Aici este mai puţin vorba de identificarea unui scop cât de două efecte, secundare, pe care le presupune fiecare scop în sine.

1. Filtrul percepţiei orientat către scop

Percepţia noastră este subiectivă şi orientată în funcţie de scopul vizat. Cine îşi propune de exemplu să-şi schimbe geamurile în locuinţă dacă va trece prin alte localităţi, va observa peste tot cele mai diferite modele de geamuri. Sau dacă o femeie este însărcinată putem paria că peste tot vede femei însărcinate. Dacă sunteţi interesat de o maşină nouă o veţi observa peste tot pe unde apare. Cum de nu aţi observat aceste lucruri până acum? împreună cu un scop recunoaştem deodată toate şansele legate de el.

2. Motivaţia şi forţa de antrenare

Printr-un ţel clar în viaţă aceasta capătă un sens. Când viaţa noastră capătă un sens atunci automat suntem motivaţi.

Ţinând seamă de cele două efecte, filtrul şi motivaţia, prima treaptă pentru un training mental de succes ar consta în stabilirea ţelului în viaţă. Până aici este un proces pur raţional. Dacă la acest proces raţional se mai adaugă şi componenta mentală atunci devine cu adevărat interesant. Aici ar trebui să ştim că subconştientul nostru nu face niciun fel de decizii sau evaluări. El nu spune niciodată dacă ceva este bun sau rău. El efectuează pur şi simplu tot ce i se dă.

Acest lucru se evidenţiază cel mai bine în cazul imaginilor. Subconştientul nostru nu poate deosebi între o imagine prezentată şi realitate. Subconştientul dirijează corpul nostru în aşa fel încât o imagine (vizualizată) devine

foarte rapid realitate. Subconştientul nostru dirijează mult mai multe lucruri decât bătăile inimii, respiraţia, digestia, metabolismul etc. Din acest motiv funcţionează şi *„profeţia ce se îndeplineşte singură” aşa* de bine. (Un exemplu ar fi o declaraţie dată de presă: *„banca este falimentară*”. Până în acest moment banca nu a fost falimentară dar din cauza anunţului de presă clienţii îşi ridică banii depuşi şi banca intră într-adevăr în faliment.)

În acest caz trebuie avut în vedere faptul că subconştientul nu cunoaşte negaţia, nu cunoaşte de exemplu cuvintele „fără” sau „nu” sau „niciodată”. Dacă afirm de exemplu: *„Nu voi mai fuma niciodată!*” atunci subconştientul primeşte comanda *„Voi fuma din nou!”* Din acest motiv există din străvechi zicala: niciodată nu spune „niciodată”.

Să încercăm cele descrise mai sus! Acum nu ne gândim la plajă, la fotbal sau la o lămâie. Ce observăm?

1. Subconştientul nu a perceput cuvântul „nu”.
2. În minte ne-a apărut instantaneu imaginea unei plaje sau a unei mingi sau a unei lămâi.

Dacă spunem de exemplu cuiva: *„Fii atent să nu cazi!”,* atunci la acesta se formează o imagine cum ar arăta dacă ar cădea. Datorită faptului că subconştientul ne dirijează în aşa fel încât imaginea instalată devine adevărată în majoritatea cazurilor persoana respectivă se va împiedica într-un fel şi imaginea va deveni reală. Sau în cazul în care soţiile strigă după noi înaintea unei călătorii de afaceri: *„Să*

nu conduci cu viteză!" noi ce facem atunci? Exact în acelaşi mod funcţionează şi trainingul mental.

Dacă subconştientului nostru îi sunt sugerate prin diferite tehnici de relaxare nu numai viziuni de viaţă gata finalizate ci şi sentimentele aferente (cum te simţi corporal în momentul în care ţi-ai atins ţelul, cum miroase, ce gust are şi cum se aude), atunci şi subconştientul nostru va dirija lucrurile în aşa fel încât această viziune să devină realitate. Sportivii de performanţă fac exact acest lucru...

Putem pleca de la premisa că prin această tehnică vom progresa cu siguranţă şi vom avea mai mult succes – dar nu vom fi mai fericiţi! Am simţit acest lucru de-a lungul anilor şi nu ne-am dat seama din ce cauză. Astăzi este foarte clar. Motivul este relativ simplu. O astfel de tehnică mentală de imaginaţie duce fără dubii la un aşa numit efect al atitudinii (efectul placebo). Ce este efectul placebo?

Transferat asupra temei noastre acest lucru înseamnă că aşteptăm cu adevărat succesul cu ajutorul acestor tehnici de training mental. Am fi cei mai fericiţi dacă nu am avea deloc aşteptări – dacă nu am aştepta să răsară soarele, să ne iubească partenerul de viaţă şi să ne fie fidel, ca semenii noştri să se comporte drăguţ cu noi. Să încercăm să privim lucrurile aşa cum sunt – fără evaluare: *Este cum este.*

„Cea mai mare nefericire a omului constă în aşteptarea zilei de mâine".

Seneca

Ne dorim ceva, dar de unde ştim că ceea ce ne dorim este şi cel mai bun lucru pentru noi. Ne cunoaştem destinul, drumul nostru în viaţă, planul nostru în viaţă? Noi ne dorim ceva despre care credem, mai bine spus egoul nostru crede că ne trebuie neapărat pentru a deveni mai fericiţi. Dar acest lucru nu este aşa în majoritatea cazurilor.

Majoritatea oamenilor nu ştiu de ce se află pe pământ, care este sensul vieţii şi sarcina lor personală în această viaţă. Din acest punct de vedere ei nu-şi pot dori ceea ce ar fi cel mai bun lucru pentru ei. Majoritatea îşi doresc bani, o casă, o maşină, un partener de viaţă care se potriveşte cu ei pentru a nu mai exista discuţii şi să rămână aşa cum sunt... Nu este aşa?

Deci cum se poate rezolva această aparentă contradicţie – să-ţi doreşti fără să aştepţi ceva? Pretinsa contradicţie nu mai este o contradicţie când nu mai avem niciun fel de dubiu că va apărea succesul. Pe de-o parte trebuie să ne formulăm ţelul, dorinţa în aşa fel încât să fie clar formulat că este cel mai bun lucru pentru noi şi pe de altă parte să nu ne stresăm închipuindu-ne că lucrurile nu vor fi exact aşa cum le dorim.

Trebuie să avem încredere şi să învăţăm să mulţumim.

Acest lucru este posibil dacă mulţumim dinainte, ca şi cum s-ar fi întâmplat deja, când avem mulţumire absolută şi încredere fără dubii, (de exemplu: *„Mulţumesc că am succes.”)*

Exact această încredere şi mulţumire nu mai există în

ziua de astăzi la noi deoarece credem că putem explica totul cu ajutorul minţii. Viaţa noastră este mult prea complexă pentru acest lucru. Nu poate funcţiona numai pe baza minţii. Iniţiaţii din lojile secrete care au avut acces la documentele cavalerilor templieri au ştiut dintotdeauna acest lucru şi au lucrat la cu totul alte nivele.

Credeţi că sună prea complicat? Nicio grijă în partea de rezolvare a cărţii vom vedea cum funcţionează cel mai bine programarea.

Un alt element al sistemelor clasice de a avea succes este...

Tehnica 4: Voinţa de fier

Sigur că dacă vrem să atingem un scop, atunci trebuie să avem şi voinţa corespunzătoare. Mass-media este plină de ştiri cu privire la persoane care au avut performanţe extraordinare pe baza voinţei lor de fier. Pentru o viaţă fericită şi împlinită ne trebuie o decizie consecventă şi voinţa aferentă. Într-o exprimare mai simplă a acestui lucru: cu o voinţă de fier putem continua în foarte multe cazuri chiar dacă corpul ne-a semnalizat de mult că ar trebui să ne oprim. Fiecare sportiv ştie acest lucru. Dacă cineva s-a decis că doreşte să înfăptuiască mari performanţe sportive atunci trebuie să continue acolo unde ceilalţi s-au oprit. Fiecare persoană independentă poate de asemenea acest lucru.

În unele domenii acest lucru poate fi transferat în viaţa

de zi cu zi. Aici nu este vorba de performanţe de top în fiecare domeniu în parte ci de o viaţă fericită, în care ne simţim bine. Dacă ne antrenăm cu adevărat voinţa de fier atunci vom reuşi să suprimăm sentimentele şi să trecem cu vederea semnalele de avertizare ale corpului nostru. Ne antrenăm şi exersăm atâta timp până ce ajungem să pierdem contactul cu realitatea. Vrem ceva neapărat dar de unde ştim că ceea ce ne dorim este un lucru bun pentru noi, pentru cercul nostru de prieteni, pentru familie, pentru ţelul nostru în viaţă?

Este foarte important să ne ascultăm vocea interioară cu atenţie şi să percepem sentimentele drept ceea ce sunt: o chemare la acţiune. Nu spunem: *„Vreau!”,* mai bine spunem: *„Sunt!”*

Când spunem: *„Vreau!*” (nu vorbesc despre performanţele sportive de top, ci despre viaţa noastră „normală”) atunci ne întărim voinţa dar nu ne schimbăm viaţa ci din contră. Prăpastia dintre voinţă şi realitate devine în mod forţat tot mai mare şi implicit şi frustrarea şi demotivarea se accentuează.

Capitolul 5

Există o voinţă „liberă”?

Trăim într-o ţară relativ liberă. Ne putem mişca liberi şi avem deschise aproape toate posibilităţile profesionale. Totuşi se pare că voinţa liberă nu este chiar atât de simplă. După cum am văzut nu înaintăm cu metodele clasice de succes. Deciziile pe care le luăm zilnic într-un număr foarte mare le luăm după un singur criteriu: vrem să ne meargă mai bine.

Exact aici contradicţia este evidentă: avem mai mult succes dar suntem mai nefericiţi. Cum se poate înţelege faptul că vrem să ne simţim mai bine şi totuşi facem lucruri contrarii? Cât de multă voinţă liberă există cu adevărat? Cât de mult putem alege în cadrul materiei cu legile ei?

Pentru a recunoaşte de ce ne chinuim cu toate că avem o „minte excelentă” o să aprofundăm acest subiect. Mintea noastră este un instrument fantastic. S-a calculat faptul că într-un creier uman există mai multe conexiuni posibile decât toate stelele din univers. Într-un fel este ascuns şi subconştientul nostru în acest supercreier care a rămas o enigmă până în ziua de astăzi. Chiar şi fizica cuantică modernă oferă la această întrebare numai modele posibile.

Această minte este în stare chiar să creeze realitate. *„Am citit bine? Să creeze realitate? Păi Dumnezeu a creat*

lumea. Sunt eu Dumnezeu?” Asta nu, dar noi am apărut din Dumnezeu – din atomul primar, dacă vreţi să spunem aşa şi de aceea avem acelaşi conţinut şi componente ca Dumnezeu, Creatorul nostru, în noi, aceeaşi fizică şi astfel şi aceleaşi aptitudini – numai că în cantităţi mult mai mici. Nu suntem numai o parte a creaţiei ci o parte a Creatorului şi asemănător unei picături dintr-un ocean ce are aceeaşi substanţă ca întregul ocean, dotaţi la fel ca şi Creatorul, ca şi Dumnezeu. *(„Dacă sunt măr înseamnă că şi eu sunt copac.”)*

Nu am fost creaţi ca sclavi, am apărut din Dumnezeu, suntem creativi, suntem copiii lui Dumnezeu şi putem realiza aceleaşi lucruri ca şi „părinţii noştri”. Purtăm de asemenea şi responsabilitatea pentru ceea ce creăm zilnic...

Copiii mici îi îngrădim într-un ţarc pentru a le limita astfel spaţiul de mişcare şi acţiune pentru a nu ne întoarce casa pe dos. Mai târziu se vor putea mişca ceva mai liberi, dar vor fi dispuse grătare de protecţie la scări pentru a nu se întâmpla nimic rău. Abia după ce cresc şi au destulă energie îi lăsăm să zburde prin casă. Mai târziu vor ieşi singuri pe stradă şi după câţiva ani vor merge la şcoală şi la 18 ani vor fi eliberaţi în lume. Asemănător se întâmplă şi cu sufletele noastre ce se încarnează în corpuri fizice pe o planetă, adică se nasc. Aici, noi, sufletele (în corpuri omeneşti) – la fel cum sunt copiii în ţarc – nu putem face mare prăpăd, pe această planetă. Voinţa liberă şi

posibilitatea de dezvoltare este limitată sau restricţionată, ca şi durata de viaţă.

Normal că trebuie să ne creăm realitatea noastră. Cum ajungem altfel la milionul nostru, dacă aceasta este dorinţa noastră? Pentru acest lucru trebuie să luăm sub lupă creierul nostru.

Se pune întrebarea: *„Ce face de fapt creierul nostru?”*

Pentru început câteva date uimitoare despre acesta:

- creierul este de cel puţin 1.000 de ori mai rapid decât cel mai puternic calculator din lume;
- este compus din atâţia neuroni câte stele există în Calea Lactee – circa 100 miliarde;
- numărul sinapselor în scoarţa cerebrală este de 60 de bilioane;
- o bucată de creier de mărimea unei granule de nisip conţine 100.000 neuroni şi un miliard de sinapse;
- creierul este tot timpul pornit, nu se opreşte şi nu se odihneşte niciodată pe parcursul vieţii;
- în timpul vieţii creierul se reconectează permanent.În principiu creierul îndeplineşte trei sarcini:

1. Simularea lumii exterioare (simularea stărilor)
2. Reducţia Informaţiilor (aducerea înapoi la ceva mai simplu, mai de bază)
3. Posedă numai un drept de veto (dreptul de a nu face ceva), dar totuşi nu are o voinţă liberă.

Să privim aceste trei sarcini în detaliu:

1. Simularea lumii exterioare

Cum ar putea să ştie creierul nostru, care este înconjurat de un lichid în craniu, ce se întâmplă afară? El prelucrează datele livrate de organele senzoriale. **Lumea exterioară este numai simulată de acesta!**

Din această cauză fiecare om posedă propriul simulator al lumii, în principiu acest simulator depinde de faptul cum a fost programat, adică de acele lucruri pe care le-am trăit, le-am perceput şi care au fost transmise prin organele senzoriale la creier.

Percepţia noastră depinde de unghiul de vedere. Să ne uităm la un obiect cu o anumită formă şi să-l înconjurăm încet, vom observa că de fiecare dată arată puţin altfel, iar pentru că nu există două persoane identice, fiecare om care se învârte în jurul acestui obiect îl va vedea un pic altfel, pentru că unghiul de vedere este altul. Din această cauză pentru fiecare om simularea este diferită şi individuală pentru că fiecare are propriul mod de percepţie.

2. Reducţia Informaţiilor

A doua sarcină a creierului nostru este să reducă la minim multitudinea de informaţii pe care le percepem. Pentru a evidenţia proporţia acestei reduceri vă prezentăm câteva cifre. Numai ochii noştri furnizează informaţii de circa 10 milioane de biţi/sec., receptorii noştri din piele încă 1 milion de biţi/sec., la care se adaugă şi urechea noastră cu încă 100.000 biţi/sec. (8 bit = 1 byte).

Dacă mai punem şi gustul şi mirosul ajungem la peste 11 milioane de biţi/sec. Aceasta este o cantitate

inimaginabilă de informaţii pe care cu siguranţă nu o putem prelucra. Teoretic am putea prelucra 77 biţi/sec. În realitate rămân numai 9 informaţii pe secundă la noi, şi chiar şi pe acestea le reuşesc foarte puţini oameni.

Acest lucru poate fi verificat. Să probăm ce percepem noi într-o secundă. Acum vedem în faţa noastră cartea cu rândurile ei. Poate mirosim în acest moment ceva. Poate simţim greutatea noastră pe scaunul pe care stăm, poate simţim o adiere. La majoritatea oamenilor percepţia se opreşte la patru până la cinci informaţii pe secundă. **Convertit acest lucru înseamnă cam mărimea unei mingi de tenis de masă pe un teren de fotbal.** Creierul nostru livrează informaţiile unui teren de fotbal dar în conştiinţa noastră ajunge numai o minge de tenis de masă. Preluăm numai cele mai puţine informaţii în mod conştient.

Dezvoltarea creierului poate fi imaginată pe parcursul evoluţiei asemănător cu creşterea unui oraş. În centrul unui oraş se află de regulă o piaţă cu o biserică. Aici se întâmplă toate lucrurile. Aici sunt luate toate deciziile politice şi sunt încheiate afaceri. Raportat la creierul nostru centrul oraşului sau centrul vechi corespunde aşa numitei amigdale cerebrale. În creier, în aşa numita amigdală cerebrală se iau probe prin sondaj dintr-o multitudine de informaţii şi se iau decizii imediate. După acest criteriu se decide: „Vreau să supravieţuiesc şi să mă simt mai bine”. Aceste decizii sunt luate înainte ca mintea, conştiinţa noastră să le observe. Un oraş se dezvoltă mai departe şi în jurul

centrului vechi se construieşte cu timpul oraşul nou. Aici între graniţa dintre oraşul vechi şi nou – raportat la creier – sunt situate emoţiile noastre. Emoţiile sunt chimia prin care o experienţă este amplificată neurologic. Lucrurile pe care le trăim şi la care simţim multe emoţii rămân mai mult în amintirea noastră. Acestea sunt deopotrivă atât bune cât şi rele. Fiecare emoţie generează o anumită substanţă chimică sau un amestec de diferite substanţe chimice. Acestea sunt produse în hipotalamus.

Hipotalamusul este un fel de fabrică chimică în care sunt produse substanţe chimice ce corespund anumitor emoţii pe care le trăim. Fiecare emoţie are propria substanţă chimică.

În esenţă există două direcţii de bază: *să eviţi durerea şi să câştigi plăcere.* Astfel emoţiile fac în aşa fel încât să nu putem avea o evaluare obiectivă a realităţii pentru că întreaga noastră realitate are de-a face cu experienţe vechi şi cu emoţiile legate de acestea.

Biochimistul şi chiropracticianul dr. Joe Dispenza a explicat cu privire la această temă: „*Noi analizăm fiecare situaţie pentru a afla dacă ne este familiară. Dacă da, atunci prezicem pe baza sentimentului nostru familiar un viitor eveniment. Tot ce nu este legat de un sentiment, este refuzat sau respins pentru că nu putem produce nicio legătură faţă de un sentiment”.*

Denumim „sentiment” momentul în care conştientizăm emoţiile (temporal ceva mai târziu). Sentimentul reprezintă

mult mai puţin decât emoţiile pe care nu le conştientizăm. Sentimentele sunt deci reacţii chimice pe care le-am observat.

Mai întâi se pune întrebarea: Pentru ce avem sentimente? La ce ne ajută sentimentele? **Sentimentele nu reprezintă decât un în**demn la acţiune! Ele trebuie numai să ne îndemne la acţiune, ca de exemplu lampa de ulei sau indicatorul nivelului de benzină la maşină care ne îndeamnă să verificăm nivelul de ulei sau să alimentăm maşina. Astfel de acţiuni sunt efectuate de regulă numai la necesităţile tipice umane dar nu în cazul sentimentelor.

Majoritatea oamenilor îşi suprimă sentimentele ca o minge sub apă, dar trebuie să aibă în vedere următorul lucru: dacă împingem o minge sub apă atunci este clar că vrem jocul. Ori vom fi o secundă neatenţi şi mingea iese la suprafaţă sau la un moment dat ne lasă puterea.

La fel se întâmplă şi cu sentimentele: revin imediat sau ies mai târziu la suprafaţă – în funcţie de cât de mult reuşim să le suprimăm. Când sentimentele ies la suprafaţă atunci există o explozie, ori în exterior ori interior (sindromul burn-out, pierderea acută a auzului, boli cardiace, ulcer la stomac şi altele asemănătoare). Din acest motiv nu este bine să suprimăm sentimentele.

Acum nu trebuie înţeles greşit că dacă cineva are sentimentul de a ucide pe cineva să şi pună în practică acest lucru, pentru că aceasta nu este cu siguranţă soluţia. Există cu siguranţă multe alte variante şi multe alte căi de

a dialoga, de a scrie o scrisoare sau de a merge în faţa instanţelor competente. În majoritatea cazurilor se întâmplă să ne supărăm pe alţii. Aparent celuilalt îi merge bine şi nouă ne merge rău. Cea mai bună soluţie în acest caz o reprezintă o formă de *iertare.* (Despre *iertare* vom discuta mai târziu în detaliu.)

La animalele noastre domestice creierul s-a dezvoltat de asemenea pe parcursul evoluţiei până la emoţii. Cine are un animal domestic ştie că şi un animal domestic poate fi mânios, bucuros sau jignit. Oraşul nostru imaginar se tot dezvoltă mai departe în decursul timpului până la noile cartiere de la marginea sa. Raportat la creierul nostru, exact aici s-a stabilit mintea în aşa numitul cortex cerebral. Dezvoltarea la animalele domestice încă nu a atins acest nivel. La acestea lipseşte cortexul cerebral. Dacă ne gândim că mai întâi toate informaţiile ajung în centrul oraşului vechi şi de acolo sunt răspândite mai departe mai întâi peste graniţă în oraşul nou şi de acolo la cartierele mărginaşe ne dăm seama că se pierd foarte multe informaţii. În creierul nostru intră circa 50 milioane biţi/sec. Prin măduva spinării în amigdala cerebrală (centrul oraşului vechi). Toate organele noastre senzoriale livrează deja circa 11 milioane biţi/sec.

Pe parcursul dintre centrul oraşului vechi, peste graniţă în oraşul nou (emoţiile) până la zona mărginaşă (minte) se pierd majoritatea informaţiilor. Aici are loc o foarte mare reducere a informaţiilor. Acest proces are nevoie de timp.

Timpul necesar se situează în funcţie de complexitate între 0, 3 până la 0, 5 secunde (noi suntem cu o oarecare întârziere faţă de realitate). Astfel se explică şi afirmarea biblică: *„Ţi-am răspuns deja înainte să întrebi”.*

Ce avantaj are intuiţia? Intuiţia este în comparaţie cu sentimentele şi emoţiile o cunoaştere directă, fulgerătoare şi neevaluată ce nu este dirijată prin intermediul minţii. Aceasta este un „blitz”, o „informaţie fulger”. Deoarece un astfel de fulger este foarte rapid majoritatea oamenilor nici nu-l observă, iar în cazul în care-l observă nu-l iau în seamă. **Păcat, pentru că exact acest lucru poate** fi **exersat!** Exact cum majoritatea informaţiilor se pierd pe drumul din centrul vechi către zonele mărginaşe putem transpune acest lucru şi în cadrul unei firme. Toţi angajaţii, practicienii, personalul de curăţenie, angajaţii administrativi etc. Produc continuu munţi de informaţii. Până ce acest volum de informaţii ajunge la consiliul director, ea va fi comprimată la minimul important. Acest proces necesită de asemenea timp.

Bărbaţii înţelepţi hinduşi şi budişti au învăţat şi învaţă mai departe că lumea aparentă pe care o percepem cu organele noastre senzoriale este numai o iluzie; că această lume este mult mai puternică, mai temeinică şi mai reală cu toate că este complet imaterială.

Fizica cuantică transmite acelaşi lucru. În profundul lumii materiale se află o lume complet imaterială ce este denumită informaţia, unda de probabilitate sau conştiinţa.

Conştiinţa în sine este baza iar materia energetică este produsul conştiinţei – sau chiar Dumnezeu, spiritul sau divinitatea în sine!

Dacă ştim, dacă conştientizăm atunci observăm foarte repede că noi oamenii cu mintea noastră (mingea de tenis de masă pe un teren de fotbal) nu trebuie să ne încredem neapărat în aceasta, adică să nu avem încredere că numai mintea are soluţia pentru o problemă. Asta ar însemna să excludem totul. Absurd!

Noi autorii am crezut acest lucru mulţi ani din viaţa noastră. Astăzi râdem de aceste lucruri. Câte idei am avut noi – Jan van Helsing prin cărţile sale, Dr. Dinero prin seminariile sale –, am tipărit prospecte, am cumpărat adrese de internet, am făcut marketing etc. Din toate acestea, puţine s-au împlinit şi puţine au meritat, iar la cele care s-au împlinit a fost necesar un efort extrem de mare. Pe de altă parte la amândoi succesul a apărut „incidental” şi fără niciun fel de efort. Când s-a întâmplat acest lucru? Când nu ne-am gândit, când am urmat o voce interioară, un impuls, o dorinţă, o nevoie interioară pe care mintea nu o poate explica.

Să ne gândim la Jan van Helsing care la 25 de ani – după ce s-a întors din mai multe călătorii prin lume – a primit impulsul să scrie o carte despre întâmplările sale legate de lojile masonice, iar această carte devine imediat bestseller. Nu s-a gândit niciodată în viaţa sa că o să scrie cărţi. Totuşi acest lucru i-a fost prezis de o clarvăzătoare din Noua

Zeelandă cu doi ani înainte. Jan van Helsing a râs de ea. Cum putea o clarvăzătoare să vadă ceva despre el ce nici el nu ştia şi ce nu şi-ar fi imaginat niciodată cu mintea sa raţională?

Vi s-a întâmplat şi dumneavoastră la fel – v-aţi planificat vreodată ceva în mod structurat, analizat şi s-a ales praful? Alte acţiuni spontane au fost încununate de succes! Dacă vi s-a întâmplat ceva asemănător ar trebui să vă reevaluaţi puţin mintea şi să vă gândiţi cum pot fi generate aceste „coincidenţe”, ce au loc aparent fără mare efort, în mod conştient şi sistematic.

Chestiunea devine mai fascinantă dacă ne uităm mai atent la aşa numita „voinţă liberă”.

3. Mintea nu posedă decât un drept de veto

Această afirmaţie este provocatoare şi în acelaşi timp provoacă cel mai des rezistenţa. Noi cei ce suntem înzestraţi cu o conştiinţă, noi ce putem dezvolta o voinţă atât de puternică ce conduce omul la nişte performanţe extraordinare să nu avem o voinţă liberă cu adevărat? Putem realiza orice dacă vrem cu adevărat... Aşa este!

Neuropsihologul american Benjamin Libet a descoperit nişte conexiuni extrem de interesante. În toamna anului 1991 Libet a publicat rezultatele experimentului său prin care a demonstrat că trec cel puţin 0, 3 secunde până ce scoarţa cerebrală observă că creierul nostru a început deja să exercite o acţiune.

Acest „fenomen de jumătate de secundă” demonstrează

că nu mintea a pornit acţiunea (de exemplu: „*Mişcă degetul”)* ci altceva din creierul nostru. În consecinţă gândeşte „altceva” înaintea noastră şi noi gândim după!

Libet a stabilit că reducţia milioanelor de informaţii ce sunt furnizate minţii de către organele noastre senzoriale, are nevoie de timp. Noi suntem în urma realităţii cu cel puţin 0, 3 secunde.

Poate vă sunt cunoscute astfel de situaţii unde de exemplu stăm la masă punem mâna pe telefon şi abia după aceea ne gândim că vrem să sunăm pe cineva. În momentul în care am conştientizat acest lucru mâna noastră era deja în mişcare. Ceva a luat înaintea noastră decizia şi a declanşat mişcarea. Totuşi noi avem posibilitatea să luăm decizia de a nu suna.

Ce este acest ceva? Ce este această conştiinţă?

Pentru a explica relativ simplu acest lucru putem denumi acest ceva sinele (sufletul) şi mintea o putem denumi eul nostru. Acest eu este componenta socială a sinelui. Avem nevoie de această componentă pentru a stabili termene sau pentru a ne comporta în alt fel pe plan social.

Din acest motiv ne-am simţi cel mai bine dacă eul nostru nu şi-ar exercita niciodată dreptul de veto. Poate în acest moment când citim această carte ne-am simţi mult mai bine dacă am fi complet dezbrăcaţi. Problema este că noi nici nu încercăm acest lucru pentru că acea componentă socială, eul nostru (mintea) îşi exercită dreptul

de veto. De aceea este important să trăim cât mai armonic cu noi înşine (sufletul), pentru că numai acesta cunoaşte planul nostru de viaţă, destinul nostru. În acest punct se pune întrebarea dacă mintea noastră este în stare să-şi definească sinele sau vrea să se deschidă sinele divin, dar programul nostru sufletesc este blocat de minte? Exact asta se întâmplă.

Marea problemă la toate seminariile privind succesul şi dorinţa cât şi a cărţilor pe această temă o reprezintă faptul că noi oamenii primim ocazia de a ne reprograma viaţa din starea actuală cu ajutorul acestor tehnici. Dacă ne întocmim un nou concept, acesta se va întemeia pe norme şi valori coroborate cu experienţele din viaţa noastră de până acum. Datorită faptului că acest concept este dezvoltat cu ajutorul minţii nu are nimic de-a face cu planul nostru de viaţă (planul sufletesc). Astfel ne situăm în viaţă şi trebuie să luăm o grămadă de decizii zilnic. După ce criterii luăm deciziile? După ce îmi dau seama că am luat o decizie după conceptul eului meu sau după sinele divin? Ce este cu karma mea? De unde vin? Care sunt modelele mele divine? Vom reveni asupra acestor întrebări.

Cum spune frumos o zicală: *„Cauza suferinţelor este insistenţa de a te agăţa inconştient de lucruri demult trecute”.*

Această imagine corespunde din punct de vedere al Noului Testament imaginii lui Hristos. Ne uităm în suflet şi vedem adevărata vocaţie, adevărata cale în viaţă, firul

roşu. Acest răspuns va veni de asemenea sub forma unei voci interioare, a unei intuiţii, într-o clipă şi câteodată prin alte persoane. Decizia va fi astfel luată prin spiritul prezent fără limite.

Capitolul 6

Regăsirea de sine, o înşelătorie

Ce este exact sinele, acest lucru imaterial? *„Găseşte-te pe tine însuţi” e*ste o deviză utilizată foarte des în cercurile spirituale. Grupurile de ajutor ale sinelui şi cursurile de găsire ale sinelui sau seminariile pentru propria experienţă, există într-un număr foarte mare, la fel şi cărţile şi consilierii. Expresia *„găseşte sinele tău”* pleacă de la premisa că acest sine trebuie să existe undeva şi că îl vom găsi undeva.

Dar acest lucru a fost greşit. Majoritatea tehnicilor ne învaţă să ne uităm la viaţa noastră de până acum la copilăria noastră şi după aceea să medităm la întrebări: „*Cine sunt eu cu adevărat? Ce este cu adevărat important pentru mine? Cum voi arăta atunci? De ce am nevoie cu adevărat?”*

Toate acestea nu au nimic de-a face cu planul nostru de viaţă, cu ceea ce vrea sufletul nostru, ci doar am găsit conceptul eului (sau conceptul ego-ului) cu mintea limitată. Acest concept a fost realizat de noi ca oameni pentru a ne defini într-un fel în această lume. Este un concept cum îl vrea mintea, ego-ul nostru. Nesiguranţa dacă este bine şi va persista, pentru că noi am realizat această imagine a vieţii ca om, ca ego. Este o iluzie pentru că nu are nimic de-

a face cu sufletul, cu destinul nostru. Deoarece modul nostru de percepţie se schimbă permanent, se schimbă şi conceptul nostru propriu foarte des în viaţă. Pentru a ne recunoaşte planul sufletului, sinele, trebuie să aruncăm toate conceptele proprii peste bord, să ne deschidem faţă de spiritul pur şi să ne îndreptăm către acesta. Să începem!

Problema scopului

Deci, titlul acestei cărţi este: *„Cartea de un milion de euro”.* Acesta este un scop. În mod logic este vorba de a lua o decizie, de a se reorienta şi a face tot ce trebuie pentru un milion de euro. Nu povestim nimic nou. Ne trebuie ţeluri clare, formulate în scris. În anul 1953 a fost efectuat un studiu interesant la universitatea americană Yale. Toţi absolvenţii de universitate au fost întrebaţi dacă au scopuri concrete:

3% au avut ţeluri concrete în scris;

13% au avut ţeluri dar nu erau scrise pe hârtie;

83% nu aveau niciun ţel.

După 20 de ani s-a cercetat din nou ce s-a întâmplat cu aceşti absolvenţi. Cele trei procente cu scopurile scrise erau mai bine situaţi financiar şi au înregistrat un succes mai mare decât toţi ceilalţi.

Se pare că fără ţeluri clare nu funcţionează. În partea practică vom furniza instrucţiuni foarte concrete pentru formularea ţelurilor. Trebuie totuşi să ne întrebăm: Absolvenţii din cadrul acestor trei procente care şi-au scris

pe hârtie ţelurile au fost şi fericiţi în momentul în care le-au atins? Şi-au satisfăcut sufletul? Cu aceste ţeluri se simţeau bine şi în armonie?

Să dăm un exemplu în acest sens: fiul unui bancher de investiţii merge la universitatea Harvard. Ţelul lui este foarte clar (este unul din cele 3 procente) şi îşi notează următoarele lucruri: *„Voi deveni bancher de investiţii ca tatăl meu, pentru că acesta înoată în bani şi are o foarte mare influenţă – şi în politică”.*

După 20 de ani şi-a atins ţelul, la fel ca tatăl său, nu este niciodată acasă, este foarte bogat dar soţia lui a fugit cu camaradul său de clasă (acesta este numai muncitor calificat dar are timp pentru copii), de ani de zile nu a mai avut un concediu, pentru că trebuie să fie permanent de găsit pentru clienţii săi, autorităţile fiscale îl au de mult timp în vizor, pentru că are cea mai frumoasă casă şi un Lamborghini şi ceilalţi mor de invidie. Casa i-a fost spartă deja de două ori.

Concluzie: Şi-a atins ţelul propus, dar este fericit? Totul din viaţa noastră are preţul său şi viceversa! Când ne dorim sau ne programăm ceva, suntem conştienţi de acest lucru?

Constatăm: Diavolul stă tot timpul în detalii. Detaliile fac diferenţa. Vrei numai să fii încununat de succes şi să faci carieră sau să câştigi bani, să faci carieră, să menţii succesul pe termen lung şi pe deasupra să mai fi şi fericit? Mai rămâne deschisă o altă întrebare decisivă: Cum să-ţi dai seama cu mintea (mingea de tenis de masă pe terenul

de fotbal) care este ţelul corect pentru cineva?

Dacă ţelurile nu pot fi acceptate în interiorul nostru atunci nu va funcţiona. Nu va funcţiona nici dacă ţelurile sunt contrarii modelului de bază emoţional. Dacă nu credem 100% în ţeluri şi există neîncredere atunci nu va funcţiona cu siguranţă. Nu va funcţiona nici dacă cineva îşi stabileşte ţeluri şi se înconjoară cu simboluri greşite, sau dacă nu recunoaştem că propriile modele joacă un rol. Dacă cineva nu crede că totul este legat de totul şi că el este creatorul, atunci de asemenea, nu funcţionează.

Pentru valoarea unui milion de euro trebuie avute în vedere toate componentele. Acest lucru poate părea complicat dar vă promitem o metodă cuprinzătoare şi uşor de învăţat.

Tehnicile clasice de succes pe care le-am descris mai sus funcţionează toate dar din perspectiva lor ne putem dori numai lucruri lumeşti care ne satisfac pe termen scurt dar nu ne satură. Dacă mai târziu vom introduce şi componenta lipsă atunci ne vom dori cu totul altceva.

Să mergem mai departe în căutarea noastră şi să ne întrebăm:

De ce ne este frică?

Este timpul să trecem în revistă toate aceste informaţii. Sigur că explicaţia poate fi concluzionată din textul anterior dar pe de altă parte apare o bulversare asupra întregului nostru sistem de gândire şi a minţii noastre analitice, poate

chiar frică, frică faţă de ceea ce trebuie să înţelegem. Frica reprezintă ultimul lucru pe care vrem să-l declanşăm prin prezentările noastre, pentru că frica paralizează. Numai ştiinţa că mintea noastră are numai un drept de veto pentru a nu realiza o acţiune, ne poate provoca o stare de leşin.

Din acest motiv să privim frica sau teama ceva mai în detaliu: pentru a putea gestiona frica trebuie să ştim ce declanşează frica, cum ne leagă frica, cum se schimbă frica, dacă trebuie să ne supunem fricii şi să o acceptăm.

Am recunoscut că teama are un sens, pentru că se orientează concret asupra unui pericol. Frica pe de altă parte nu reprezintă un pericol concret şi tangibil ci este o stare în mintea noastră pe care ne-o provocăm singuri.

Frica este ca o cămaşă de forţă. Cele patru forme tipice de frică sunt:

— frica de durere;

— frica de a pierde ceea ce am câştigat (frica de a pierde);

— frica faţă de necunoscut;

— frica faţă de realitate, despre care credem că nu o putem înfrunta.

După ce am aflat mai multe despre performanţele minţii noastre vom observa cât de ridicolă este frica în fond. Deoarece ştim deja că toate informaţiile sunt furnizate sub formă de biţi, frica este o reacţie voluntară. Putem oricând să ne hotărâm, altfel sunt numai biţi...

De aceea vă vom da nişte sugestii ajutătoare pentru a gestiona frica:

1. Să renunţăm

Dacă suntem dispuşi să renunţăm la totul nu ne mai poate şantaja nimeni cu frica, am putea numai pierde ceva. Dacă ştim că suntem mai mult decât corpul fizic atunci nimeni nu ne poate şantaja că ne ia corpul.

2. Să ne împrietenim cu frica

Dacă ne împrietenim în mintea noastră cu obiectul unei frici premergătoare atunci acest lucru duce la o aşteptare pozitivă.

3. Relativizarea fricii

Trebuie clarificat ce este cel mai rău lucru ce ni se poate întâmpla. Cel mai rău lucru ar fi moartea corpului. Şi ce? Spiritul este nemuritor... Spiritul este de fapt ceea ce suntem noi cu adevărat, corpul este numai vehicului pe care-l folosim în această viaţă pentru experienţele şi dezvoltarea noastră.

Să devenim ceva mai concreţi: dacă simţim că intrăm în mrejele programului de frică şi ne fură calitatea vieţii, atunci trebuie să verificăm imediat dacă este vorba de o frică generală, lipsită de sens, ce paralizează gândirea sau dacă este vorba de o teamă concretă.

Ce putem face?

a. Dacă este vorba de frică atunci vă lăsăm în primul rând să râdeţi de dumneavoastră pentru ce face corpul (şi eventual sursa comercială de declanşare a fricii) cu

dumneavoastră. Râdeţi despre acest lucru şi veţi observa că viaţa poate fi foarte plăcută când priviţi zâmbind în spatele culiselor.

b. Dacă este vorba de o temere atunci acest sentiment este un declanşator de acţiune foarte serios care vă va ajuta să supravieţuiţi. Trebuie să avem acest lucru întotdeauna în vedere! în acest caz trebuie să acţionaţi concret, trebuie să vă reprezentaţi concret această teamă şi dacă este necesar apelaţi şi la un ajutor de specialitate.

Prin cultivarea unor teme spirituale ajungem la un fel de trezire spirituală – întâi recunoaştem, decidem clar şi după aceea acţionăm, în acest mod dispar majoritatea fricilor una după alta. Este foarte important să aflăm ceva despre viaţă înainte şi după moarte pentru că astfel semnificaţia vieţii devine mai inteligibilă.

Trebuie să recunoaştem că acest lucru sună aici un pic arogant. Dacă avem în faţa ochilor noştri cunoştinţele fizicii cuantice moderne atunci este absolut logic. Multe lucruri pe care le denumim în general ca fiind „întâmplări spirituale” pot fi demonstrate prin fizica cuantică. Să ne uităm de mai aproape...

Influenţa convingerilor – cătuşele noastre spirituale

Prin termenul convingeri fundamentale înţelegem conceptele noastre morale, prejudecăţile noastre şi

imaginea noastră ca om – despre noi înşine, imaginea noastră asupra lumii şi profesională. Convingerile fundamentale sunt asemănătoare cu prejudecăţile. Străinul şi noul devine suspect. Este foarte greu să modifici o astfel de atitudine. Einstein spunea cu privire la acest lucru: *„Să distrugi o prejudecată este mai greu decât să divizezi un atom”.*

Dacă vrem să ne îmbunătăţim comportamentul, dacă vrem să fim liberi, atunci trebuie să începem cu convingerile noastre fundamentale şi cu propriile cătuşe spirituale.

Să ne gândim puţin: De unde provin de fapt aceste programe, aceste cătuşe, aceste convingeri fundamentale? Ne-am născut oare cu ele? Ajungem la următorul rezultat: pe de-o parte da, pe de-o parte nu. După cum aflăm din cercetările lui Bert Hellinger şi din constelaţiile familiale noi preluăm modele de la părinţii, bunicii şi străbunicii noştri.

Ce este constelaţia familială şi cum funcţionează? Să presupunem că suntem persoana ce are o problemă şi care vrea să-şi adune familia. Într-un curs cu mai mulţi participanţi (care în mod normal nu se cunosc reciproc) alegem după o discuţie cu conducătorul aşa numiţi reprezentanţi din rândul persoanelor prezente care reprezintă bunicii, părinţii şi fraţii noştri. Aceste persoane alese sunt aşezate în încăpere în aşa fel, încât să corespundă în percepţia noastră unei situaţii din familie şi să se potrivească întrebării noastre. Întrebările se pot

raporta la greutăţi familiale, parteneriale sau de exemplu profesionale. În principiu pot fi poziţionate toate sistemele sociale la fel şi organizarea firmelor sau a structurilor politice.

Acum se poate observa fenomenul, că pe baza dinamicii psihice ce se dezvoltă, aceste persoane chiar simt la fel ca persoanele reprezentate. Ei îşi exprimă propriile trăiri şi sentimente.

Ideea constelaţiei familiale o constituie faptul că persoanele puse în aceste roluri încep să preia sentimentele şi modul de comportament al membrilor adevăraţi de familie pentru a ieşi acum la iveală modelele şi „conexiunile sistemice” din familie şi a putea fi rezolvate conflictele s-au dependenţele.

Cu ajutorul terapeutului sau al trainer-ului conexiunile bolnăvicioase sunt transformate în soluţii de însănătoşire.

În mare parte suntem marcaţi de mediul nostru înconjurător şi de familia noastră. Dacă ai crescut în Irak atunci este mai mult decât probabil că orientarea religioasă va fi islamismul. Dacă ai fi crescut în Nepal atunci este mai probabil să aparţii credinţei budiste. Dacă ai crescut în Germania atunci eşti creştin. Dacă cineva a crescut într-o familie de angajaţi atunci este foarte probabil să gândească şi să acţioneze ca un angajat în timp ce copilul unui patron a învăţat să aibă o gândire antreprenorială de mic copil.

Convingerile fundamentale apar deci şi prin influenţa mediului înconjurător. Pe lângă cele ale părinţilor mai există

şi alte programe ce ne influenţează comportamentul pe termen lung.

Primul care a descoperit aceste programe a fost Dr. Ivan Petrovici Pavlov care a primit pentru această descoperire premiul Nobel în anul 1904.

Această descoperire a schimbat lumea. Din acest motiv acest reflex poartă denumirea *„reflex condiţional”* sau *„condiţionarea pavloniană”.* Când Pavlov şi-a prezentat descoperirea publicului larg au existat mulţi psihoterapeuţi, psihologi şi sociologi ce nu voiau să creadă acest lucru şi care au încercat prin diferite experimente să-l contrazică pe Pavlov.

De cealaltă parte au existat unii care au vrut să aducă dovezi care să demonstreze veridicitatea acestei descoperiri. Unul dintre cele mai importante experimente în acest sens a fost *experimentul acvariu* care a funcţionat după cum urmează: într-un acvariu foarte mare se introduceau mulţi peşti şi după aceea o ştiucă, adică un peşte răpitor. Ceea ce s-a întâmplat nu este greu de dedus – ştiuca a mâncat peştii mai mici. La al doilea test s-au adus din nou peşti mici în acvariu dar de această dată s-a introdus un geam care-i separa pe aceştia de ştiucă.

Pentru peştii mici a fost un lucru traumatizant. Aceştia s-au retras înfricoşaţi în partea opusă a acvariului pentru că în cealaltă parte vedeau ştiuca şi simţeau teamă. De cealaltă parte ştiuca vedea peştii mici, iar acestuia i s-a activat instinctul de răpitor şi a plecat ca din puşcă să-i

prindă, dar s-a lovit de geamul pe care nu-l vedea. Situaţia s-a liniştit pentru că ambele părţi au învăţat repede. Peştii mici s-au dus în colţul lor iar ştiuca se învârtea în partea sa din acvariu. Cu foarte mare grijă, insesizabil pentru peşti, a fost îndepărtat geamul separator din acvariu. Ce credeţi că s-a întâmplat? Nimic! Peştii mici stăteau în partea lor iar ştiuca în partea sa. Peştii mici au învăţat: „*Atâta timp cât stăm aici nu ni se întâmplă nimic*". Ştiuca a avut şi ea o experienţă dureroasă: *„Dacă vreau să mănânc aceşti peşti mici atunci am nişte dureri groaznice de cap".*

Formula ce trebuie s-o reţinem nu este *„repetare la discreţie".* Greşit, formula corectă pentru a învăţa este: repetare plus sentiment, interes. Dacă interesul este foarte puternic atunci ne trebuie puţine repetări, dacă interesul este foarte slab atunci avem nevoie de multe repetiţii; dacă interesul este foarte puternic atunci nu ne mai trebuie nicio repetiţie. Nu vom uita niciodată, s-a generat imediat un efect de adeziune.

Întrebarea care apare în legătură cu personalitatea noastră este următoarea: Ce geamuri din sticlă avem în minte? Ce convingeri fundamentale cărăm cu noi sub forma unui geam de sticlă? Ce piedici sub formă de geamuri de sticlă ne împiedică să ne eliberăm adevărata personalitate?

Sunt „geamurile de sticlă" şi convingerile fundamentale ce ne-au fost înglobate în primii ani de viaţă. Din punct de vedere statistic până la atingerea vârstei de 14 ani auzim de 40.000 ori cuvântul „nu". Când începem să mergem pe

bicicletă nu auzim decât: *„Ai grijă să nu cazi! „În* loc de: *„Mergi cu atenţie*”. Ne-am confruntat de asemenea cu reguli:

- asta nu se face.
- nu trebuie să te bagi în faţă.
- nu trebuie să ne distingem faţă de ceilalţi.
- numai să nu ieşi în evidenţă.
- fă aşa cum fac toţi ceilalţi.
- banii nu sunt buni, banii sunt răi – banii distrug caracterul – banii miros rău.
- numai prin muncă vei avansa.
- fă carieră ca funcţionar la stat – astfel ai siguranţă.

Un alt factor ce generează piedici, convingeri de bază şi geamuri de sticlă este reclama:

- numai prin acizi lactici dextrogiri te hrăneşti fericit şi sănătos (fie că nu avem habar ce sunt aceştia...);

— numai dacă ai un corp ca cel al Pamelei Anderson te simţi fericită;

— numai dacă conduci un BMW eşti sportiv şi inovativ;

— numai cu after-shave-ul XY îţi cad femeile la picioare.

Dacă auzim aceste lucruri destul de mult atunci se dezvoltă o piedică la noi, o convingere fundamentală. Aceasta ar putea fi:

— oricum nu pot să fac acest lucru.

— la mine totul este sortit eşecului.

— la mine nu funcţionează acest lucru.

— oricum sunt un ghinionist.

— dacă cineva o să se îmbolnăvească atunci eu sunt acela.

— nu reuşesc acest lucru.

— nu-mi trebuie mulţi bani.

Suplimentar mai avem şi o mulţime de temeri ca de exemplu:

— sper să nu avem vreun accident;

— sper să nu-mi fie spartă casa;

— sper să nu mă confrunte clientul cu acest lucru.

Dar nu vă fie frică, în comparaţie cu ştiu că ne putem înarma cu ciocanul spiritual şi să spargem singuri geamul de sticlă, să devenim conştienţi de faptul că acesta a fost îndepărtat de mult şi că ne putem comporta altfel. Numai omul are capacitatea de a gândi în mod conştient şi să reflecte asupra gândirii sale.

Nu sunteţi de părere că trebuie să fie posibil să întreprindem o modificare cu această unealtă mică, chiar dacă aceasta este într-o mică măsură? Important este să conştientizăm existenţa acestor piedici.

În cele ce urmează enumerăm nişte convingeri fundamentale şi piedici ce sună după cum urmează:

1. La fiecare întâlnire trebuie să fiu neapărat primul pentru ca ceilalţi să nu fie nevoiţi să mă aştepte.

2. Faţă de multe persoane trebuie să mă stăpânesc să nu explodez pentru că mă scot din minţi.

3. Pot să iau foarte greu decizii. Când trebuie să iau o decizie importantă de multe ori nici nu pot să dorm.

4. În loc să apuc taurul de coarne, tot amân lucrurile cu toate că ştiu că pot rezolva aceste probleme într-o secundă.

5. Mă joc din când în când cu gânduri suicidale.

6. Fac lucruri la care trebuie să spun după aceea: *„Doamne ce prost am fost”.*

7. Întotdeauna pun răul în faţă.

8. Deseori mă îndoiesc de mine.

9. Decât să mă ajut pe mine mai bine îi ajut pe ceilalţi.

10. Am nevoie de sentimentul de a fi iubit şi de a fi de folos.

11. Cred că nimeni nu mă înţelege cu adevărat.

12. Scormonesc continuu în trecutul meu.

13. Mă compar tot timpul cu alţii.

Patru întrebări foarte simple ne pot ajuta să spulberăm astfel de convingeri fundamentale.

1. De ce mă comport aşa, care este motivul adevărat?

2. Ce se poate întâmpla în cel mai rău caz, dacă mă comport exact contrariu (sau altfel)?

3. Ce avantaje am dacă mă comport în mod contrariu?

4. Cum o să mă simt atunci?

Ne putem imagina convingerile noastre fundamentale ca pe un sistem de funcţionare a unui calculator. Dacă de exemplu astăzi avem instalat un sistem Windows 92 nu vom putea rula aplicaţii concepute pentru Windows Vista.

Mai întâi trebuie să realizăm un upgrade adică să aducem calculatorul nostru la cel mai nou stadiu. Acum o

întrebare pentru noi înşine: suntem la cel mai nou stadiu sau mai dormim? Pentru a scăpa de convingerile noastre fundamentale, de paradigmele noastre, trebuie pur şi simplu să ne deschidem, să fim mai atenţi şi să avem o viaţă conştientă în stare vigilentă – o nouă viziune.

Faceţi pentru acest lucru următorul exerciţiu. Puneţi ceasul de-o parte. Gata? Bun, acum răspundeţi la următoarele întrebări:

— Ce marcă de ceas purtaţi?

— Ceasul dumneavoastră are cifre romane sau arabe?

— Aveţi secundar?

— Acele arătătoare sunt simetrice, ascuţite, subţiri. Ce formă au exact?

— Între divizarea de cinci minute mai există o subdivizare cu cifre sau numai cu linii?

După cum observăm este destul de dificil. Ne-am uitat de mii de ori la ceasul nostru fără a acorda atenţie acestei acţiuni. Un pas foarte important îl reprezintă „trezirea”, înţelegerea faptului că viaţa începe acolo unde eu mă trezesc şi devin vigilent. Trebuie să înţelegem că viaţa noastră inconştientă este o viaţă sub valoarea ei adevărată, ce duce la o viaţă dependentă şi este o viaţă la mâna a doua în care nu ne dezvoltăm, o viaţă în care dormim. O viaţă în care sunt treaz înseamnă o viaţă în care mă simt sigur de mine.

Recunoaşterea principală este faptul că putem modifica numai ceea ce înţelegem. Ceea ce nu conştientizăm uităm.

În acest fel ajungem foarte uşor sclavi, sclavii a ceea ce nu conştientizăm. Toată lumea ştie că un sclav era în antichitate opusul unei personalităţi. Personalitatea este în cele din urmă eliberarea din propria sclavie.

Dacă înţelegem cum trăim, atunci se schimbă calitatea vieţii noastre. Suntem altfel, reacţionăm mai puţin şi acţionăm mai mult. Vedem cu adevărat lucruri pe care înainte nu le vedeam. Avem mult mai multă energie şi mult mai multă viaţă. Dispar tensiunile şi frica de a eşua şi în primul rând nu mai mergem cu frâna de mână trasă în viteza întâi.

Să devenim lucizi şi vigilenţi; acest lucru înseamnă stimă şi aprecierea valorii. Are de-a face cu faptul de a fi atent cu tot ce se întâmplă în jurul nostru. Dacă acordăm atenţie tuturor acestor lucruri atunci putem înlătura orice frică, pentru că atenţia faţă de ceilalţi poate funcţiona numai cu iubire pentru aceştia. Originea fiecărui gând – adică gândul dinaintea gândului, a gândului etc. – este ori frică ori iubire!

Pentru acest lucru în afara atenţiei este nevoie de multă compasiune şi răbdare faţă de ceilalţi. Dacă ne antrenăm aceste virtuţi – dacă setăm atenţia noastră pe iubire faţă de toate vieţuitoarele; când vom recunoaşte că ceilalţi nu sunt numai un corp şi când vom recunoaşte că noi nu suntem numai un simplu corp ci un suflet care s-a trezit şi a devenit conştient vom putea parcurge vieţile noastre fără frică. Ce sau cine să ne mai şantajeze sau cine sau ce să ne mai

cauzeze frică?

Conştiinţa-spiritul

Acum a venit timpul să ne ocupăm de subiectul: „Suntem cu toţii unul”. Toţi vorbesc despre spirit. Ce este acesta? Ce este spiritul? Cum este interconectat? Ce este Dumnezeu?

Chiar şi fizica cuantică demonstrează cu greu această uniune cosmică, imaterială, iar toţi misticii şi toate religiile susţin că această uniune imaterială este unicul lucru esenţial. Pentru început nu vom da explicaţii ci numai câteva efecte a acestei uniuni:

— Un efect clasic noi, autorii, îl întâlnim deseori la scris. Aproape de fiecare dată când lucrăm la calculator şi este vorba de teme deosebite, legate de conştiinţă şi spirit avem probleme tehnice.

— Majoritatea oamenilor au avut în decursul vieţii experienţe ce nu pot fi explicate nici din punct de vedere tehnic şi nici prin cuvântul „coincidenţă”.

— Între timp există o grămadă de cărţi cu sute de aşa-zise cazuri de moarte clinică şi de părăsire a corpului, iar toate aceste cazuri sunt foarte asemănătoare (vezi întâmplarea trăită de Jan van Helsing).

— Însănătoşiri miraculoase la oameni cu maladii incurabile sau la orbi prin atingerea cu mâna sau prin rugăciune.

— Vise profetice în care ai o premoniţie despre un

eveniment viitor, c*are* chiar are loc.

— Reîntoarceri în vieţi anterioare în care persoanele implicate au trăit informaţii verificabile din trecut şi pe care nu le puteau afla din alte surse.

— Experimente relevante demonstrate statistic, arată cum o intenţie umană modifică procese cuantice întâmplătoare.

— Clarviziunea, adică obţinerea de informaţii din spaţiu şi timp este folosită atât de SUA cât şi în fostul bloc comunist în sprijinul echipelor de spionaj.

— La aşa numitele constelaţii familiale jucate de actori, situaţia interpretată de ei influenţează familia în cauză, chiar dacă nu au participat la acest eveniment.

Să fie oare toate acestea, „coincidenţe”? Credeţi-ne că mai există o mulţime de exemple. Nu sunt „coincidenţe”. Aceste fenomene arată că spiritul sau conştiinţa este nelimitată şi în acelaşi timp interconectată cu totul. Multe tradiţii spirituale şi mistice susţin conştiinţa ca pe un element de bază a realităţii.

Totul izvorăşte din conştiinţă. Dacă spiritul este nelimitat şi totul este interconectat cu totul, atunci acest gând depăşeşte orice imaginaţie. Totul este interconectat cu totul într-o anumită formă, ca într-un mare câmp comunitar (sau pe internet).

Tot mai des auzim de un aşa numit „câmp”. Unii îl numesc al *patrulea câmp* pe lângă câmpul gravitaţional, câmpul magnetic şi câmpul cuantic (câmpul fizicii

cuantice). Mai nou acest câmp este denumit „matrice”. Acest câmp este invizibil ca şi celelalte câmpuri. Existenţa sa se poate măsura numai în funcţie de efectele corespunzătoare. În acest al patrulea câmp nu este vorba numai de informaţii dar şi de transmiterea informaţiilor. Poate că unul sau altul dintre cititori are exemple cu privire la transmiterea informaţiilor: staţi acasă la masa din bucătărie şi vă gândiţi deodată la fostul prieten din facultate de care nu aţi mai auzit nimic în ultimii doi ani. Vă gândiţi: *„Aş putea să-l sun şi să-l întreb ce mai face”.* După un sfert de oră sună telefonul şi interlocutorul convorbirii este chiar fostul coleg de facultate. Îi spuneţi: *„Ce coincidenţă, chiar adineauri mă gândeam la tine şi voiam să te sun”.*

Sigur că un astfel de exemplu nu este o „coincidenţă” ci un transfer de informaţii ce nu pot fi măsurate chimic, electric sau magnetic – cel puţin nu până acum. Singura valoare de măsură în acest caz este efectul, adică faptul că funcţionează. În cartea sa „Entangled Minds” parapsihologul Dr. Dean Radin descrie nişte experimente foarte interesante. În laboratorul său a rugat două persoane să se gândească una la cealaltă pe parcursul experimentului. Acestea au observat că s-au interconectat pe plan spiritual numai prin solicitarea de a se gândi una la alta. După aceea a trimis aceste două persoane în locuri diferite şi la distanţe diferite. Cu ajutorul unei lanterne a luminat ochiul uneia din cele două persoane ce făceau

parte din experiment vrând să vadă dacă se poate constata o modificare în creierul celeilalte persoane. Rezultatul a fost edificator: creierul celeilalte persoane a indicat o reacţie caracteristică aproape concomitent. Multiplele sale experimente au arătat faptul că cele două persoane s-au interconectat şi asta cu o probabilitate de 1.000:1.

Analiza numărului persoanelor care cu probabilitate percep o aşa-zisă privire în ceafă, va fi cu siguranţă mult mai mare. Putem spune că aţi simţit cum a fost transferată esenţa spirituală. S-a mişcat concret în acest al patrulea câmp, într-un câmp mental în care este memorată toată ştiinţa. Acest al patrulea câmp este denumit şi matrice, câmp spiritual, câmp morfogenetic sau în Veda *cronica-akasha.* Acest ultim termen este cel mai familiar.

Pentru a ne putea crea o imagine asupra *cronicii-akasha* cel mai uşor este să comparăm acest lucru cu internetul. Aici sunt de asemenea memorate toate informaţiile. Internetul se schimbă de asemenea prin faptul că se tot adaugă informaţii noi. Asemănător internetului pot fi interogate orice fel de informaţii şi din cronica akasha. Prin adăugarea şi interogarea informaţiilor, cronica akasha se modifică permanent. În cazul vechiului coleg de facultate raportul a fost „logat” din întâmplare şi v-aţi aflat la punctul corect de selecţie.

Imaginaţi-vă că veţi mai ajunge din întâmplare în contact cu cronica akasha şi lucraţi cu ea în mod conştient, adică sistematic, ca la un motor de căutare, căutaţi

informaţii, introduceţi informaţii şi puteţi chiar rula programe. Acest lucru sună bizar – asemenea magiei. Aici ajungem foarte repede la graniţele ştiinţei şi ale minţii. Conformitatea cu vechile culturi, filosofii şi religii nu poate fi negată. Chiar şi în ziua de astăzi există o mulţime de oameni care au acces la această memorie de date. Frumos este că: nici nu trebuie să putem explica această ştiinţă, ajunge să descriem numai efectele realizate cu ajutorul acestui câmp.

După cum am citit mai sus, Benjamin Libet a descoperit că percepţia cortexului cerebral este în urmă cu circa 0, 3 secunde faţă de realitate. Astfel pot fi înţelese afirmaţiile biblice ca de exemplu *„Ţi-am răspuns deja înainte să mă întrebi*". Ştiinţa de azi are problemele ei în legătură cu o astfel de tematică, pentru că tot mai este de părere că putem explica totul cu mintea noastră după motto-ul: *„Ce nu poate fi explicat nu există". Ar* însemna instantaneu şi o slăbire a mitului ştiinţei. Păi nu se poate aşa ceva! Prea multe poziţii, vanităţi, bani de cercetare şi salarii vor apăra întotdeauna punctul de vedere ştiinţific.

Dar nu toţi au fost aşa de încuiaţi. Max Planck a recunoscut deja: *„Religiile şi ştiinţele naturale nu sunt în antagonism, aşa cum sunt unii de părere, ci acestea duc pe căi diferite la aceeaşi destinaţie, iar această destinaţie este Dumnezeu".*

Oamenii de ştiinţă trebuie să recunoască astăzi, că încă nu au reuşit să cerceteze materia. În universul atomic

materia nu mai are componente solide, ea nu mai este decât energie. Materia nu este decât energie compresată ce a atins în prezent cel mai ridicat nivel (transformările Lorentz). Chiar şi un atom (în greacă: indivizibilitatea) nu este un corp unic ci este compus la rândul său din multe componente mai mici. În esenţă un atom este compus din nimic. Fizicienii au găsit între timp componente ce sunt mai mici decât neutronii, protonii şi electronii, componentele din care este compus un atom – quark şi swivel. Iar acestea sunt la rândul lor compuse din componente şi mai mici...

Iată câteva informaţii surprinzătoare din fizica cuantică:

- Particulele se pot afla în două sau mai multe locuri concomitent. Într-un experiment a fost demonstrat că particulele se pot afla în până la 3.000 de locuri concomitent.
- Acelaşi obiect poate fi localizat atât ca particulă într-un loc cât şi ca undă ce se răspândeşte în timp şi spaţiu.
- Particulele subatomice pot comunica între ele pe orice distanţă în spaţiu fără a depinde de timp.
- Obiectele sunt separate, dar într-un contact permanent.
- Electronii ajung de la A la B dar niciodată nu rămân între A şi B.

Prin observare, undele devin particule şi pot fi localizate. *Asta înseamnă că observarea generează materie.* Incredibil, dar aceasta este realitatea şi are o grămadă de consecinţe despre care o să discutăm mai târziu în carte.

Acum să întrebăm un cercetător cum se poate explica faptul că, corpul nostru este solid, când atomii nu au nicio componentă stabilă, ci sunt compuşi în principal din nimic. De ce nu putem trece pur şi simplu prin pereţi? Că doar şi aceştia sunt compuşi din nimic. Ce generează forma solidă?

Dacă luăm în calcul faptul că atomii sunt veşnici şi noi suntem compuşi din atomi, energie şi ştiinţă, atunci suntem compuşi din energie şi ştiinţă veche de multe milioane de ani conform codului helixului dublu. Acest lucru înseamnă concret că în noi există energii şi informaţii despre tot ce a fost înainte – deci foc, apă, piatră, Buddha, Iisus Hristos, totul despre totul. Este plauzibil şi totuşi inimaginabil. Chiar şi în acest caz ajungem la concluzia logică: *„Deci trebuie să putem accesa aceasta dacă deja este în noi”.*

Această uniune poate fi comparată cel mai bine cu o hologramă infinit de mare. Dacă divizezi o hologramă (o imagine tridimensională) atunci obţii de două ori aceeaşi imagine pentru că în fiecare parte a hologramei este conţinută informaţia întregii imagini. Chiar într-o bucată minusculă a imaginii sunt conţinute toate informaţiile imaginii întregi. Iar aceste bucăţi minuscule ale întregului le purtăm şi noi – toţi oamenii. Totul este unul!

Credeţi-ne dragi cititori rămân o grămadă de întrebări fără răspuns ce nu pot fi explicate nici prin cea mai modernă ştiinţă şi nici de mintea noastră. Dacă le-am menţiona şi pe acestea atunci cartea ar deveni mult mai groasă...

Din acest motiv vrem să părăsim aici ştiinţa şi să trecem de la explicaţie la efect. Când scriem despre efecte atunci scriem despre sisteme interconectate ce sunt împletite una cu cealaltă. Fiecare om este un sistem. Corpul, spiritul şi sufletul reprezintă un sistem ce este interconectat cu conştiinţa. Acest sistem este interconectat la rândul său cu sistemul familial, sistemul profesional, sistemul statal până la sistemul mondial (comparabil cu internetul).

Noi oamenii, ce suntem parte a unui sistem, reprezentăm un sistem inteligent ce se autoorganizează. Ştiinţa combate acest mod de vedere, deoarece conform opiniei acesteia inteligenţa există numai în cadrul sistemelor vii, adică de la celule în sus. Sistemele mai mici adică moleculele de exemplu sunt percepute ca fiind fără viaţă, ca de exemplu apa, pietrele, cristalele şi altele.

Prin lucrările omului de ştiinţă japonez dr. Masaru Emoto astăzi este demonstrat faptul că apa *„...trăieşte şi are capacitatea de a prelua şi a memora sentimente şi informaţii”.* Masaru s-a născut în iulie 1943 în Yokohama. El a absolvit facultatea de ştiinţe sociale „Relaţii internaţionale” din cadrul Universităţii din Yokohama. În anul 1986 fondează IHM Corporation în Tokio. „Open International University” i-a acordat titlul de doctor în medicină alternativă în anul 1992. În acest context a aflat de apa microcluster creată în SUA şi de tehnologia analizei cu rezonanţă în câmp magnetic. Din acel moment el s-a dedicat întru totul misterului apei. El a dezvoltat o tehnică

cu ajutorul unor microscoape foarte performante într-un spaţiu extrem de rece, împreună cu o cameră foto de mare viteză prin care putea să fotografieze cristalele nou formate prin îngheţarea apei. Descoperirea sa: apa sănătoasă formează structuri cristaline cu şase colţuri iar apa bolnavă nu face acest lucru.

Când dr. Emoto orienta gânduri concentrate sau o anumită muzică asupra apei, atunci cristalele din apa îngheţată mai târziu luau forme diferite. În acest sens a scris pe paharele de apă semnul japonez pentru dragoste şi ură sau a îndreptat o anumită muzică în direcţia apei, ca de exemplu Mozart. În cazul muzicii heavy-metal sau a cuvintelor negative apa a devenit „bolnavă”. Nu mai existau formaţiuni de cristale frumoase sau chiar deloc. Cristalele se formează din apa de la robinet, apa din lacuri sau din apa ce a fost pusă în cuptorul cu microunde luând forme asimetrice. La muzica scrisă de Mozart toate cristalele sunt foarte frumoase.

Dacă luăm în calcul faptul că în corpul omenesc este 75% şi în creier 85 – 90% apă – întregul pământ este acoperit în proporţie de 70% de apă – atunci să nu ne mai mirăm de starea lumii...

Autorul britanic şi biologul dr. Rupert Sheldrake are de asemenea un alt punct de vedere asupra lucrurilor. El susţine că toate interacţiunile între sisteme indiferent dacă sunt organice sau anorganice se află într-o legătură inteligentă. Ne putem imagina această inteligenţă ca o

amintire ce este memorată peste tot, în oameni sau chiar în obiecte.

Aceste lucruri pot fi exprimate cel mai simplu prin următoarea propoziţie: *„Totul este compus din informaţie*". Dacă totul este compus din informaţie atunci totul poate face schimb de informaţii cu totul. Un exemplu pentru acest lucru este diapazonul. Cu toate că diapazonul este un sistem independent după cum arată cercetările, acesta face totuşi un schimb de informaţii cu celălalt diapazon. Se influenţează reciproc, se influenţează în cadrul câmpului informaţional.

Pentru Rupert Sheldrake acest câmp este morfogenetic (morfo = formă şi geneză = generare; creaţie). Conform acestuia totul se dezvoltă conform legilor acestui câmp. Acest câmp este holistic, adică toate informaţiile există în cea mai mică particulă. Exemple în acest sens sunt ordinea unui banc de peşti sau frunza unei plante. Dacă demontăm de exemplu un calculator atunci putem observa că nu sunt stocate toate informaţiile în componentele acestuia iar calculatorul nu este decât un morman de plastic, metal şi silicon. Un câmp morfogenetic se raportează la un câmp concret de exemplu cel al unui om sau a unui banc de peşti, dar aceste două lucruri nu au nimic în comun. Totuşi dacă totul este interconectat într-un singur sistem imens, atunci trebuie să aibă ceva în comun. Din acest motiv mai bine discutăm în acest context de rezonanţa morfică. Resonanţa morfică înseamnă vibraţia identică a formelor

asemănătoare, astfel încât diferite sisteme să poată interacţiona fără să fie dependente de timp şi spaţiu. (Pentru fizicienii cuantici: cuantele sunt întotdeauna legate între ele.)

Cum pot fi altfel explicate experimentele în urma cărora şobolanii au găsit din generaţie în generaţie tot mai repede ieşirea din labirint? După ce şobolanii au învăţat acest lucru şi-l stăpâneau bine, şobolani din celălalt capăt al continentului au înregistrat aceleaşi performanţe (fără să treacă mai multe generaţii). Informaţiile erau disponibile pe plan mondial pentru toţi şobolanii, după ce un anumit număr de şobolani şi-a însuşit procesul de învăţare. Se poate spune că de la un anumit procent scânteia a sărit la toată specia.

Există şi un alt exemplu cu şoareci: şoarecii au mâncat într-un laborator în cuşca 1 ceva ce nu le-a făcut bine. După aceea li s-a pus şoarecilor aceeaşi mâncare în cuşca 2 dar aceştia au refuzat-o.

Interesant este şi următorul lucru: De-a lungul mai multor ani s-a observat la anumite păsări din Anglia că au învăţat să ciugulească capacul sticlelor de lapte după ce erau aşezate în faţa uşilor de la intrare. Acest lucru a fost observat concomitent în mai multe regiuni de pe insulă. Treaba interesantă este că după câţiva ani s-au modificat ambalajele sticlelor de lapte, iar capacele de metal au fost înlocuite cu capace de plastic. Păsările şi-au căutat o altă sursă de hrană iar generaţiile de păsări ce reuşeau să

desfacă capacele de metal au murit. După multe generaţii de păsări şi mulţi ani mai târziu au fost reintroduse capacele de metal. După scurt timp aceste sticle au fost din nou deschise de păsări şi percepute de acestea ca sursă de hrană mult mai repede decât le-a fost necesar celorlalte păsări din generaţiile anterioare.

Acelaşi lucru funcţionează şi la oameni. Cât de des se publică aproape concomitent în diferite locuri din lume descoperiri, la care s-au efectuat cercetări în zeci de ani? Cum au reuşit nişte studenţi nemţi (ce nu cunoşteau limba chineză) să nimerească cu o probabilitate destul de ridicată ordinea semnelor de scriere dintr-un cântec popular chinezesc?

Toate aceste lucruri nu pot fi explicate decât printr-o memorie inteligentă a ştiinţei care este disponibilă tuturor şi care este alimentată de noi toţi. Dacă totul este energie, informaţie atunci noi suntem parte a acesteia – fără limite spaţiale şi temporale. Timpul nu joacă niciun rol pentru spiritul nostru fără limite. Pentru a afla că acest lucru nu este numai o supoziţie ci un fapt adevărat a fost pornit „Global Consciousness Project”, un experiment ştiinţific pe termen lung la care participă peste 100 de cercetători şi ingineri. Cu ajutorul unei tehnologii dezvoltate în Princeton, generatoare de informaţii aleatoare se strâng din anul 1998 dintr-o reţea mondială de date, care să demonstreze existenţa unei „conştiinţe globale”. Datele sunt transferate prin internet unui server din Princeton unde sunt arhivate şi

analizate. Ca aparate de măsură, servesc momentan în jur de 50 de diode împărţite pe plan mondial, ce generează un *zgomot alb.* Acest zgomot este evaluat şi are caracteristici diferite în funcţie de starea de spirit a oamenilor ce trăiesc în regiune, într-un articol al revistei *Stern* din 22.10.2006 Frank Ochmann raportează despre acest proiect:

„Astăzi se utilizează hightech – aşa numite diode de zgomot. Cercetătorii institutului american Pear (Princeton Engineering Anomalies Research) au împărţit în întreaga lume peste cincizeci de generatoare perfecte de informaţii aleatorii, ce au fost construite de ei şi care sunt ecranate împotriva tuturor influenţelor posibile. De atunci intră permanent datele staţiilor individuale de măsurare în Princeton iar aici sunt sintetizate. În acest fel se generează în computer o imagine a „stării întâmplătoare" de pe planeta noastră. Ce să se modifice în acest caz? întâmplător este întâmplător, sau?

În jur de ora opt dimineaţa un angajat de la Pear se uită scurt pe monitor şi observă: Curba ce avea mici abateri în sus sau în jos de obicei se abate foarte tare de la normal. Cu siguranţă nu mai este vorba de o întâmplare. Această zi a fost 11 septembrie 2001. Mişcările anormale ale generatoarelor de informaţii aleatorii din timpul acestor ore, în care piloţii terorii au distrus Turnurile Gemene în New York şi o parte a clădirii Pentagonului din Washington, omorând mii de oameni mai aşteaptă o explicaţie plauzibilă. Au fost cele mai mari abateri de la norma

aleatorie observate în Princeton dar nu au fost primele. Chiar şi în ziua în care prinţesa Diana a murit au apărut valori neobişnuite la institutul Pear. În fiecare an de revelion când sunt lansate rachetele în aer curba aleatoriului are un parcurs neobişnuit. Acest lucru mai are loc şi în zilele în care redactorii de ştiri caută disperaţi un subiect de ştiri.

Cercetătorul de la Pear Roger Nelson are între timp o teorie pentru observaţiile sale: el crede că un fel de conştiinţă a omenirii acţionează telekinetic asupra staţiilor de măsurare împărţite pe toate continentele când lumea devine agitată, dar nu există nicio dovadă fermă înainte să fie analizate toate celelalte posibilităţi.

Parapsihologul John Palmer de la universitatea Duke a formulat problema principală la tot ce este supranatural şi paranormal: „Cu pericolul să sune ciudat, neştiinţa rămâne neştiinţă" şi a continuat cu următoarea confesiune remarcabilă: „Nu putem fi niciodată siguri că ne-am gândit la toate explicaţiile convenţionale, ca să nu mai discutăm de faptul să fi avut acestea sub control la un anumit moment dat". Exact aici este punctul cheie. Pentru că niciodată nu vor fi epuizate toate posibilităţile din lumea aceasta, dovada pătrunderilor lumii transcendentale sau a fenomenelor supranaturale se vor lăsa aşteptate în continuare – neştiinţa rămâne neştiinţă. Totuşi chiar şi prin astfel de impedimente în calea dovedirii a „celeilalte părţi" nimeni nu este forţat să creadă ceva anume. Cine nu vrea

să renunţe la paranormal în ciuda tuturor noilor rezultate ştiinţifice şi care rămâne foarte surprins de miracolele din lumea noastră poate rămâne adeptul acestora la fel ca părintele psihanalizei. Unii contemporani foarte raţional au catalogat credinţa părintelui psihanalizei în ce priveşte transferul gândurilor ca fiind un lucru rău şi au văzut în acest lucru o trădare a ştiinţei, dar pe Sigmund Freud nu l-a deranjat de loc acest lucru: el scria colegului său englez Ernest Jones „Dacă cineva vă ţine o prelegere despre păcatul meu atunci puteţi să-i răspundeţi liniştit, confesiunea mea faţă de telepatie este treaba mea privată la fel ca şi iudaismul meu, fumatul şi toate celelalte".

Continuum timp-spaţiu

Cine crede într-un câmp morfogenetic, un câmp al ştiinţei (cronica akasha, matricea) sau un câmp al vieţii nu are nicio problemă cu această tematică. El ştie că totul este legat de totul că poate introduce totul în acest câmp şi că totul reprezintă de fapt o informaţie (inclusiv el însuşi) iar în calitate de parte a întregului poate avea deplină încredere în aceasta. El nu va face nimic ce poate dăuna marelui întreg. Trăieşte conform legilor naturii şi îndeplineşte cerinţele naturii ajutând cât mai mulţi oameni să se dezvolte. Dacă acest lucru nu funcţionează atunci se ajută pe el însuşi. Acesta contribuie cu Partea sa la marele întreg şi este purtat corespunzător de marele întreg.

Ne putem apropia de această tematică şi din punct de

vedere fizic. Cel mai simplu mod este să ne aducem aminte de modelul atomului: în jurul nucleului atomului se învârt electronii pe aşa numitele discuri ale electronilor. Să ne imaginăm că vine o particulă, o particulă plină de energie şi loveşte un astfel de electron. Prin acest impuls electronul se îndepărtează de nucleu. După ce a absorbit această particulă o evacuează din nou şi îşi reia poziţia iniţială. Din acest motiv putem susţine că atomii vibrează.

Materia este vibraţie sau undă? Fizicienii au ajuns la graniţa descoperirii actuale şi ştiu că ştiinţa teoretică acceptată şi recunoscută este demult depăşită. Dacă ne întrebăm ce fel de particulă este aceea care loveşte electronul, atunci putem spune că este vorba de o particulă de lumină, adică de un foton.

Deci este vorba de lumină. Am auzit adesea declaraţii ca de exemplu: *„Acestea sunt figuri de lumină”, „Să nu-ţi pui lumina sub baniţă”, „Lasă lumina ta să lumineze înaintea celorlalte”.*

Aici ajungem la graniţele fizicii cu întrebarea cum ajunge concret o informaţie de la A la B? La experimentele de fizică cuantică a fost constatat că un foton ce este într-un anumit loc este concomitent şi în alt loc, dar niciodată nu este între. S-a descoperit faptul că dacă se separă un foton şi se modifică sensul de rotaţie al unuia dintre aceşti fotoni divizaţi, atunci îşi modifică concomitent şi celălalt foton sensul de rotaţie adică din rotaţia către dreapta în rotaţie către stânga.

În multe experimente s-a arătat că informaţiile sunt existente în acelaşi timp pe tot globul. Dacă există o nouă informaţie undeva (de exemplu o nouă invenţie) atunci această informaţie există şi în cealaltă parte a lumii. Există deci o legătură mecanico-cuantică.

Un alt calcul complicat, transformarea Lorentz arată că posedăm cea mai mare densitate de energie în clipa prezentului în aşa numitul model spaţiu-timp (timpul şi spaţiul nu pot fi separate).

Totuşi există un con pentru viitor şi un con pentru trecut cu energie în regres. Profeţii şi clarvăzătorii din toate timpurile nu au avut nicio problemă să scoată informaţii din aşa numitul con al viitorului. În mod normal toţi avem această capacitate şi există şi azi mulţi oameni care fac acest lucru. Cel mai cunoscut mediu a fost americanul Edgar Cayce.

Edgar Cayce (1877 – 1945) era un om cu capacităţi foarte dezvoltate dar teoretic noi toţi putem acest lucru, adică să accesăm această cronică akasha, acest câmp spiritual. Mulţi oameni ce au avut aşa numite trăiri déjà-vu sau premoniţii ce s-au confirmat ulterior fac acest lucru într-un mod asemănător, numai că o fac fără să fie conştienţi de acest lucru.

Toate acestea vin din cronica akasha comparabilă cu un internet spiritual. Dacă rămânem la metafora internet, atunci acesta ar fi un internet etern. Această comparaţie nu este chiar bună pentru că în câmpul nostru nu se pot doar

căuta şi introduce informaţii, ci pot fi rulate programe foarte complexe asemănător cu un program Word sau un joc de calculator.

Un procedeu asemănător se foloseşte în homeopatie. La foarte multe medicamente homeopate se transmite numai informaţia de exemplu de la o tinctură originară pe bază de plante. Nu este conţinută substanţa ci numai informaţia. Dacă se ia de exemplu o picătură din tinctura originară, se diluează cu 10 părţi de alcool-apă şi se amestecă de 10 ori, atunci rezultă denumirea D1. Dacă din acest amestec D1 se ia o picătură şi se diluează cu 10 părţi de alcool-apă şi se amestecă de 10 ori atunci rezultă denumirea D2. La D23 nu mai apare molecula tincturii originare, ea corespunde unei picături a tincturii originare din Marea Mediterană. Există şi D78 sau alte potenţe ridicate. În mod interesant medicamentul homeopat acţionează tot mai tare cu toate că nu mai există decât informaţia tincturii originare. Se transferă numai informaţia pură, care are efectul corespunzător (vindecarea).

Informaţia poate fi transmisă integral, fără atingere. Acest lucru este demonstrat de Vlail Petrovici Kaznacejev de la „Institutul pentru medicină clinică şi experimentală al academiei de ştiinţe medicale ale URSS”. El a folosit o eprubetă cu o cultură de bacterii şi a montat această eprubetă la o a doua eprubetă care era de asemenea prevăzută cu o cultură de bacterii. Una dintre eprubete a fost prevăzută cu un virus sau o toxină astfel că în această

cultură s-a declanşat un stres masiv. Cultura în cealaltă eprubetă a rămas neschimbată. După aceea s-au montat 12 perechi de eprubete pe o roată şi au fost învârtite.

După un timp, în jur de optzeci la sută din bacteriile neinfectate (fără viruşi) au prezentat aceleaşi caracteristici de contaminare ca cele „infectate" fără să aibă loc un contact material între ele! Premisa pentru acest fenomen l-a reprezentat întunericul pentru că celulele culturilor dezvoltă în acest mediu o activitate biofotonică mai intensă pentru a putea comunica mai bine între ele. Acest fenomen apărea numai dacă eprubetele erau separate de un geam din sticlă de cuarţ cu o permeabilitate la razele UV de 220 – 360 nm. La geamurile din sticlă normală nu s-a întâmplat nimic.

Interesant, nu-i aşa?

Să ne întoarcem la mediile spirituale: oamenii ce pot scoate informaţii din câmpul spiritual au existat dintotdeauna, fie că erau şamani sau profeţi al căror mod de lucru nu poate fi explicat raţional. Din păcate în ultimii 500 de ani s-au pierdut multe cunoştinţe şi înscrisuri din acest domeniu.

Dar nu intraţi în panică! Aceste informaţii se află în continuare în acest câmp şi pot fi interogate oricând de către cei iniţiaţi, informaţiile devin eterne pe pământ fără să mai pomenim, că informaţiile şi energiile se menţin într-un loc anume. Cunoaştem acest lucru de la clădirile şi casele vechi în care s-a întâmplat ceva înfiorător. În astfel

de cazuri este foarte probabil ca acolo să se mai afle un suflet al unei persoane decedate pe care noi o percepem inconştient, dar pot fi numai nişte energii, informaţii ale celor întâmplate, exact ca la pânza subterană de apă.

În clădiri şi pe terenuri există şi „energii” bune, ce pot fi căutate şi găsite cu ajutorul aşa numitei radiestezii. Aceste energii pot fi de asemenea percepute. Intri într-o clădire sau într-un spaţiu şi te simţi foarte bine. Afli după aceea că acesta a fost biroul directorului ce a avut mult succes şi care era un om foarte bun. Există şi opusul în care te simţi foarte obosit şi nervos. În multe birouri şi spaţii de fabrică în care au avut loc evenimente dramatice, aceste evenimente vor avea în continuare loc. Statistica demonstrează acest lucru. De ce? Pentru că în mod logic informaţia concurenţei s-a memorat în întreaga clădire şi se transmite asupra noului proprietar. Din acest motiv de multe ori nu ne simţim bine în îmbrăcămintea second-hand, pentru că este stocată energia posesorului anterior.

În consecinţă noi, oamenii, suntem informaţia eternă şi infinită. Nu suntem numai corp, suntem şi spirit. Cine reuşeşte să nu-şi privească semenii numai ca un corp ci ca un spirit pur, legat de spiritul lui, acela este posibil să se bucure de iertarea adevărată.

Capitolul 7

Luarea deciziilor

Acum să ajungem la partea practică a cărţii – la noua orientare şi noua organizare a vieţii noastre. În acest caz, cel mai important aspect este: Trebuie să fim în stare să luăm decizii. Dacă vrem să ne schimbăm viaţa în bine, atunci trebuie să luăm o decizie în această direcţie.

Cunoaştem situaţii în viaţă în care luarea unei decizii a cauzat o adevărată bătălie în interiorul nostru. Multora le merge înainte de a lua o decizie atât de rău, încât nu mai pot dormi bine noaptea. Sunt nervoşi, inhibaţi şi nu mai pot gândi clar. Unii chiar se îmbolnăvesc. Acest lucru durează exact atâta timp până când s-a luat o decizie. Din punct de vedere psihologic este indiferent dacă ne-am decis pro sau contra. De îndată ce a fost luată decizia, jumătatea stângă a creierului va justifica logic această decizie.

Ce ne împiedică şi ne paralizează exact la luarea unei decizii? Foarte simplu: răspunderea proprie! Responsabilitatea personală este pasul decisiv spre libertate. Să ai responsabilitate personală înseamnă să fii liber. Dar unde este problema? Am fost dezobişnuiţi de acest lucru şi în plus este mult mai comod! Să ne gândim pur şi simplu la copilăria noastră. Am făcut o prostie. Se căuta vinovatul. Arătam responsabilitate proprie şi

spuneam: *„Scuze, eu am fost de vină”.*

Am constatat foarte repede că acest lucru ne crea neplăceri – şi anume pedepsirea. Ne mergea mai rău.

Dacă am fi spus: *„Nu ştiu nici eu cine a fost, cred că a fost unul dintre aceia”,* ne-ar fi mers mai bine. Din această cauză am învăţat repede că este mai bine să nu arăţi responsabilitate personală şi să dai vina pe altcineva: Ceilalţi sunt de vină – statul, partenerul de viaţă, vremea bună sau rea, părinţii sau oricine altcineva!

Astăzi ne delegăm problemele din obişnuinţa altora. Puteţi să uitaţi: Noi suntem de vină – nimeni altcineva – dacă ne merge bine sau dacă ne merge rău. Să încetăm cu văitatul, să arătăm din nou responsabilitate personală şi să luăm în sfârşit decizii clare!

A arăta responsabilitate personală înseamnă să spui **„nu”** la:

— Ceilalţi sunt de vină pentru asta!

— Partenerul meu este de vină pentru asta!

— Look-ul meu este de vină pentru asta!

— Părinţii mei sunt de vină pentru asta!

— Contul meu bancar este de vină pentru asta!

— Sănătatea mea este de vină pentru asta!

— Guvernul, sistemul social, partidul X sau Y este de vină!

Să arătăm responsabilitate personală înseamnă să spunem **„da”** la următoarele:

— Mă promovez pe mine însumi!

— Îmi stabilesc propriile mele ţeluri!

— Mă controlez singur!

— Mă motivez singur!

— Decid singur când pornesc şi anume, acum!

Ne putem imagina responsabilitatea proprie ca un semafor. Semaforul este roşu sau verde. Noi decidem. Pasul către responsabilitatea proprie este un pas din afară spre interior. Poate că acesta este cel mai greu pas al vieţii dar şi cel care merită cel mai mult. Trebuie să ne obligăm singuri, să ne verificăm propriile setări pentru a deveni din victimă, regizorul vieţii noastre.

Pe calea către responsabilitatea personală rezultă unele întrebări:

— Cum îmi organizez viaţa, profesia?

— Care este atitudinea, comportamentul meu profesional şi privat?

Răspunsurile la aceste întrebări le găsim dacă analizăm atitudinea faţă de responsabilitate. În principiu există două căi diferite:

O cale: Responsabilitatea se află văzută din exterior în anumite circumstanţe, la ceilalţi. Asta înseamnă: sunt victimă şi dependent de ceilalţi. Sau îi folosesc pe ceilalţi pentru a obţine ceea ce am nevoie. Aceasta este viaţa din exterior spre interior. Trăieşti prin cele stabilite de străini.

Cealaltă cale: Responsabilitatea este la tine. Eu sunt organizatorul, eu pot singur prin propriile forţe... Ajung prin propria străduinţă la ceea ce vreau. Sunt liber şi

independent. Responsabilitatea proprie înseamnă şi eliminarea consecventă a căilor de a fugi de responsabilitate.

Există două căi tipice de a fugi de responsabilitate:

Calea de fugă A: să ne minţim singuri, adică să învinuim pe alţii, autojustificare, autocondamnare, a-şi plânge singur de milă.

Calea de fugă B: compensaţia, asta înseamnă a pierde timpul degeaba, alcool, agresivitate, pastile, boli, fantezii, gesturi prin care vrem să ne arătăm puterea.

Fortificarea responsabilităţii personale înseamnă să devenim mai siguri pe noi. Asta semnifică la rândul său, să avem mai puţine conflicte distructive care ne iau forţa, dar înseamnă, să arătăm mai multă siguranţă interioară şi să fim mai bine orientaţi.

Mulţi oameni tind spre siguranţa exterioară. Ei caută sentimentul protecţiei aparente, a lipsei aparente de anxietate şi evită tot ce ar putea dăuna acestui sentiment. Acest lucru este în contradicţie cu modul de a fi al omului încununat de succes pentru că a fi independent, adică o personalitate independentă înseamnă a acţiona singur în mod continuu. Cel ce întreprinde ceva, este un întreprinzător şi nu unul care omite totul. Un întreprinzător investeşte şi riscă, pentru că numai cine are curaj câştigă.

Ce face exact un întreprinzător? Investeşte în muncă, timp şi bani, în viitor pentru că are convingerea (credinţa este încrederea în acest lucru ce nu poate fi demonstrat) că

investiţia va aduce câştiguri în viitor.

Asta înseamnă: părăsim câmpul uzual şi mergem într-un câmp unde putem doar prezice ceva. Este un fapt ce conduce repede la frică. A se simţi responsabil 100% pentru propria viaţă nu reprezintă o atitudine tristă, chinuită şi încărcată ci din contra. Această atitudine este foarte practică. Dacă gândim aşa atunci am recâştigat puterea. Recâştigarea puterii ne conferă sentimentul de libertate, de a fi acum în lumea reală, dar şi o uşurare.

Oamenii care s-au decis să trăiască după această atitudine, se consideră mai vigilenţi, mai spirituali şi mai siguri pe ei. Nu există nicio cale de gândire ce are aşa un succes. Preluarea responsabilităţii personale înseamnă de asemenea încetarea comparaţiilor. Comparaţiile ne determină să nu ne mai simţim bine. Acest lucru începe din grădiniţă şi din şcoală. Sigur cunoaşteţi acest lucru? *„Copilul meu de trei ani poate să numere deja până la 20 şi să facă diferenţa între culori şi forme, al tău ce ştie să facă?* Sau vine elevul acasă şi prezintă părinţilor nota sa de la compunere sau de la matematică iar aceştia întreabă imediat: *„Nota ta este foarte bună dar ce notă a primit prietenul tău? Care a fost media pe clasă?* Acest mod de comparaţie îl folosim pe tot parcursul vieţii noastre. Nu este înfiorător?

La cel ce preia responsabilitatea personală pentru propria sa viaţă, comparaţiile vor fi cel mult o motivare sau un impuls dar în niciun caz o scuză pentru a se plânge. Nu

există niciun motiv pentru a se simţi inferior chiar dacă în casa părintească aţi auzit afirmaţii de genul: *„Nu vei ajunge nimic!”*

Suntem unici fiecare dintre noi! Trebuie să ne gândim la faptul că nimeni pe lume nu repetă modelul nostru, nu-i ca noi! Suntem ceva foarte special şi fiecare om a primit un pachet mic, un rucsac în viaţa lui care conţine toate uneltele de care are nevoie pentru a-şi îndeplini sarcina vieţii. Asta înseamnă: fiecare om are ceva ce nu are nimeni altcineva iar acest lucru ne face cu totul speciali, dar trebuie să şi găsim acest lucru un talent, o capacitate... Prin faptul că suntem unici nici nu putem fi comparaţi cu altcineva iar din acest motiv nici nu putem primi o „notă rea” şi din acest punct de vedere nu trebuie să mai avem niciun complex de inferioritate.

Dacă ne comparăm cu totul şi cu oricine atunci renunţăm la individualitatea noastră. Într-o lume plină de individualităţi orice comparaţie este lipsită de sens! Celălalt poate că face ceva mai bine decât noi şi din acest motiv are mai mult succes. Dar şi noi putem face acel lucru!

Când apare ideea unui astfel de complex de inferioritate atunci trebuie doar să ne gândim că suntem **unici.** Ne ajută de asemenea analizarea unui astfel de sentiment de inferioritate”. *Ce poate* să *facă celălalt mai bine ca mine? A fost la aceeaşi şcoală ca mine, părinţii lui nu erau înstăriţi, atunci ce este? Aha, talentul de a fi un bun orator! Talentul acesta l-a ajutat să-şi câştige banii. Care este talentul meu?*

Ce pot să fac mai bine ca ceilalţi sau cel puţin foarte bine?” Haideţi să căutăm şi să descoperim talentul dumneavoastră!

În acest mod putem folosi sentimentele de inferioritate chiar ca o pârghie puternică pentru a lucra motivat la deschiderea propriei personalităţi. Şi noi valorăm ceva, şi noi avem scânteia divină în noi care doreşte să fie eliberată. Chiar dacă ceilalţi ne vor spune: *„N-o să iasă nimic din asta”,* cel mai bine este să nu ascultăm astfel de programe negative, în care frica este gata să ne tragă în jos. *„Acum o să vă arăt cum stă treaba!*” aceasta este atitudinea corectă.

Întrebările esenţiale în domeniul succesului sau al insuccesului pe care ar trebui să ni le punem sunt cele legate de tema responsabilităţii personale:

— Trăiesc sau sunt trăit?

— Sunt pasager sau stau la volanul maşinii vieţii mele?

— Sunt victima circumstanţelor mele de viaţă, sau sunt stăpânul posibilităţilor mele?

— Sunt puternic sau sunt slab?

— Sunt pasiv sau activ?

— Sunt ezitant sau decis?

Din acest motiv responsabilitatea personală înseamnă:

— Eu îmi formez caracterul.

— Eu îmi explorez motivul, atitudinea şi îmi dirijez în mod conştient atitudinea.

— Generez ceea ce sunt, ceea ce trebuie să ajung.

— Mă întreb: Sunt destul de angajat, încrezător şi deschis? Sunt destul de convingător, sunt destul de încrezător?

A prelua responsabilitatea personală înseamnă a putea decide, deoarece pentru orice decizie apare câte o responsabilitate. Mulţi cărora le este teamă de această responsabilitate fug de ea. Fiecare decizie pe care cineva o transferă altcuiva reduce personalitatea.

În orice zi, oră, minut putem lua decizia să începem totul de la zero. Nu există decizie greşită. Aceasta este o prostie. La fiecare decizie aparent greşită multe lucruri au fost pozitive. În unele cazuri 51 la sută din lucruri sunt contra. Vorbim de o decizie greşită, dar uităm că 49 la sută au fost pro.

În afară de responsabilitatea personală mai avem nevoie şi de...

Scopuri şi sens

Sigur că trebuie să ştim ce cale urmăm altfel nu putem să ne decidem pentru ceva, adică trebuie să ştim destinaţia călătoriei. Totul începe cu stabilirea unor scopuri clare, deoarece calea spre personalitate, spre libertate, spre omul care-şi stabileşte singur destinul este o călătorie în viitorul nostru.

Pentru a ajunge în viitorul nostru este important să păşim pe drumul de sub picioarele noastre pentru că numai în acest mod devine o cale pentru noi. Trebuie de

asemenea să ne imaginăm şi să ne orientăm după scop.

Mulţi dintre contemporanii noştri fug în toate direcţiile fără a avea niciun ţel. Alţii s-au fixat obsesiv pe un ţel şi nu mai văd frumuseţea peisajului şi frumuseţea de a călători. Din acest motiv cel mai bine este să avem un ţel în faţa ochilor şi să ne bucurăm de călătoria până la acest ţel.

Înainte de a stabili scopurile trebuie să răspundem la patru întrebări personale:

1. Ce vreau eu de fapt?

2. **Ţelul corespunde cu interesele mele adevărate, aşteptări, dorinţe şi valori? Ce vreau cu adevărat?** Ţelul meu este oare stabilit şi influenţat din exterior – atunci ar fi un ţel străin şi implicit un ţel fals. Unele ţeluri sunt stabilite pentru a place altor oameni sau pentru că am cedat unor presiuni din exterior.

3. Ce sunt dispus să investesc? Am realizat o „comparaţie de preţuri" şi am acceptat-o? Altfel este periclitată atingerea acestui scop.

4. Corespund dorinţele mele cu destinul meu, cu planul meu de viaţă? Dacă da, atunci acest scop va ajunge la noi foarte repede într-un mod foarte interesant.

Important este să avem propriile scopuri!

Semnele pentru scopuri ce nu sunt stabilite de noi sunt următoarele:

— Sunt adaptate şi sunt preluate necritic şi nerealist.

Urmarea:

— Renunţăm uşor când întâmpinăm greutăţi.

— Ni se distrage uşor atenţia.

— Există o toleranţă la frustrare foarte mică.

— Consecvenţa este neplăcută, nedorită.

— Nu ne simţim bine.

Dacă sunt scopuri proprii, realiste atunci urmările sunt următoarele:

— Urmărirea consecventă a ţelului deoarece corespunde cu propriile aşteptări.

— Ne bucurăm de viaţă şi trăim cu plăcere.

— Atingerea ţelurilor stabilite.

Dacă ne obligăm singuri, dacă este cu adevărat ţelul stabilit de noi, ne vom implica cu toată forţa pentru acest ţel. Nu vom duce de nas pe alţii, nici pe noi şi nici nu vom renunţa foarte repede.

Un ţel străin ne cauzează şi frică. În spatele acestei frici ne întrebăm dacă suntem în stare să îndeplinim aceste cerinţe. Astfel dispare forţa motivaţională a scopului. Urmarea va fi anxietatea şi frustrarea, fuga şi eşecul. Sentimente de vinovăţie şi inferioritate vor stabili ceea ce se va întâmpla şi rezultatul va fi: eşecul şi prăbuşirea.

„În viaţă există două păcate: Să-ţi doreşti fără să acţionezi, sau să acţionezi fără să ai un ţel stabilit!”

Josef Schmidt

Dacă discutăm de ţeluri atunci să discutăm despre ţeluri adevărate nu numai despre premise. Mulţi încearcă să se disculpe în raport cu cerinţele şi necesităţile clipei.

În loc să-şi stabilească un ţel, mulţi iau de bune premisele. Cel puţin şi-au propus ceva şi nu sunt momentan sub presiune. Această stare de echilibru le permite să rămână pasivi. Totuşi problema constă în următorul lucru: urmează sentimentul rău de a eşua iar sentimentul de încredere în sine se diminuează cu fiecare eşec. Acţiunea responsabilă nu poate avea loc fără a avea ţeluri, pentru că ţelurile folosesc orientarea şi oferă acţiunii noastre o direcţie. Putem împleti şi concentra energii.

Previziunea este necesară pentru a evita pericolele şi pentru a ne asigura nouă şi celorlalţi o viaţă bună. A avea aşteptări de la viitor nu înseamnă că ţelul justifică direcţia şi că fixarea direcţiei face din scop ceva esenţial. Este exact invers: calea şi bucuria de a urma această cale justifică ţelul! Pentru a deveni fericit trebuie să fim atenţi – norocul este, norocul ce ne însoţeşte pe această cale, sau lama cu două tăişuri a ţelului fixat.

Mulţi contemporani exersează viaţa. Dar nu trăiesc! Cine nu are în cap decât atingerea ţelului acela se cramponează şi prezentul nu-i face plăcere. Urmarea acestui lucru este: ne aflăm cu puţin înainte de a trăi. Nu vom ajunge niciodată la destinaţie pentru că niciodată nu ne aflăm acolo unde suntem. Toate acestea duc la rezultate proaste şi la ratarea ţelului. Aceste lucruri sunt recunoscute prin afirmaţii de genul: *„Nu am timp!* „sau *„Când am atins acest ţel atunci am în sfârşit timp să trăiesc*". A trăi înseamnă să găseşti răsplata în eveniment, în moment ca

motivare pentru acţiunile viitoare.

Să demarăm! După cum am putut citi în partea introductivă un motto provocator, clasic al trainerilor pentru succes este: *„Fiecare zi este plină de sute de oportunităţi!*" Un lucru extraordinar! Acum puteţi să întrebaţi şi dumneavoastră: *„Da, unde sunt?"*

Sute? Hai să nu exagerăm, să spunem pentru început zece bucăţi pe zi; ar fi ceva şi astea. Asta ar însemna peste 3500 de oportunităţi pe an. Nu este rău! Dacă acum spunem că nu am avut nici măcar 3500 de oportunităţi în ultimul an, atunci sigur facem ceva greşit. Dar ce facem greşit? Foarte simplu, atunci nu avem un ţel concret în subconştientul nostru, poate am avut ţeluri străine sau eventual nu am acceptat ţelurile noastre, am mai avut şi îndoieli, simbolurile greşite din jurul nostru, poate nu am avut ţeluri inter mediare... Doamne, e aşa de complicat cu ţelurile acestea?

În niciun caz, dar diavolul stă întotdeauna în detaliu. Abia după ce combinăm ştiinţa străveche cu noile descoperiri atunci va fi simplu.

Ce ne aduc ţelurile clare?

1. Recunoaştem şansa, ce există în cantităţi enorme în jurul nostru. Dacă suntem conştienţi că percepţia conştientă este de mărimea unei mingi de tenis de masă pe un teren de fotbal atunci ne dăm seama că şansele pot fi recunoscute cu mare greutate. Ce percepem cu această percepţie de mărimea unei mingi de tenis, dacă nu avem

ţeluri formulate clar? Foarte simplu, tot ce este în legătură cu ţelurile noastre. Atunci se adevereşte şi afirmaţia că fiecare zi are sute de oportunităţi.

2. Următorul lucru care ne aduce ţeluri concrete sunt motivaţia şi energia. Dacă avem ţeluri de viaţă clare şi proprii atunci viaţa noastră are sens. Acest lucru conduce la motivaţie. În momentul în care am definit unde este locul nostru în viaţă unde ne aflăm şi ce vrem, atunci nu mai trebuie să întrebăm ce fac alţii. În acel moment vor întreba ceilalţi de noi! Numai faptul că ştim pentru ce trăim îi va face pe ceilalţi invidioşi.

3. Dacă mai implementăm şi un proces de creaţie universul se va deschide pentru noi, vom fi favoriţii şi vom manifesta acest lucru în viaţa exterioară.

Să privim pragmatic tematica ţelurilor! Mulţi traineri pentru succes prezintă omul în comparaţie cu aşa numitul model freudian al iceberg-ului.

Un iceberg iese numai o şesime deasupra apei. Cea mai mare parte a acestuia se află sub suprafaţa apei adică nu este vizibilă. Aici acţionează subconştientul, care are anumite sarcini, ca organ executiv.

Pentru subconştientul nostru nu există bun şi rău, puţin sau mult, cu sens sau lipsit de sens – el nu are capacitatea de a evalua. Dar atunci ce face? Care este sarcina lui?

Subconştientul conduce totul după două criterii:

Criteriul nr. 1: Supravieţuirea! în situaţiile în care viaţa noastră este ameninţată (chiar dacă numai aparent) acesta

preia regia. Acest lucru a fost din vremurile străvechi aşa şi continuă şi astăzi. Când omul străvechi mergea prin pădure şi intra într-o situaţie periculoasă, atunci subconştientul său prelua regia şi dirija organismul astfel încât să poată supravieţui. Acţiunea lui se concretizează astfel:

— eliberează adrenalină şi creşte forţa musculară;

— creşte irigarea cu sânge;

— creşte frecvenţa respiraţiei, bătăile inimii şi frecvenţa creierului;

— se blochează sinapsele (gândirea este deconectată);

— digestia cât şi organele nevitale sunt oprite;

— se declanşează evacuarea de urgenţă;

— percepţia este filtrată (sunt introduse numai informaţiile necesare supravieţuirii) etc.

Dar, dacă viaţa noastră nu este ameninţată atunci intervine criteriul nr. 2.

Criteriul nr. 2 reprezintă realizarea sarcinilor pe care le dăm subconştientului nostru – pe limba sa. Acum este important de ştiut care este limba subconştientului... Dacă nu ştim această limbă atunci se poate întâmpla uşor ca subconştientul nostru să înţeleagă greşit ceva şi să execute ceva prostesc (pentru că nu poate evalua). Acest lucru este cunoscut de mulţi de la aşa-numita profeţie ce se împlineşte singură. După cum spunea Iov în Vechiul Testament: *„Doamne, de ce mi-a fost frică n-am scăpat”.*

Unde este problema? Problema constă în faptul că suntem pesimişti genetic. Asta nu este o glumă! Lucrurile

stau aşa din timpuri străvechi. Când omul primitiv îşi părăsea caverna unde se simţea în siguranţă, pentru a merge la vânătoare, atunci putea avea loc următoarea situaţie: După trei ore de stat la pândă omul primitiv descoperă o căprioară. Ce se întâmplă acum! Optimism, hormoni de bucurie. În acelaşi timp aude zgomotul din tufiş, generat de un tigru – deci o informaţie negativă. Acum ghiciţi ce informaţie s-a impus? Normal că cea negativă, altfel umanitatea n-ar mai exista în ziua de astăzi. În acelaşi mod funcţionăm şi în ziua de astăzi.

Mass-media ştie: *„Bad news are good news*”. Cu ajutorul ştirilor negative se vând ziarele. Ne sunt foarte cunoscuţi acei „gură cască” de la locurile unde a avut loc un accident sau evenimente asemănătoare. Noi dăm de regulă atenţie mult mai mare lucrurilor negative şi prin urmare ştim exact ceea ce nu ne dorim. Nu vrem accidente, nu vrem radare etc. Exact aici este problema. Subconştientul nostru interpretează de regulă greşit astfel de informaţii.

Deci care este limba subconştientului? Este spaniolă, engleză, germană? Nu, în realitate subconştientul lucrează numai cu imagini sau sentimente. Acum am putea contraargumenta, că dintr-un cuvânt se generează o imagine şi din imagine se generează sentimente, în principiu da, dar problema constă din faptul că la negaţii imaginile corespund întotdeauna cu ceea ce nu ne dorim, de exemplu la propoziţiile ce conţin cuvintele „nu, fără, niciodată”. Aceste cuvinte nu sunt cunoscute şi nici

acceptate de subconştient. O variantă ar fi să ne generăm o imagine pentru „fără” sau pentru „nu”. Am testat acest lucru mai înainte *(„Nu te gândi în niciun caz la o lămâie...”).*

Vom observa că nu se poate. Prin urmare putem să ştergem aceste cuvinte din sugestia noastră pe care o dăm subconştientului nostru. Propoziţia *„Sper să nu fiu prins de radar din nou”* devine propoziţia: *„Sper să fiu prins din nou de radar”.*

Aceasta este o comandă clară dată subconştientului nostru să dirijeze mişcarea noastră fină şi grosieră (de exemplu pedala noastră de acceleraţie din maşină), astfel încât această imagine să se manifeste în lumea exterioară. Subconştientul nostru se va bucura: *„Totul este în regulă, sarcina a fost îndeplinită corect”.*

Subconştientul nostru încearcă deci să execute ceea ce avem în minte. Exact din acest motiv primim întotdeauna ceea de ce ne este foarte frică. Atragem acest lucru în viaţa noastră pentru că ne gândim tot timpul: *„Sper să nu mi se întâmple acest lucru*”. Subconştientul nostru intră sub incidenţa unei legi a naturii, legea afinităţii şi atrage în viaţa noastră exact acel lucru la care ne gândim continuu. Datorită faptului că permanent dăm comanda *„Sper să nu mi se întâmple acest lucru din nou”* ajungem mai repede în viitor.

Şiretlicul constă în faptul că dacă ştim ceea ce nu vrem atunci ştim exact ceea ce vrem. Dacă spunem: *„Nu trânti uşa! „vrem* cu adevărat *„închide uşa încet te* rog. „În

limbajul nostru de toată ziua trebuie să ne concentrăm pe ceea ce vrem şi nu pe ceea ce nu vrem.

Ce concluzii tragem? Ce înseamnă acest lucru pentru noi, pentru viaţa noastră? Cum putem folosi aceste cunoştinţe în avantajul nostru? Cum reuşim cu ajutorul acestor cunoştinţe să ne organizăm un viitor constructiv pe care-l iubim şi apreciăm? Există un ghid pentru acest lucru? Da, chiar există!

Mai înainte de a trece la acesta, facem o sinteză la cele aflate până acum: în primul rând am învăţat că noi oamenii nu suntem făcuţi numai din carne şi sânge ci suntem nişte fiinţe spirituale ce intră într-un corp fizic pentru a afla ceva în lumea aceasta materială. Important de ştiut: vrem să aflăm ceva, pentru că noi înşine ne căutăm familia, ţara, planeta şi perioada de timp în care intrăm în pântecele unei femei însărcinate. Voinţa liberă există integral până în momentul în care ne hotărâm să ne încarnăm. Când am încheiat o viaţă ne reîntoarcem în lumea spirituală, ne uităm împreună cu îngerul nostru păzitor şi cu familia sufletească la cioburile lăsate de noi dar şi la experienţele frumoase, ne uităm unde mai există deficite pe care vrem să le exersăm şi alegem din nou o viaţă pe această planetă. Acum vine problema: Problema propriu-zisă a acestui lucru este că uităm toate acestea când suntem născuţi (cel puţin majoritatea).

Există totuşi o mulţime de copii care îşi mai amintesc de viaţa intrauterină când încep să vorbească. Pentru aceştia

încă nu este închisă complet cortina către viaţa de dincolo şi din acest motiv îşi pot vedea îngerul păzitor şi pot comunica cu acesta. Jan van Helsing a întâlnit mulţi copii de acest gen şi a publicat cele relatate de ei în cartea sa „Copiii mileniului III”.

Această perdea către lumea de dincolo, lumea spirituală este câteodată transparentă şi pentru adulţi şi anume când suntem foarte aproape de moarte – în cazul accidentului lui Jan –, la boli severe, prin diferite droguri sau prin diverse tehnici de meditaţie. Prin astfel de relatări află şi alţi oameni despre un alt nivel de existenţă, iar acest lucru este foarte liniştitor. Asta înseamnă că nu mai trebuie să ne încredem orbi în învăţături învechite şi în scripturi religioase ci putem învăţa din experienţe foarte actuale.

Pe pământ adică în materie, domină legi foarte clare, pe care trebuie să le respectăm – anotimpurile anului, matematica, fizica, chimia, legile fiscale... Există timpul, îmbătrânirea, trebuie să mâncăm, să dormim, să muncim, să locuim undeva, de aceea trebuie să ne construim o casă sau să închiriem o locuinţă.

Totodată există şi legi spirituale: cauzalitatea, rezonanţa, ana logia şi renaşterea. Pentru că există aceste legi, nimic nu este întâmplător. Întâmplările sunt de fapt lucrurile care-ţi aparţin **e oului în** legii afinităţii *„ce se aseamănă se adună”.* De obicei suntem atât de ocupaţi şi privirea noastră este orientată atât de intens asupra micilor probleme personale, încât indiciile date de îngerul nostru

păzitor (semnele) sunt trecute cu vederea – sau le catalogăm ca întâmplări, nu înţelegem sensul mesajului şi rezolvarea problemei nici atât.

Nu este interesant dacă reflectăm asupra faptului că la şcoală învăţăm tot felul de lucruri, istorie, matematică, citire şi scriere: învăţăm ceva despre religii, despre fizică şi chimie, despre diferite sisteme statale dar un lucru nu învăţăm – cel mai important – ce este viaţa, care sunt legile vieţii, ce trebuie să facem, cum trebuie interpretată viaţa şi cum să utilizăm mecanismele naturii pentru sine şi pentru binele altora.

Aceasta e realitatea, suntem supuşi unor anumite legi. Dar cum să urmăm aceste legi dacă nu le cunoaştem?

Dacă un om are succes în viaţă – ne referim la succesul adevărat obţinut de-a lungul deceniilor – are de-a face cu următoarele componente:

1. karma adică vechile greutăţi pe care le-am adus cu noi în viaţa asta şi
2. planul său de viaţă şi orientarea sa spirituală actuală, adică modelele sale actuale de gândire care sunt marcate de educaţie, şcoală şi de anturaj.

Aceste componente trebuie analizate, sortate, reorientate şi reprogramate, abia atunci o să aibă loc o modificare.

Acum se gândeşte unul sau altul: *„Ce plan al vieţii, care PLAN? Nu-mi amintesc nimic*”. Există o mulţime de oameni – aşa numiţii oameni „emancipaţi”, „moderni”-care sunt de

părere că nu există ordine în viaţă, că totul s-a născut din haos şi că nu există un anumit scop în viaţă. Ei nu cred că există o matrice, un plan al creaţiei ce stă la baza întregii existenţe. Viaţa acestora decurge de cele mai multe ori în mod ordonat (cel puţin aparent) atâta timp cât nu există un factor perturbator. Dacă apare o boală, de exemplu cancer sau un accident, lumea lor dispare, totul se năruie. Atunci fug la doctor, la terapeut sau la oricine altcineva, care-l poate ajuta.

Aici este marea diferenţă faţă de cel iniţiat, cel care cunoaşte secretele vieţii, care este familiarizat cu acestea. Acesta a auzit de existenţa şi funcţionalitatea lor, prin experienţele trăite şi din cele studiate a recunoscut că este parte integrantă a unei ordini mai mari şi că nimic nu are loc „întâmplător”, ci omul este cel ce-şi generează starea vieţii sale. Cercetarea haosului demonstrează că există o ordine chiar şi în spatele celui mai mare haos. S-a aflat acest lucru prin rularea haotică a unor programe de calcul în mod repetat. A fost generat un model, o ordine de bază ce stătea la temelia acestui haos. Această ordine nu poate fi recunoscută uşor de către mintea umană.

Acum sigur o să afirme cineva că toate acestea sunt lucruri legate de credinţă. Exact aşa este. Este legat de credinţa personală, de gândul nostru. Cum spunea Iisus: *„Fiecăruia i se întâmplă după credinţa lui!”*

Să ne oprim asupra cuvântului cheie „Iisus” şi să facem un salt în jurul anului 1119 d.Hr. La una din cele mai

importante evenimente ale istoriei umanităţii, la descoperirea legendară care influenţează lumea până în ziua de astăzi şi care a îmbogăţit multe familii şi clanuri până astăzi.

Unul dintre descendenţii şi administratorii acestei descoperiri misterioase a rupt tăcerea, a cercetat o parte a ştiinţei cu un mic grup de oameni şi a publicat nişte materiale.

Ce ştiinţă secretă au găsit Cavalerii Templieri în anul 1119 d.Hr. În Ierusalim prin care au devenit în câteva decenii una dintre cele mai bogate şi influente organizaţii din lume? De ce au devenit şi alţii bogaţi şi influenţi după ce au preluat mai târziu ştiinţa de la templieri şi au transmis-o numai unor persoane privilegiate în cadrul unor loji secrete? Vom afla aceste lucruri în cele ce urmează...

În anul 1117 d.Hr. Cavalerii Templieri sub conducerea lui Bernard de Clairvaux au găsit sub templul din Ierusalim „Chivotul Legii” şi nu a fost vorba numai de o singură ladă ci în total de 19 sarcofage din piatră. Pe lângă cele 19 sarcofage din piatră au găsit şi multe sculpturi, obiecte religioase şi lăzi. Ei au încărcat toate acestea pe corăbii şi le-au transportat în sudul Franţei. Toate lucrurile găsite au fost duse într-o grotă pe muntele Mont Chauve din apropierea localităţii Nisa, iar deasupra acestei piramide naturale a mai fost construită o piramidă. În aceste sarcofage erau scrieri şi hărţi în limba Atlantă, vechi de multe milenii pe care templierii le-au descifrat şi care au

devenit fundamentul puterii lor nemăsurate.

Lothar Göring (decedat în 1997) a fost una dintre cele cinci persoane ce a avut acces la ştiinţa din sarcofage. Scrierile conţin relatări detaliate despre continentul dispărut Atlantida, despre populaţia acestuia, despre nivelul ridicat de cunoştinţe tehnice, medicale, arhitectonice, cât şi cunoştinţe despre reîncarnare, lumea spirituală şi sensul vieţii.

Arhitectura gotică, a fost introdusă de templieri şi a şi dispărut după aceea, era arta atlantă de construcţie şi a fost preluată în fiecare detaliu din scrierile vechi. În ceea ce priveşte ştiinţa spirituală aflăm următoarele: atlanţii şi-au construit întreaga ştiinţă pe o limbă tip piramidă, o limbă geometrică universală. Cine posedă această cheie poate descifra din orice limbă, orice literă şi orice nume în cea mai profundă semnificaţie pentru viaţă. Prin studiul textelor atlande cavalerii au fost iniţiaţi în legile fizicii cosmice, conform cărora a apărut universul nostru şi mai dăinuie şi astăzi. Ei au aflat că naşterea tuturor fiinţelor (sufletelor) a fost realizată de un creator real (Dumnezeu) şi că toate fiinţele au fost create prin „puterea minţii” lui Dumnezeu. Ei au aflat şi sensul pentru care sufletele fiinţelor create de Dumnezeu trebuiau să se integreze în materie şi că numai pe această cale ideea creaţiei putea fi finalizată.

Să privim mai îndeaproape această afirmaţie: Din scrierile atlante reiese că există o aşa numită supă primară – un câmp spiritual cosmic ce este compus din cele mai

mici particule existente aşa numitele *neutrino miu* – şi că acestea se manifestă cu fiinţele create de puterea minţii dumnezeieşti din aceste particule (neutrino miu) ale supei primare (câmpul spiritual cosmic). Aceste neutrino miu se leagă între ele conform unor anumite legi fizice în aşa fel încât se creează o unitate statică materială pe care omul contemporan o defineşte cu termenul „suflet”. În această unitate de „particule suflet” nu este cuprins numai întregul plan de viaţă a vieţii actuale ci – manifestat holografic în fiecare particulă-suflet ca frecvenţă de vibraţie – toate vieţile pe care un om le-a trăit de la crearea fiinţei sale ca fiinţă din ectoplasmă sau integrată în materie sub formă de sistem biologic.

Asta înseamnă, creatorul a creat omul, respectiv sufletul în aşa fel încât acesta posedă puterea mentală de a fi un creator la rândul său.

Templierii au aflat că întregul univers nu are spaţii goale ci este „umplut cu particule” structurate. Aceste particule sunt clasificate de fizica cuantică actuală în neutrino electronic, neutrino miu şi neutrino tau. Neutrino miu din care este alcătuit câmpul spiritual cosmic, respectiv câmpul conştiinţei – denumit şi câmpul eteric, cronica akasha sau câmpul morfogenetic – sunt particulele ce se modifică prin puterea gândului prin vibraţii în aşa fel încât în ele se manifestă holografic imaginea gândului prin modificarea vibraţiei.

Din cauza acestei interacţiuni – deoarece toate

particulele sunt conectate între ele şi are loc permanent un schimb între ele – tot ce există în câmpul spiritual cosmic este interconectat absolut prin vibraţii. Asta înseamnă că sistemul biologic al omului este influenţat tot timpul pozitiv sau negativ prin frecvenţele vibraţiilor mediului său. În cele din urmă aceasta este dovada pentru ceea ce vechii misticieni susţineau dintotdeauna: *„Totul este unul şi unul este totul”.*

Neutrino miu este elementul portant pentru imaginile mentale gândite de om. Fiecare imagine mentală creată de om, este preluată de câmpul spiritual cosmic. În cazul în care gândul unui om nu este un gând raportat la prezent, care sub formă de feedback nu poate fi reflectat într-o formă sau situaţie existentă actuală, atunci acest gând devine parte integrantă a câmpului spiritual cosmic şi acţionează atâta timp asupra existenţei omului până ce este transformat într-o formă materială sau o situaţie de viaţă trăită.

Exprimat mai simplu: Cavalerii templieri au descoperit că puterea minţii cu care omul creează formele sale de gândire, este cel mai important lucru pe care-l posedă. Fiecare gând ce este gândit devine parte integrantă a câmpului spiritual cosmic, se întinde prin transferul de frecvenţă în formă sferică în întregul univers şi este responsabil pentru întâmplările din univers.

Din acest motiv omul, pentru că este compus la rândul său numai din atomi şi molecule, care la rândul lor sunt

alcătuite din neutrino miu, este responsabil prin gândul său pentru starea acestei lumi – negativ sau pozitiv.

Nu este interesant?

Comprimat într-o singură frază putem spune că această ştiinţă atlantă demonstrează următorul lucru: Noi **nu suntem numai parte** a creaţiei, ci parte a creatorului **şi** avem puterea şi toate premisele **şi** mijloacele **în noi,** pentru **a crea** noi înşine!

Cu alte cuvinte: **Spiritul domină materia!**

Toate acestea sunt confirmate astăzi ştiinţific: tot ce există în univers vibrează şi posedă o undă proprie. Aceasta este una dintre cele mai importante descoperiri ale ştiinţei din ultimele decenii. Materia nu este altceva decât vibraţie, nicăieri nu există atingere şi totul se află într-o mişcare eternă. Tot ceea ce vedem, de exemplu o masă sau scaunul pe care stăm, este numai energie ce vibrează, care s-a încetinit şi ne apare nouă în formă materializată. Acest lucru se vede cel mai bine sub microscopul de electroni.

Aşa este realitatea, ceea ce percepem ca realitate, în fond nu este nimic altceva decât o iluzie! Este numai un miliard din realitate. Acest lucru înseamnă că este implicată energie de un miliard de ori mai multă, pentru a materializa o singură unitate de masă, cu alte cuvinte materie. Semnificaţia acestui lucru este: *„Lucrurile vizibile nu au formă şi lucrurile invizibile au formă”.*

Gândurile pot fi alcătuite doar din aceste particule primare şi se pot mişca numai în această structură

geometrică. Astfel putem defini un gând ca o „energie în mişcare”. Mişcările în cadrul unei structuri de piramidă dublă decurg în aşa numite spins sau forme de spirală. Dacă obţinem o mişcare în formă de spirală atunci în interiorul spiralei se generează o aspiraţie în direcţia opusă. Rezultă că un gând emis de noi produce în mod automat o aspiraţie şi atrage prin rezonanţă o formă de energie corespunzătoare. Cercetătorul austriac Viktor Schauberger a dovedit în apă aceleaşi fluxuri centrifugale. În cadrul acestui proces are loc un schimb de informaţii, în popor oricum se spune*: „Întreaga viaţă se rezumă la a da şi a lua”.*

Această ştiinţă a templierilor-scrierile din Chivotul Legii – mai există şi astăzi. A fost transmisă de templieri masonilor şi altor ordine şi loji. Cu cât accede o persoană mai sus în cadrul unei loji cu atât află mai multe despre legile vieţii şi este învăţat cum funcţionează legile vieţii, cum le utilizezi pentru tine dar şi pentru ceilalţi.

După cum am spus această ştiinţă a fost transmisă de atunci în cercuri secrete privilegiaţilor şi aceştia au folosit-o, ca şi templierii atunci, pentru a deveni foarte bogaţi. Acesta este unul dintre motivele pentru care există unii oameni foarte puternici şi restul omenirii trăieşte în sărăcie dar şi în neştiinţă totală prin aceste mecanisme ale vieţii – pe care le poţi utiliza şi pentru a câştiga bani.

Cei superbogaţi şi superputernici de pe pământ au tot un creier, doi ochi, două braţe şi trebuie să meargă la

toaletă la fel ca şi noi. Dar de ce au reuşit aceştia mai mult în viaţă decât noi? Să ne punem această întrebare cât mai sincer!

A împărţit oare Dumnezeu acest lucru incorect? Nu, pe de o parte este rezultatul la ceea ce am adus cu noi din viaţa anterioară şi pe de altă parte rezultatul aplicării consecvente, cu hărnicie, ambiţie şi multă disciplină a acestor cunoştinţe – chiar dacă numai pentru a deveni mai puternici sau pentru a câştiga cât mai mulţi bani. Ceea ce face fiecare în parte cu cunoştinţele sale este propria lui decizie. Singura întrebare relevantă pentru noi este: *„Ce facem cu aceasta?”*

Tot ce ne trebuie, ca să facem ceva din viaţa noastră, este momentan ancorat în noi. Stă acolo şi vrea să fie utilizat. Avem posibilitatea de a gândi – atunci să gândim cu succes şi conştient! Sufletul nostru şi inima noastră sunt în posesia aceleiaşi ştiinţe şi a aceloraşi aptitudini, dar noi împiedicăm accesul la aceste aptitudini, către sufletul nostru şi a ştiinţei stocate de acesta prin puncte de vedere pe care le-am preluat, tradiţii şi modele de gândire învechite, iar din această cauză ne blocăm singuri. Să spunem: *„Eu nu pot!”* este inoportun. Mai sincer ar fi să spunem: *„Nu am curajul”* sau *„îmi este lene!”*

„Nu merge, nu există!” nu poate fi o deviză. Putem realiza orice numai că trebuie să şi vrem. Dumneavoastră vreţi?

Pentru a putea stabili un ţel clar trebuie să ştim în

primul rând ceea ce este viaţa, cine am fost şi unde ne-am aflat înainte de a veni pe pământ, ce este planul de creaţie şi care este sarcina noastră personală, partea noastră în cadrul acestuia. Când devenim conştienţi de acest lucru, cine suntem noi şi cine sau ce este sufletul nostru, atunci putem să definim încotro vrem să mergem şi ce este valoros pentru noi.

Acum să cutezăm să intrăm în împărăţia forţei gândului şi să dedicăm atenţia noastră programării!

Capitolul 8

Noi ne programăm propriul viitor

Este bine să aflăm că există o procedură, o formulă secretă, o aşa-zisă vrajă secretă prin care putem materializa dorinţele noastre. *„Asta ar fi ca în ţara în care curge lapte şi miere!*" Totuşi aşa este, este posibil! După cum spune şi Biblia: *„Cereţi şi vi se va da*". Acum vrem să tratăm modul de a cere.

Acest lucru poate funcţiona numai pentru că spiritul stăpâneşte materia. Tot ce avem noi astăzi în jurul nostru – maşinile; casele în care trăim; îmbrăcămintea noastră; această carte – a fost prima dată un gând care ulterior a fost pus în practică şi a devenit materie solidă. Totul de pe lume, ce a fost creat de om – fără nicio excepţie – a fost prima dată gândul creativ al unui om. Normal că acest lucru este valabil şi pentru toate prostiile ce ne înconjoară – filmele horror, implanturile mamare... La ce ne ajută formula de dorinţe secrete dacă nu ştim ce să ne dorim; dacă nu ştim ce este bun pentru calea vieţii noastre, pentru dezvoltarea sufletului nostru? Să ne dorim ceva, poate cauza şi ghinion, dacă acest ceva este dorit şi stabilit ca ţel, ce decurge contrar planului nostru de viaţă?

Înainte să începem cu dorinţele şi programarea, trebuie să aflăm ce este bun pentru noi, să începem să ne căutăm

vocaţia potrivită. Aceasta este prima sarcină. După aceea vom comunica această vocaţie subconştientului nostru. Apoi iniţiem un proces de creaţie şi realizăm o igienă a vocaţiei.

Să începem cu întrebarea nr. 1:

Cum ne găsim vocaţia?

Există într-adevăr oameni care ştiu din copilărie ce vor să ajungă atunci când sunt adulţi. Nu ne referim la afirmaţiile de genul *„Vreau să ajung pompier sau pirat”.* Nu, există copii cu nişte talente extraordinare care pot de exemplu cânta la un instrument de mici. Dacă de exemplu un copil are un talent muzical, atunci acesta trebuie promovat. Copilul ar putea tinde spre o carieră muzicală şi atunci acest talent, hobby-ul devine profesie. Şi-ar câştiga existenţa cu ceea ce poate face cel mai bine şi ce-i face plăcere cel mai mult. Ar fi cam aiurea ca acest copil să urmeze o şcoală de mecanic auto sau de vânzător de maşini, doar pentru că tatăl lui doreşte acest lucru şi pentru că astfel ar fi văzut mai bine în cadrul societăţii.

Există mici genii în matematică sau mici inventatori. Şi în acest caz există deja o direcţie profesională programată, această direcţie este deja vizibilă. Aceste talente constituie un început când este vorba de programarea ţelurilor. În aceste cazuri există deja un anumit ţel prestabilit. La mulţi tineri se poate observa un talent sportiv sau meşteşugăresc. O astfel de persoană nu ar trebui să

lucreze în niciun caz la birou.

Din acest motiv trebuie să ne întrebăm ce talente înnăscute avem în această viaţă? Talentele ne arată o direcţie, ne indică direcţia planului nostru de viaţă. Dacă ne urmăm talentele atunci urmăm firul roşu din viaţa noastră, urmăm destinul nostru. Să începem să ne descoperim talentele! în fond trebuie să ne găsim vocaţia, adică să devenim conştienţi de talentele şi aptitudinile pe care le-am adus cu noi în această încarnare. Din această vocaţie trebuie să ne dezvoltăm profesia, adică să ne câştigăm existenţa cu ceea ce ne place cel mai mult şi care atrage cel mai mare succes pentru noi.

Ce putem face cel mai bine? Suntem talentaţi pe plan meşteşugăresc? Sau gătim cu plăcere şi ne vedem în minte ca bucătar-şef sau administrator de restaurant dar lucrăm momentan la departamentul de export al unei mari companii? Nicio problemă! Poate le puteţi combina pe amândouă, să funcţioneze paralel şi întru-o zi când gătitul va începe să aducă profit să cutezaţi marea schimbare. Nu există niciun fel de graniţe...

Să visăm cu ochii deschişi, să ne gândim la acest lucru... Ce putem face uşor, ce putem realiza bine, ce ne imaginăm că putem face toată ziua fără să ne plictisim, fără să pierdem plăcerea de a face această activitate?

Jan van Helsing are următoarea opinie în ce priveşte vocaţia sa:

„Soţia mea trebuie să mă ia cu forţa din birou şi din faţa

calculatorului, aşa de mult îmi place activitatea mea. Pot să efectuez această muncă zi şi noapte fără să mă fi plictisit vreodată în ultimii 15 ani. Pasiunea mea este profesia mea".

Puteţi susţine acelaşi lucru despre dumneavoastră, că efectuaţi cu maxim de dăruire activitatea profesională prin care câştigaţi bani? în ziua de astăzi orice este posibil dacă nu în această ţară atunci cu siguranţă în altă ţară. Să îndrăznim! Cel puţin să încercăm. Dacă va fi să eşuăm, putem continua cu vechea activitate profesională dar atunci ştim că: *„Am încercat şi nu am stat cu mâinile încrucişate".* Dar la fel este foarte probabil ca această activitate să fie încununată de succes... Dacă nu încercăm noi, sigur va încerca altcineva şi o va face bine. Deci e mai bine dacă o facem noi? Din popor cunoaştem zicala: *„Pasărea atentă prinde viermele*". Atunci gata haideţi să ne mobilizăm şi să ieşim la vânătoare!

Nu găsim niciun talent la noi? Nicio problemă pentru că există nişte mijloace ajutătoare ce ne sprijină la căutarea talentului. În acest caz trebuie descrisă viaţa care este optimă pentru dumneavoastră cu toate feţele. Cel mai bine ar fi să avem o viziune (de exemplu o firmă proprie, un studiu de artă, să devenim muzicieni sau să avem propria bancă, poate că ţelul nostru este să devenim actor, organizator de călătorii, şofer de camion, pianist, medic...)

Să începem cu o tehnică simplă pe care Jan van Helsing a descris-o în bestseller-ul său „Să nu atingi această carte!"

1. Scheletul de peşte

În cadrul acestei tehnici simple, aşa numitele „scheletul de peşte” (vezi tabelul de mai jos) trecem în partea stângă, tot ceea ce vrem să schimbăm la viaţa noastră şi la noi înşine, de exemplu tunsoarea; stilul de a ne îmbrăca, pe care-l purtăm de zece ani; locul de muncă; partenerul nostru de viaţă, vecinii; socrii care sună la telefon în fiecare duminică când vrem şi noi să dormim mai mult; poate maşina noastră veche sau faptul că renumeraţia noastră este prea mică. Aici mai există stările interioare ce ne împiedică ca de exemplu, suntem prea fricoşi sau prea temperamentali. Poate ne enervăm prea repede sau suntem prea pesimişti. Poate ne deranjează faptul că nu putem avea încredere. Să nu uităm sănătatea...

Contra *de ce vreau să scap...*	**Pro** *ce-mi doresc...*
Vechiul meu stil de viaţă, îmbrăcămintea, maşina	Să încep o viaţă nouă, cea veche mă plictiseşte, fac de mult prea mult timp ceea ce aşteaptă ceilalţi de la mine
Munca mea nu-mi	Lucrez cu plăcere,

mai face plăcere	dar vreau să fac ceva ce-mi face şi plăcere – independenţă?
Locuinţa mea nu-mi mai place – este prea mică, este prea mult zgomot, prea puţină verdeaţă, nu îmi plac vecinii	Mai bine locuiesc la ţară – la distanţă faţă de vecini
Nu mă pot dezvolta cu adevărat la serviciu	Am aptitudini meşteşugăreşti şi aş dori să lucrez în această direcţie în loc să lucrez în faţa calculatorului
Sunt prea timid	Pot cânta ore întregi la pian fără să mă plictisesc
Mi-e frică să fiu singur – nu am un partener de viaţă	Îmi place să călătoresc şi stăpânesc mai multe limbi străine
Vreau mai mult timp pentru familie	Vreau să-mi împart singur ziua lucrez mai bine seara/dimineaţa
Sunt bolnav de mult timp	Sunt deschis pentru nou şi sunt flexibil

Lucrez cu drag cu oamenii dar aceştia au început să mă calce pe nervi cu văicărelile lor	Sunt un ascultător foarte bun, nu-mi place să primesc comenzi de la alţii – mai bine sunt eu şef
Sunt prea gras	O să-mi schimb alimentaţia, o să slăbesc iar atunci o să mă iubesc mai tare
Sunt prea slab	O să fiu mai liniştit în timpul zilei, atunci nici nu sunt stresat – să fac ceva ce-mi face plăcere
N-am călătorit aproape deloc	Îmi plac ţările îndepărtate şi şederile lungi
Am prea puţini bani	Mă interesează toate activităţile sportive – în special fotbalul
În oraşul în care locuiam era prea multă nebunie, prea mult zgomot	Lucrez cu plăcere în aer liber, cu flori sau în domeniul sportiv
Clima din ţara mea	Sunt interesat de

nu-mi face bine, aş fi pregătit să mă mut în altă ţară	ştiinţă
Când lucrez acasă sunt cu familia mea care mă încurcă Şi multe altele...	Lucrez mult mai bine când sunt singur, îmi place să meditez, memorez totul cu mare uşurinţă şi am un intelect puternic

Să mai înaintăm un pas. În timp ce notăm, ne întrebăm, de ce sunt de fapt bolnav şi constatăm că avem probleme de stomac numai la serviciu, pentru că acolo nu ne simţim bine sau avem probleme cu şeful nostru direct, sau cauza este cearta cu partenerul de viaţă, care în ultimul timp ne mănâncă nervii şi care drept urmare cauzează migrene sau chiar depresii. Să facem acest lucru şi să ne autoanalizăm. Suntem convinşi că ştim exact de ce avem una sau alta din punct de vedere medical. Ori este vorba de o ceartă cu cineva – un conflict – sau lipsa capacităţii de a se impune...

Asta înseamnă: Ştim, dacă am avea un alt şef sau dacă nu ar trebui să efectuăm o anumită muncă, cu siguranţă s-ar rezolva şi problemele noastre de sănătate. Este adevărat?

Deci următoarea idee trebuie trecută imediat pe coloana pro: *„Altă muncă – dacă este posibil independent cu o activitate ce-mi face plăcere, o activitate de care mă*

bucur de când deschid ochii dimineaţa”.

Pe coloana pro intră toate lucrurile ce ne plac la noi, la care ne pricepem, pe care le stăpânim şi care ne fac plăcere.

Avem un talent meşteşugăresc sau avem un talent muzical sau poate chiar cântăm la un instrument; sau iubim computerul în general; suntem sportivi pasionaţi, ne place aerul curat, munţii, marea, scufundarea, suntem buni oratori, ne place să lucrăm cu oamenii şi să vorbim cu ei, sau suntem mai degrabă retraşi şi lucrăm cu mai multă plăcere singuri în linişte (ca scriitor de exemplu) lucrăm mai intensiv şi mai bine singuri decât în echipă... Astfel realizăm încetul cu încetul o imagine a propriei noastre persoane pe care trebuie să o privim în continuu.

Cu scheletul de peşte putem face şi următorul lucru: pe de-o parte scriem ce credem că a fost contraproductivân propoziţii scurte ca de exemplu *„Banii nu aduc fericirea”* sau *„de la bogaţi învăţăm să economisim”.* Pe coloana pro trecem cum avem de gând să gestionăm banii pe viitor şi ce atitudine vrem să avem faţă de ei.

2. Zâna bună

Un ţel clar, este de mare importanţă pentru că dacă într-o zi întâlnim o zână bună ar fi bine să ştim ce ne dorim de la ea. De aceea este important să punem punctul pe i. Dacă dorinţa nu este formulată clar, zâna nu poate face nimic pentru noi. Dacă dorinţa nu este formulată destul de clar

atunci nici nu poate fi îndeplinită.

Nu trebuie să ne temem să trecem dorinţele noastre cele mai secrete chiar dacă sunt fantastice sau iraţionale. Putem să scriem, că nu mai vrem să lucrăm deloc ci numai să călătorim – sau vrem să facem ca hobby-ul nostru să devină profesia noastră (de exemplu pictura sau a compune muzică) chiar dacă această activitate nu este percepută ca fiind o muncă.

3. Sunt deja milionar

Cu ajutorul acestei tehnici ne imaginăm că suntem multimilionari şi nu mai trebuie să lucrăm niciodată – cu ce ne-ar plăcea să ne omorâm timpul atunci? Ce am face în timpul zilei dacă nu ar trebui să mai lucrăm? Să notăm acest lucru pentru că ne conduce în direcţia corectă. O altă tehnică este...

4. Propriul discurs funerar

Suntem convinşi că majoritatea cititorilor au fost la o înmormântare şi indiferent de cine moare nu mor oameni răi, indiferent de viaţa parcursă. În cadrul discursurilor funerare decedatul este întotdeauna lăudat şi ridicat în slăvi, iar celor din jur le este transmis ce mare păcat e că am pierdut acest om de valoare. Normal că discursurile funerare sunt deseori cosmetizate.

La metoda noastră unde trebuie să ne ţinem propriul discurs funerar nu avem nevoie de un discurs cosmetizat, ci

acesta trebuie să fie real. În acest mod lăsăm toate persoanele din viaţa noastră să apară în ordine unul după altul şi să povestească despre noi. În acest mod ne notăm ţelurile şi dorinţele noastre. O să vedeţi că sunt de mare ajutor.

Prin această metodă mergem imaginar atât de mult spre viitor, cât ne permite fantezia şi lăsăm persoanele cele mai importante din viaţa noastră să povestească despre noi ceea ce vrem să auzim de la ei, dar discursurile acestora să fie întotdeauna reale. Astfel ascultăm discursul partenerului nostru de viaţă şi notăm ceea ce am dori să auzim de la acesta, cum am trăit împreună şi cum ne-am purtat cu acesta. Ne imaginăm de asemenea discursurile copiilor noştri, ale rudelor, ale bancherului, ale angajatorilor sau ale angajaţilor, ale clienţilor, ale prietenilor, discursul medicului nostru, poate chiar al îngerului nostru păzitor pentru că el ne cunoaşte cel mai bine...

În acest mod ne facem o imagine a domeniilor relevante din viaţa noastră şi scriem din subconştient vocaţia noastră. Acest exerciţiu poate deveni o descoperire de reflecţie interioară foarte înviorătoare.

Textul scris nu va fi citit de nimeni în afară de noi, este scris numai pentru noi, e ceva particular.

Cine consideră că acest discurs funerar este prea macabru îşi poate imagina un laudatio la împlinirea vârstei de 75 de ani.

Încă o mică observaţie: cine vrea, mai poate face un

exerciţiu şi să-şi scrie discursul funerar pentru situaţia lui actuală, ca de exemplu: *„Ce spune partenerul meu de viaţă; ce spun părinţii mei, în cazul în care mai trăiesc; fraţii şi surorile mele; copiii mei? Ce ar trebui să spunem noi înşine dacă discursul nu ar fi cosmetizat?*" Un alt punct de plecare este...

5. Analiza retrospectivă a propriei vieţi

Să efectuăm un schimb de perspectivă, o retrospectivă de la 90 de ani de exemplu. La ce putem privi înapoi de la vârsta de 90 de ani? Ce am lăsat în urma noastră şi ce am realizat?

În acest caz este vorba de toate domeniile relevante care vizează propria viaţă. Acum o să constatăm că priorităţile se modifică puţin. Ţelurile etice devin dintr-odată mult mai importante decât ţelurile pe termen scurt ca de exemplu o maşină frumoasă. Această retrospectivă ar putea suna aşa:

„Am împlinit 90 de ani şi stau cu partenerul meu de viaţă pe terasa casei mele din Corsica. Mă bucur de căldura soarelui şi de dragostea partenerului meu. Mă uit la mare cu un pahar de vin roşu în mână. Ambii mei copii sunt în vizită la mine cu soţii lor şi cu nepoţii. Nu numai eu ci întreaga familie este sănătoasă. În contul meu bancar am o sumă de XY-milioane. La vârsta de XY ani am avut curajul să-mi îndeplinesc visul din copilărie şi să devin independent. A durat ceva timp dar am rezistat şi în cele

din urmă am avut succes. Mai târziu mi-am îndeplinit visul cu casa de la ţară pentru că întotdeauna am urât locuinţa din oraş. Ştie naiba de ce nu am făcut acest lucru mai repede... Ca înţelepciune de viaţă am transmis următoarele cunoştinţe copiilor mei... Am ajutat toţi oamenii... ca să se dezvolte şi să le meargă *bine...”*

Sigur că şi acest exerciţiu necesită puţină fantezie şi capacitatea de introspecţie. Cine doreşte o cale mai sistematică acela are la dispoziţie o cale analitică.

6. Calea analitică

Cine vrea să urmeze această cale trebuie să-şi pregătească în primul rând un tabel. În prima coloană sunt trecute pur şi simplu toate domeniile relevante ale vieţii – asemănător ca la scheletul de peşte. În acest caz este foarte important să lăsaţi mult spaţiu sub fiecare domeniu relevant al vieţii. În următoarea coloană treceţi starea actuală, concretă a domeniului de viaţă relevant. În ultima coloană trebuie trecută situaţia optimă, situaţia planificată în mod concret pentru fiecare domeniu relevant din viaţă.

Domenii relevante din viaţa mea	Starea reală, actuală şi concretă	Starea planificată, optimă, concretă
Partenerul de viaţă	Ar putea merge mai	Trăiesc cu partenerul meu

	bine... De obicei există o anumită stare de nervi, nu prea mai este delicateţe între noi... Deseori se generează o stare de tensiune. Ne certăm în mod regulat pentru aceleaşi lucruri. Sunt gelos pe...	într-o armonie deplină şi nu-l ţin legat. Am încredere deplină în el şi l-am lăsat liber. Nu vreau să-l mai schimb iar relaţia noastră e perfectă din toate punctele de vedere (şi în pat). Am absolvit amândoi un curs de dans şi după aceea ne-am luat permis de piloţi. Interesele noastre comune ne leagă şi mai mult.
	Nu am deloc timp pentru	Am o relaţie extraordinară

	copiii mei. Am sentimentul că-mi scapă de sub control. Cel mai mic e cam leneş dar nici eu nu-mi fac deloc timp pentru el...	cu copiii mei. Vorbim deschis despre toate problemele de viaţă şi facem multe lucruri împreună, pentru că ne face plăcere. Cel mic ne ajută la treburile gospodăreşti; are note mai bune nu mai este atât de obraznic cu mama lui...
Banii	În momentul actual am datorii de 150.000 e. Cheltui mai mulţi bani decât câştig...	În data de 12.10.2015 am o sumă netă de 1 milion de euro în cont după ce mi-am plătit toate impozitele la

		stat. Câştig pe lună cel puţin 5.000 e sau mai mult. Câştig cât mai mulţi bani posibil.
Sănătatea	Momentan am cu 23 de kg în plus faţă de greutatea mea optimă. Valorile analizelor de sânge se situează la XY, sunt prea mari. Îmi dăunez singur cu consumul de alcool şi cu fumatul.	Până în 3.3.2012 am să cântăresc 78 kg. Valorile analizelor de sânge XY s-au redus până la data de... la cel puţin XY.
Profesia		Profesez într-o activitate independentă şi-mi câştig existenţa cu

		ceea ce-mi face cu adevărat plăcere. Îmi rămâne destul timp pentru a sta împreună cu familia.
Casa / Locuinţa		Locuim în propria casă la ţară şi mai avem şi o casă de vacanţă pe o insulă din Marea Mediterană.
Părinţii/ Fraţii		
Sport		
Prietenii		

Dacă am completat acest tabel atunci am notat toate punctele pentru scenariul nostru de viaţă, pentru vocaţia noastră. Cel mai bine ar fi să efectuăm toate aceste exerciţii, la sfârşit să facem o sinteză şi să notăm câteva propoziţii pe hârtie.

Sensul şi scopul acestor exerciţii nu este numai să

programăm acum şi astăzi ceva ci să obţinem şi o altă atitudine faţă de bani. Trainer-ul în domeniul succesului Arthur Lassens descrie atitudinea sa faţă de bani în cartea a cărui autor este *„Banii te fac fericit”:*

„Eu trăiesc aici şi acum. Viaţa mea este condusă prin gândurile şi acţiunile mele pozitive. Îmi organizez viaţa după imaginaţia mea şi după planurile mele. Îmi face plăcere să am succes. Succesele mele se bazează pe rezistenţa şi perseverenţa mea de a gândi pozitiv, de a planifica creativ şi de a acţiona hotărât. Posed un simţ fantastic pentru bani şi pentru ocaziile propice de a câştiga bani. Preiau responsabilitatea pentru totul din viaţa mea frumoasă – pentru gândurile mele, cuvintele mele, faptele mele. Îmi îmbunătăţesc continuu capacităţile mele profesionale şi-mi face plăcere să fiu bine pregătit. Sunt deschis faţă de orice persoană indiferent de poziţia sau de rangul acesteia. Ştiu că totul din viaţa mea depinde de atitudinea mea. Privesc înainte, sunt decis să fac tot ce este mai bun din viaţa mea.

De multe ori zâmbesc la oameni şi ştiu că tot ceea ce emit se va întoarce la mine. Acum mă aflu în cea mai bună formă din viaţa mea”.

7. Cel mai bun prieten

Să plecăm de la premisa că toate acestea nu sunt suficient de concrete, atunci ar mai exista o alternativă. Cea mai simplă ar fi să-l întrebăm pe cel mai bun prieten al

nostru ce ar face în locul nostru. Acesta ne spune de multe ori adevărul în faţă şi le şi nimereşte bine.

Prietenul este de părere:

„Dacă eu aş fi în locul tău i-aşti întors de mult spatele şefului tău şi aş fi devenit independent. Tu nu vezi ce talent ai în tine şi cum te exploatează? Mai bine îţi faci propria ta afacere... Soţia ta, păi te-a înşelat deja de două ori, trimite-o la naiba şi dă o afară din casă pe această uşuratică. Sora mea este foarte atrăgătoare şi tot întreabă de tine. Ea se potriveşte mult mai bine cu tine. Plus de asta îi plac şi copiii foarte mult".

„Crezi?"

„Normal. Păi uită-te o dată la tine, ai lumea deschisă dar nu ai curaj pentru că nu vrei să dezamăgeşti pe nimeni..."

„Bine, mulţumesc, mă duc să notez imediat tot ce mi-ai spus..."

Prietena ştie:

„Bărbatul tău este tot timpul beat şi agresiv şi te-a bătut deja o dată – ai uitat? îţi spun sigur că o va face din nou. În afară de fotbal şi prietenii săi zevzeci, nimic nu este mai important pentru el. Când aţi ieşit ultima oară împreună? Are grijă de copii? Te-a ajutat vreodată la treburile gospodăreşti? Poate că înainte, dar astăzi? Nu mai are deloc respect faţă de tine şi când se întâmplă să mai faceţi dragoste împreună atunci nici măcar nu este tandru şi-l interesează numai să se simtă bine. Nici nu apreciază treburile gospodăreşti făcute de tine... Dacă aş fi în locul

tău l-aş fi părăsit de mult. Există o mulţime de alţi bărbaţi pe lume care ştiu să folosească corect tacâmurile. Cu bărbatul tău îţi este ruşine să ieşi într-un restaurant. Ţie îţi trebuie cineva care te ajută să-ţi îmbraci paltonul, îţi deschide uşa şi care îţi aduce şi flori din când în când...”

Dacă nu ne ajută nici acest lucru atunci intrăm pe planul spiritual, aşa a funcţionat şi la Jan van Helsing.

8. Un clarvăzător

Aveţi de asemenea posibilitatea de a merge la un clarvăzător pentru ca acesta să vadă ceva în corpul nostru energetic (aura) despre care noi nu suntem conştienţi.

9. Hipnoza

Poate că dacă suntem hipnotizaţi găsim mai multe răspunsuri la întrebările noastre. Există multe persoane ce pot hipnotiza dar cine este acela în care vă puteţi încrede? Hipnoza are avantajul că după ce ai fost hipnotizat începi să te apropii inconştient tot mai mult de vocaţia ta adevărată. Prin noul comportament sunt atrase întâmplări, circumstanţe şi persoane optime ce-l ajută pe cel hipnotizat să-şi găsească mai repede vocaţia.

10. Întoarcerea

Alternativ mai există posibilitatea unei aşa numite întoarceri care se diferenţiază de hipnoză prin forma sa, pentru că în cadrul acestei întoarceri în trecut sau a acestei

călătorii în viitor suntem conştienţi. Această metodă este mai îndrăgită de unele persoane, în acest caz vă poate ajuta un terapeut.

11. Mediu

Ca penultimă variantă mai avem posibilitatea de a consulta un mediu care poate comunica cu cei decedaţi pentru a afla câte ceva despre rudele noastre din lumea de apoi sau despre îngerul nostru păzitor. În acest caz este nevoie de o foarte mare atenţie pentru că există sute de medii ce oferă aşa ceva dar calitatea serviciilor oferite de ei trebuie pusă sub semnul întrebării.

12. Rugăciunea scurtă

Dacă nici acum nu suntem siguri în totalitate atunci mai rămâne indiciul secret al lui Jan van Helsing – *rugăciunea scurtă.* Se poate întâmpla să fim foarte disperaţi, bolnavi sau nervoşi încât să nu putem nota nimic pe hârtie. În acest caz trebuie să găsim puţin timp pentru noi (sau o seară dacă nu există o altă posibilitate), în care să ne retragem, să ne adunăm toate emoţiile şi să exclamăm ceva de genul: *„Doamne, nu mai ştiu ce să fac. Te rog arată-mi soarta mea! O accept, indiferent ce este – cu toate consecinţele – şi voi urma calea pe care mi-am propus-o pentru această viaţă înainte de naştere”.*

Tehnica aceasta funcţionează şi în cazul nevoilor zilnice. Jan van Helsing ne povesteşte cum aplică el această

tehnică:

„Emit o dorinţă – de exemplu o întrebare (să-mi schimb locul de muncă?) – după aceea sunt atent la semnele pe care le primesc de la viaţă. Câteodată am mintea atât de încărcată şi mă aflu într-o stare de stres încât îmi este greu să aud vocea mea interioară. Îmi rog îngerul meu păzitor să-mi dea un indiciu. Îl rog să-mi dea un semn pentru că nu găsesc calea spre subconştientul meu din cauza stresului. În mod normal primesc acest semn cam în două zile. Acesta poate fi o ştire în mass-media, un telefon cu un prieten care-mi spune rezolvarea pentru problema mea în mod întâmplător sau ceva de genul acesta. Când cineva îmi transmite un semn atunci mi se aprinde beculeţul. Dintr-odată ai sentimentul: tocmai a fost un sentiment ciudat, ia să fiu atent la ce mi se spune, poate este un mesaj. Nu trebuie să exagerăm cu aceste lucruri. Există destui oameni ce trăiesc în paranoia şi văd mesaje peste tot. Nu la asta mă refer...”

Dacă am descoperit vocaţia noastră atunci să începem cu...

Capitolul 9

Programarea ţelului

Când ştim ce vrem, ce ne face fericiţi atunci trebuie să ancorăm acest lucru în subconştient. Pentru acest lucru utilizăm tehnica vizualizării. Cine are destulă fantezie, cine este în stare să se relaxeze, să se întindă şi să proiecteze o imagine a spiritului său, să-şi imagineze un film, un film color, acela este cu siguranţă în avantaj. Din păcate lumea nu este plină de vizionari şi nu toţi oamenii pot face acest lucru, dar poate fi deprins prin antrenament sau prin meditaţie. Să încercăm totuşi şi noi acest procedeu, nu este nicio vrăjitorie!

La vizualizare nu este vorba de cale ci de rezultatul final: *„Trebuie să fii deja acolo înainte să ajungi”.* Acest lucru înseamnă că trebuie să ne imaginăm lucrurile în faţa ochiului spiritual în aşa fel, ca şi cum am fi atins deja ţelul.

Rulăm în faţa ochiului spiritual un film color în care ne vedem noi înşine ca şi cum am fi atins deja ţelul. Acest film trebuie înfrumuseţat cu culori adevărate, zgomote, mirosuri şi în special cu sentimente (cu cât mai multe simţuri cu atât mai bine). Ne vedem în situaţia ţelului atins şi simţim fericirea, bucuria şi mândria în noi pentru că l-am atins. În acest caz este foarte important să nu ne vedem, auzim sau simţim în calitate de cameraman, ci să vedem şi să auzim

cu proprii ochi şi cu propriile urechi, adică să ne aflăm în mijlocul situaţiei.

Cum spunea deja misticul german Meister Eckhart cu 700 de ani în urmă: *„Dacă sufletul vrea să trăiască, ceva îşi aruncă imaginea acestei experienţe în faţă şi intră în propria imagine!”*

Pentru mine acest lucru sună destul de simplu. Chiar este! Din acest motiv funcţionează aşa de bine. Din păcate de cele mai multe ori şi numai în varianta negativă, majoritatea atrag în viaţa lor ceva, ce le provoacă frică. Poate fi cancer sau o gripă de care spunem că iar a recidivat. Un exemplu marcant este cel al unui bărbat care s-a încuiat din greşeală în remorca frigotermică a unui camion. A doua zi dimineaţă a fost găsit mort şi avea toate semnele de degera re, deci murise de frig. Marea problemă a reprezentat-o faptul că agregatul de răcire nici nu era pornit. Omul a îngheţat singur prin puterea imaginaţiei sale.

Contrariul acestui fenomen îl găsim la ioghinii indieni, care-şi înfig o sabie prin trup fără să sângereze, se îngroapă în pământ trei zile sau îşi coboară frecvenţa bătăilor inimii în aşa fel încât medicii îi declară morţi şi în momentul următor se ridică fără probleme. Aceasta este varianta perfectă, antrenată a autosugestiei prin utilizarea forţei imaginaţiei. În orice caz acest lucru funcţionează...

Există diferite metode de vizualizare din care o să alegem una. Această metodă de vizualizare se numeşte *„să fii deja acolo”.* Acest *„să fii deja acolo”* vine de la *„să fii cu*

totul acolo” adică de la o trăire care este un moment fantastic emoţional şi care a fost simţit. Acesta este un moment în care sunt implicate toate cele cinci organe senzoriale. Pentru mulţi oameni această trăire reprezintă prima dragoste sau prima interacţiune cu sexul opus. Sunt momente emoţionante pe care nu le uităm niciodată, sunt momente *„să fii deja acolo”* care pot fi şi condiţionate.

Acum trebuie doar să scriem exact ca un scenarist cartea „Să fii deja acolo” pentru personajul principal cu aceste puncte cheie. La acest demers este important să dezvoltăm deja un sentiment de bine. Trebuie să ne simţim deja de pe acum bine în rolul principal. Este de asemenea important să putem accepta vocaţia noastră în toate domeniile. La programare trebuie să fim sinceri cu noi înşine pentru că dacă nu credem nici noi în acest lucru, atunci vom realiza numai jumătate. Disperarea distruge totul. Din acest motiv trebuie să ne dorim un lucru de care suntem siguri că îl stăpânim bine.

Credem, că de azi pe mâine avem câteva milioane în cont? Nu, nu cu adevărat! Dar credem într-o mărire de salariu? O mărire de salariu este posibilă de exemplu printr-o promovare în cadrul firmei unde lucrăm sau, prin comision pentru o idee implementată în cadrul firmei...

În momentul în care constatăm că s-au manifestat primele mici dorinţe devenim mai curajoşi. Conform motto-ului: „Hei, *dacă a funcţionat la locul de muncă pot să încerc şi cu un ţel mare*”. Nu există niciun fel de limite!

Cine îşi imaginează o sumă de 10 milioane de euro în contul său şi poate accepta acest sentiment sincer, se află pe drumul cel bun. Cine este de părere că nu-şi poate imagina o sumă mai mare de 1.000.000 e în contul său acela îşi imaginează în mod logic această sumă – sau 100.000 e sau 10.000 e în funcţie de ce crede fiecare personal că poate reuşi. Pentru a fi deschis pentru mai mult trebuie să mai adauge şi următoarea formulare suplimentară: *„Cu siguranţă voi avea mai mulţi bani în contul meu. Până la data de x. X. Xxxx vor fi cel puţin 1.000.000 e*". Formularea aceasta este adecvată când ne dorim bani.

Cine suferă de exemplu de o boală, îşi va putea imagina cu greu că este într-o formă fizică maximă, ca *„Arnold Schwarzenegger şi să fie sănătos sută la sută".* În acest caz, nu putem crede acest lucru şi nu vom avea nici succes. Din acest motiv este foarte important, ca ţelurile pe care dorim să le manifestăm să nu fie prea înalte. Trebuie să fie credibile pentru noi înşine. Dacă de exemplu îmi doresc în calitate de simplu muncitor să fiu în câţiva ani directorul unui mare concern, nu cred nici eu cu adevărat în acest lucru. Dar dacă în schimb îmi doresc să ajung în câţiva ani şef de sector sau să devin independent în domeniul de activitate în care lucrez, atunci cred cu adevărat în acest lucru şi şansele să se îndeplinească cresc vertiginos. De ce? Deoarece, cred cu adevărat în acest lucru!

Aici sunt adecvate formulările de siguranţă ca de

exemplu *„cel mai bun lucru posibil”.*

Nu are sens să formulăm dorinţe şi ţeluri ce satisfac numai egoul nostru. O să obţinem maşina specială, femeia frumoasă din vecinătate, sau fata din clasa paralelă sau job-ul la firma Müller. Dar ce se întâmplă? După scurt timp ne dăm seama că nu se potriveşte, nu era potrivit, nu era cel mai bun lucru posibil. DAR! Am vrut neapărat să le avem şi acum avem probleme să scăpăm de ele.

Aici se adevereşte zicala: *„Ai grijă ce-ţi doreşti pentru că ţi s-ar putea îndeplini!*" sau mai umoristic: *„Să mă păzească Domnul de îndeplinirea dorinţelor mele!”*

Pentru că ştim foarte rar ce este cel mai bun lucru pentru noi şi poate pentru că tehnicile noastre de a ne găsi vocaţia nu au clarificat integral toate întrebările, se recomandă să lăsăm deschisă o formulare de ţel sau dorinţă, adică să nu ne limităm singuri. De aceea trebuie să formulăm dorinţele în prezent ca şi cum s-ar fi îndeplinit. Deci nu *„în curând o să am o nevastă frumoasă lângă mine...”,* ci: *„Am lângă mine o femeie frumoasă”.*

Sper ca aici să aud obiecţia dumneavoastră că nu este formulat bine. Corect! Formularea corectă ar fi:

„La mine se află femeia care se potriveşte cel mai bine cu mine”. Dar întotdeauna este implicat şi egoul! mai bine ar suna: *„Am o femeie şi suntem foarte fericiţi*". Pentru că nu numai ea trebuie să se potrivească cu mine ci şi eu cu ea.

„Exercit profesia ce mi se potriveşte cel mai bine, care

îmi face cea mai multă plăcere şi cu care câştig cei mai mulţi bani”.

„Am cel mai mare succes posibil pentru că fac numai ceea ce-mi face plăcere şi ce mă împlineşte”.

„Trăiesc în locuinţa în care mă simt cel mai bine şi care mă sprijină cel mai bine din punct de vedere energetic”.

„Trăiesc într-o împlinire durabilă”.

„Conduc maşina care se potriveşte cel mai bine cu mine”.

„Includ în viaţa mea numai ceea ce corespunde cel mai bine cu scopul vieţii mele”.

„Includ în viaţa mea numai ce serveşte norocului sau sănătăţii mele”.

„Am tot mai mult curaj să fac ceea ce simt”.

„Am tot mai mult curaj să mă dedic ideilor mele, partenerei mele, copiilor mei, activităţilor mele îndrăgite”. (Inima în locul minţii.)

Cu astfel de formulări nu putem da greş pentru că nu ne limităm. Trebuie să formulăm totul în aşa fel încât să îndeplinim tot ce este mai bun, să fie deschis drumul către sus – fără aşteptări limitate pentru că altfel vor exista multe ocolişuri până la îndeplinirea dorinţei.

Puterea simbolurilor

După ce am scris scenariul vocaţiei, trebuie să facem ordine în simbolurile noastre. La ce se referă acest lucru?

Deci, tot ce avem în câmpul vizual al mediului nostru

înconjurător are un caracter simbolic, care accesează în reţeaua noastră neurală programe şi modele de comportament din trecut. Să plecăm de la premisa că suferim de o boală dar vrem să ne programăm să fim sănătoşi, însă în câmpul nostru vizual există numai cutii de medicamente, consilieri pentru boli etc. Să îndepărtăm aceste lucruri (de exemplu medicamentele din dulap). La fel, dacă ne imaginăm un milion de euro, dar în câmpul nostru vizual există un registru cu titlul „datorii”. În acest caz va fi foarte greu...

Să îndepărtăm toate simbolurile negative care ne trag înapoi şi să le înlocuim cu simboluri pozitive. Nu există numai simboluri cu caracter funcţional. Simbolurile au şi un caracter informativ.

Din acest motiv trebuie să înlocuim toate simbolurile negative ce stau în calea vocaţiei noastre cu simboluri pozitive. Pentru acest lucru avem mână şi creativitate liberă. Dacă de exemplu, slăbim şi ne simţim uşori ca o pană, atunci putem pune în câmpul nostru vizual un simbol corespunzător, de exemplu o pană de pasăre (în biroul nostru, în maşina noastră, în locuinţă etc.). În ceea ce priveşte banii, putem pune de exemplu o monedă chinezească în biroul nostru, sau să amenajăm un colţ de bani în care să amplasăm bancnote sau monede frumos ornate. În primul rând trebuie să ne adaptăm la noua situaţie prin comportamentul nostru, cât şi prin îmbrăcămintea noastră. Dacă vrem să fim antreprenor de

succes, atunci trebuie să ne îmbrăcăm ca atare, costum şi cămaşă (în funcţie de ocazie, o cravată) şi să preluăm atitudinea unei persoane sigure pe ea. Manierele bune sunt obligatorii! Un curs de bune maniere este absolvit într-o zi şi ca test puteţi să rezervaţi o seară la un restaurant de lux, servind un meniu cu opt feluri. Dacă treceţi cu brio testul cu îmbrăcămintea corespunzătoare şi utilizarea corectă a tacâmurilor pentru fiecare fel de mâncare în parte, atunci sunteţi pregătiţi în ceea ce priveşte apariţia exterioară, ca să deveniţi milionar. Aceste lucruri pot părea puţin depăşite sau conservatoare dar credeţi-ne: amândoi avem de-a face cu milionari şi multimilionari de câteva decenii, iar aceştia pot fi identificaţi prin înfăţişarea lor, modul de a se comporta cu partenerele lor la restaurant. Acestea sunt aparenţe, dar şi ele reprezintă o componentă a vieţii de milionar...

Aţi observat că majoritatea superbogaţilor nu ascultă heavy metal, hip-hop, punkrock, techno sau genuri de muzică asemănătoare, ci muzică clasică, muzică din filme, muzică ce nu transmite mesaje negative. De ce? Pentru că un fel de muzică te îmbolnăveşte, iar celălalt fel te însănătoşeşte şi te inspiră. O afirmaţie îndrăzneaţă?

Nu, este un lucru demonstrat ştiinţific. După cum am observat deja Dr. Emoto a demonstrat că simbolurile, cuvintele cât şi muzica influenţează apa şi transmit informaţii. În numeroase experimente Dr. Emoto a descoperit că apa memorează nu numai informaţii, muzică

sau cuvinte bune şi rele, ci şi sentimente şi conştiinţă. Deoarece corpul uman este format din 70% apă, este clar că ascultătorii de heavy metal nu numai că se îmbolnăvesc dar o mai iau şi razna. Muzica frumoasă, armonică, cum e muzica clasică, influenţează pozitiv, duce la însănătoşirea omului şi-l face mai fericit. Muzica negativă îl influenţează negativ, îl trage în jos şi-l face agresiv pe om. Probabil că şi îngerul păzitor o ia la fugă... Trebuie deci să fim atenţi şi la astfel de lucruri exterioare!

Cum stau lucrurile cu încălţămintea? Ştiaţi că saudiţii super-bogaţi (care umblă majoritatea timpului în alb) arată prin patru simboluri că sunt bogaţi: ceasul, bijuteriile, pantofii, îngrijirea mâinilor şi a unghiilor. Trebuie să dăm şi noi atenţia cuvenită acestor lucruri dacă vrem să intrăm în cercul lor, pentru că vom fi evaluaţi după aceste criterii exterioare.

Astfel de simboluri le putem folosi pentru toate tipurile de ţeluri şi în special pentru marea noastră vocaţie. Este important să fim consecvenţi şi să credem în aceste lucruri. Trebuie să menţinem ordinea, pentru că altfel nu funcţionează această planificare!

Apropo de planificare: Ar trebui să începem să planificăm câte puţin toate efectele mentale. Vocaţia noastră o avem acum în vizor, dar de cele mai multe ori nu funcţionează fără paşi intermediari.

Suntem capabili să ne imaginăm că suntem

milionari?

Există mulţi contemporani care au ţeluri extraordinare şi sunt foarte motivaţi. După trei, patru luni reîntâlnim o astfel de persoană şi o întrebăm cum îi merge şi aflăm de la acesta cu totul altceva. Dar şi acest nou ţel fantastic îl urmăreşte cu maxim de motivaţie. Câteva luni mai târziu îl întâlnim din nou şi aflăm că acum urmăreşte un alt ţel fantastic.

Ce s-a întâmplat cu el şi cu toate ţelurile sale extraordinare? Să ne imaginăm, astăzi suntem „aici şi acum" deci starea reală. Acum dezvoltăm ţeluri pentru noi şi vrem să atingem şi un rezultat prin programare. Mulţi, la fel ca şi contemporanul din exemplul de mai sus acţionează exact ca americanii conform motto-ului „think big" şi exagerează prin faptul că-şi stabilesc scopuri greu de atins. Ei îşi aleg un ţel în care nu cred cu adevărat.

Pe drumul de la starea reală din acest moment la „a fi deja acolo", adică ţelul împlinit, se iveşte o problemă! Din cauza problemei care se intercalează, oamenii nu-şi mai văd marele ţel. Aşa cum există o eclipsă de soare şi de lună, există în sens proiectat o **eclipsă de** scop.

Din acest motiv nu este important numai să avem scopuri, să le formulăm, ci să şi fracţionăm scopurile în etape tangibile, programabile, cuantificabile şi concrete. Să luăm exemplul de 10 milioane de euro: începem cu un milion, această sumă este mai repede tangibilă pentru mintea noastră cât şi pentru sentimentul nostru personal.

Pentru cei sceptici este mai înţelept să fracţioneze marele lor ţel, ţelul vieţii să-l împartă de exemplu la şapte, pentru a avea aşa numite ţeluri de etapă, iar acestea să fie fracţionate la rândul lor în planuri anuale şi acestea în planuri lunare, săptămânale sau zilnice – adică în paşi mici. Dacă apare o problemă nu pierdem din vedere următorul ţel de etapă. Ne putem orienta mai departe după acestea, să ne mişcăm şi să ne dezvoltăm în direcţia corectă. Dacă cineva are un ţel foarte mare este foarte demotivant când constată că nu a făcut niciun progres. Pe de altă parte este foarte motivant când atingi ţelul unei etape.

Să proiectăm acest lucru asupra subiectului banilor: creşterea salarială, promovarea în următoarea funcţie ierarhică şi dublarea salariului; independenţa şi o nouă dublare a veniturilor etc. Acest sistem este cel mai credibil.

De multe ori privirea se deplasează asupra ţelurilor. Majoritatea oamenilor supraestimează ceea ce vor să atingă într-un an şi subestimează ce pot atinge în zece ani. Dacă astăzi îi poziţionăm pe cei slabi în direcţia corectă, la început s-ar părea că nu se schimbă nimic, dar este o iluzie, aceştia cresc permanent.

Foarte simplu, putem reflecta asupra noastră, dacă ne reamintim unde ne-am situat în viaţă acum un an? Nu s-au schimbat foarte multe lucruri. Unde ne aflam acum zece ani? S-au întâmplat o grămadă de lucruri. Ce am întreprins şi schimbat...

Păi cum ne mai concentrăm pe viaţă cu toate procesele

acestea de stabilire a ţelurilor, vizualizare şi programare. Nicio problemă, programul relatat pe parcursul cărţii îl efectuăm o dată într-un deceniu. Ajunge o singură zi dacă eşti foarte concentrat pe aceste lucruri. Ideal ar fi dacă am pleca singuri în excursie şi am nota tot ce ne vine în minte pe parcursul plimbării pe munte. Seara vă notaţi totul ca un concept, iar la sfârşitul excursiei sau când aţi ajuns în vârful muntelui rostiţi cu voce tare într-una sau două propoziţii ţelul propus. Acest lucru poate fi efectuat şi la ştrand sau la mare pentru că apa stochează informaţii, după cum ştim.

Ar trebui să reţinem în timpul reorientării mentale şi următorul lucru: **Sensul vieţii este să trăim cât mai conform cu natura.** Să trăieşti conform cu natura înseamnă să îndeplinim cerinţa naturii, iar cerinţa naturii nu este altceva decât: Fiecare ar trebui să reuşească să ajute cât mai mulţi oameni să le meargă bine. Dacă nu ne reuşeşte acest lucru atunci măcar pe câţiva. Dacă nu reuşeşte nici acest lucru, atunci măcar pe cei apropiaţi şi dacă nu merge nici asta atunci să ne ajutăm măcar pe noi înşine.

Harta comorii

Exerciţiul privind puterea imaginaţiei poate fi dezvoltat şi mai mult. Consilierii de viaţă americani îl numesc „treasure mapping” adică să desenăm harta comorii. Luăm un jurnal gol şi realizăm pe fiecare pagină un fel de colaj cu ţelul nostru. Decupăm o fotografie actuală cu noi înşine,

lipim această fotografie în jurnal şi desenăm lângă ea un cec de peste un milion de euro pe care-l ţinem în mână. Sau ne lăsăm fotografiaţi la un dealerde maşini, lângă maşina noastră de vis. Această fotografie o lipim pe cealaltă pagină. Dacă avem de exemplu dorinţa de a avea un copil, ne facem o poză cu un copil în braţe, pe care o lipim pe următoarea pagină. Pe o altă pagină ne desenăm fericiţi şi râzând.

Ne uităm la acest jurnal în fiecare zi, ne gândim la cele expuse în el şi după aceea doar ne uităm la el. Vom observa că atunci când te vezi de exemplu lângă maşina visurilor tale, se instalează un sentiment de fericire. Aceste emoţii, aceste sentimente reprezintă cuvântul magic pentru subconştientul nostru. În acest mod se declanşează o dorinţă intimă, dorinţa copilărească: *„Da, asta este. Asta este ceea ce-mi doresc!”*

Faptul că astfel declanşăm un adevărat proces de creaţie nu este conştientizat de mulţi dintre noi. Este şi va rămâne în continuare o întrebare filosofică, a ceea ce este real. Lumea interioară sau lumea exterioară?

Tomografia computerizată modernă ne poate demonstra acest lucru într-un mod impresionant. Sarcina principală constă în transmiterea idealului, a dorinţei noastre, a ţelului ideal către subconştientul nostru. Acest demers ajunge pentru a ne programa.

Din acest motiv hipnoza funcţionează atât de bine. O stare de transă indusă de hipnoză s-a arătat de mare ajutor

în cele mai diverse situaţii: la copiii bolnavi de leucemie, cărora li s-a prelevat măduvă osoasă; la cei cu frică de zbor, care au exersat mental în transă că se urcă într-un avion; cei depresivi al căror subconştient este alimentat de terapeuţi cu lucruri pozitive.

Dar şi la sportivi se utilizează hipnoza pentru a le transmite starea de învingător; la victimele unui incendiu, pentru a suporta schimbarea bandajelor; pacienţilor ce urmează un tratament de chimioterapie, pentru a combate starea de rău; celor ce vor să aibă copii, pentru a le creşte disponibilitatea de recepţie şi femeilor gravide, pentru a trece mai uşor de durerile naşterii. În special medicii stomatologi utilizează hipnoza tot mai mult şi la intervenţii mai grele ca de exemplu extracţia măselei de minte – fără anestezie.

La clinica universitară din localitatea belgiană Luttich medicii aplică tot mai des o combinaţie între hipnoză şi sedative pentru a scuti pacienţii de anestezia totală.

În cazul unui britanic de 36 de ani telespectatorii britanici au putut urmării live în aprilie 2006 cum a fost operat de hernie inghinală fără niciun fel de anestezie. La universitatea Harvard din Boston s-a stabilit că la pacienţii trataţi sub hipnoză fracturile de oase se vindecă mai repede, iar rănile se închid mai repede. Pacienţii elveţieni alergici la fân nu au mai avut ochii iritaţi şi nu le mai curgea nasul după ce s-au indus singuri în transă prin autosugestie. O investigaţie efectuată în spitalele germane

a avut ca rezultat faptul că femeile însărcinate ce se pregătesc de naştere prin hipnoză înregistrează mult mai puţine naşteri premature şi se simt mult mai în formă decât alte mame tinere.

Mai există o altă metodă de programare şi anume...

Somnolenţa

Pe parcursul unei zile avem în mod normal două stări în care nu există „peretele despărţitor" între subconştient şi conştient. Aceste stări există întotdeauna între a fi treaz şi somn. Cine reuşeşte să adoarmă cu gândul la vocaţia sa, acela îşi programează în mod automat subconştientul cu această trăire. Din păcate foarte puţini oameni reuşesc acest lucru pentru că majoritatea se emoţionează în aşa fel încât nu mai pot să adoarmă. Atunci nu mai rămâne decât a doua variantă, dimineaţa. Dimineaţa are un avantaj decisiv. În fiecare dimineaţă există o fază în care nu este încă activă reţeaua neuronală. Aceasta este faza cea mai optimă când încă nu suntem „porniţi".

Când ne trezim dimineaţa există mai întâi o fază în care nu ştim cine suntem, unde suntem, cine se află lângă noi etc. În această fază ne putem reinventa cel mai uşor. Ne trezim şi durează un moment până ne aducem aminte. După aceea ajungem în baie şi ne uităm în oglindă şi ne amintim cine suntem. Din acest moment suntem „reporniţi" şi nu ne mai putem sustrage trecutului. Ne-am privit cu ajutorul trecutului şi ne-am definit. Totuşi aveam

posibilitatea să ne decidem altfel, să privim altfel mental şi astfel să ne pornim în alt mod. Exact în această fază intermediară constă marea noastră şansă.

Ne trebuie pentru început puţin exerciţiu dar ne putem ajuta cu unele trucuri simple. Putem lucra de exemplu cu două ceasornice. Primul ceasornic ne trezeşte şi ne dedicăm gândurile complet vocaţiei noastre astfel încât am trăi totul ca actori principali. Rămânem în această stare până ce sună al doilea ceasornic sau adormim din nou. În acest stadiu am avut acces direct la subconştientul nostru. Scoatem şi mai mult din acest exerciţiu dacă lucrăm cu un reportofon pe care-l pornim după ce a sunat primul ceasornic. Pe banda sau în memoria reportofonului avem înregistrat scenariul vocaţiei noastre – trebuie să folosim pauze lungi între propoziţii. Avantajul acestor pauze îl reprezintă faptul că nu uităm puncte importante şi vocaţia nu este îngrădită prin cuvinte.

Această procedură o putem repeta zilnic cât timp dorim. În acest mod se programează subconştientul, recunoaştem şansele pe care ni le oferă fiecare zi, suntem motivaţi iar subconştientul nostru va dirija întregul nostru sistem motorie încât această imagine să se manifeste în exterior, iar acesta reprezintă ultimul şi cel mai greu punct.

Eliberarea

Ce face arcaşul? Arcaşul întinde arcul ţinteşte şi eliberează săgeata. El nu aşteaptă până când oboseşte,

începe să tremure din cauza tensiunii şi ratează ţinta. Arcaşul nici nu tensionează arcul mai tare, ci îi dă drumul. La fel se întâmplă şi la programarea dorinţelor noastre!

Motto-ul este ţinteşte şi eliberează!

Pentru ca eliberarea aceasta să funcţioneze cu adevărat trebuie adăugată o componentă esenţială.

1. Cercetăm interiorul nostru pentru a găsi ţelul corect.
2. Ţelul se formulează şi se eliberează.
3. Ţelul se dezvoltă.
4. Poziţia noastră faţă de viaţă şi de propria răspundere pentru că fiecare este responsabil de viaţa sa şi este o personalitate liberă, ce hotărăşte singură pentru ea.

Dacă acum putem susţine cu conştiinţa împăcată: *„Am întreprins toţi paşii ce sunt necesari pentru atingerea scopurilor mele; am epuizat toate resursele; am folosit toate relaţiile şi posibilităţile ce mă pot ajuta mai departe*". Dacă aţi făcut toate aceste lucruri atunci eliberaţi-vă! Nu se mai poate întâmpla nimic negativ.

Această atitudine a fost exprimată foarte frumos de teologul pietist Friedrich Christoph Oetinger (1702 – 1782) cu următoarele cuvinte*: „Îmi doresc forţa să fac lucruri pe care le putem schimba; calmul de a suporta lucruri ce nu pot fi schimbate; şi înţelepciunea să pot diferenţia între una şi cealaltă".*

De ce ne este atât de greu să dăm drumul la ceva? Foarte simplu, pentru că nu am învăţat acest lucru! Pentru că ne încredem în capacitatea limitată a minţii noastre şi nu

putem percepe lumea creativă cu mintea! Pentru aceasta ne trebuie încrederea primară, mulţumire, pasiune, compasiune şi dedicaţie completă. Acestea sunt lucruri pe care nu le învăţăm nici la şcoală şi nici pe plan profesional.

Unii încearcă, dar se urcă direct pe trambulina de zece metri şi nu au curajul să sară. Păi este şi normal! Pentru mulţi ar fi important să sară de pe marginea bazinului, să-şi elaboreze şi să-şi demonstreze această încredere primară.

Iisus Hristos îi mulţumea întotdeauna lui Dumnezeu, tatăl său, înainte de a face o minune. Aceasta este încrederea primară! Noi avem tendinţa să vedem întâi dacă merge şi după aceea putem spune „mulţumesc”. Asta e dovada că nu am avut încredere în acel lucru. A spune „mulţumesc” înseamnă că am primit deja ceva. Subconştientul memorează starea de a fi primit deja şi se va întâmpla conform credinţei noastre. Dacă nu credem în nimic nici nu se va întâmpla nimic.

Se pare că marele secret constă în detaşarea integrală, să nu ai niciun fel de intenţie. Abia după ce ne detaşăm se formează un vârtej de energie care influenţează definitiv câmpul cuantic sau cel al conştiinţei. Dar trebuie să ne fie clar că energia a fost indusă pe calea ţelului. Abia după ce ne-am detaşat complet îşi poate găsi propriile căi către ţel – de multe ori chiar razant.

Totuşi există şi o mulţime de sentimente care ne îngreunează viaţa. Dacă acestea sunt negative trebuie să ne detaşăm şi să ne eliberăm de asemenea de ele.

„Nu mă iubesc pe mine însumi”. „Mă supăr pe mine”. „Mă supăr pe comportamentul meu„. Până la: „Îl urăsc pe ăla sau acel lucru”. Câteodată astfel de sentimente se arată foarte difuz şi nu pot fi definite exact. Simţim ceva neplăcut în zona stomacului şi nu putem defini exact acel sentiment. Pentru acestea există o procedură conceptuală, simplă ce se sprijină parţial pe metoda Sedonae. Hale Dwoskin descrie în cartea cu acelaşi nume că toate emoţiile ca de exemplu pace, frică, mânie, mândrie, tristeţe, acceptare, apatie sau curaj au la bază o dorinţă de apreciere, o dorinţă de control şi o dorinţă de siguranţă – indiferent de sentimentul apărut la noi.

Să facem un exerciţiu:

1. Să lăsăm sentimentul să ne cuprindă. Să intrăm în acest sentiment cât de adânc putem. Sentimentul trebuie trăit fără a fi evaluat.

2. Să verificăm dacă acest sentiment are la bază o dorinţă de a fi apreciat, o dorinţă de a controla sau o dorinţă de siguranţă.

3. Să ne desprindem de dorinţa de apreciere, control şi siguranţă. (Dacă nu reuşim acest lucru atunci măcar pentru acest moment.)

4. Să simţim acum ce senzaţie ne dă acest sentiment. (De regulă ne simţim imediat mai uşuraţi.)

5. Acum ne întrebăm pentru restul sentimentelor dacă mai există o dorinţă de apreciere, control sau siguranţă. (De cele mai multe ori apare o altă dorinţă.)

6. Să ne detaşăm şi de această dorinţă.

7. Să continuăm cu această procedură. (Câteodată avem nevoie de 10 cicluri, până ce sentimentul s-a dizolvat integral.)

O altă metodă constă în a pune întrebări cu privire la aceste sentimente. De ce, cum şi din ce cauză avem acest sentiment? în spatele sentimentelor există întotdeauna dorinţe. După aceea trebuie să ne întrebăm dacă luăm acel sentiment în seamă. Şi în acest caz sentimentul va scădea în intensitate. Repetăm această procedură până ce sentimentul se va dizolva.

Cu aceste două metode (în funcţie de metoda pe care o preferaţi) în majoritatea cazurilor veţi reuşi să vă eliberaţi şi să vă detaşaţi de sentimentele negative.

Acum sigur că unul sau altul se gândeşte: *„Păi dacă totul ar fi aşa de simplu...*" Noi nu am afirmat că ar fi uşor! Dar ce valorează libertatea pentru fiecare? Nu numai libertatea financiară, ci şi libertatea spirituală? Nouă personal ne este importantă viaţa noastră. Dacă acceptăm să mergem în fiecare zi cu pumnul strâns în buzunar într-o fabrică sau într-un birou pentru a efectua o muncă insipidă care nu ne place şi nu ne interesează, este treaba noastră. Dacă avem o maşină care nu ne place atunci nu este de vină vecina noastră sau preşedintele ţării, ci noi înşine. Dacă nu ne deranjează faptul că superiorul nostru ne desconsideră mereu şi acceptăm observaţiile jignitoare ale colegilor noştri, atunci este decizia noastră. Avem de ales

să lăsăm lucrurile aşa sau să le schimbăm.

Din fericire mulţi dintre noi şi-au dat seama din timp de aceste lucruri şi nu lasă pe alţii să facă ce vor cu ei, au muncit mult, şi-au ascultat sentimentele interioare, au decis să devină independenţi şi să se bucure de activitatea pe care o prestează. Altfel occidentul nu ar fi ajuns ceea ce este astăzi.

La un moment dat ajungem în lumea de apoi ne întâlnim familia de suflete şi ne uităm la viaţa trăită. Atunci ne va întreba îngerul păzitor: *„Păi, ce ai făcut aici? Ai primit atâtea talente şi tu te-ai dus la firma aceea că altfel nu-ţi poţi asigura traiul? Ai vrut să ajungi antreprenor în domeniul media şi să luminezi oamenii... De ce te-ai temut?”*

Dacă am ajuns în lumea spirituală atunci este prea târziu, atunci ne este ruşine că nu am folosit şansele pentru că ne-am temut. Va trebui să aşteptăm până ce ne vom reîncarna şi vom începe din nou în calitate de copii să învăţăm totul de la zero. Nu ar fi mai practic să exploatăm la maxim viaţa acum, pentru că şi aşa suntem aici şi poate avem deja perioada şcolii sau a studiilor în urma noastră?

Omul în calitate de creator

Să analizăm şi o altă perspectivă. Cu o nouă viziune cutezătoare putem schimba lumea în mod pozitiv exact acum când avem impresia că lumea se scufundă în haos. Toată această putere despre care am aflat în această carte

o putem utiliza ca să ne îmbogăţim pecuniar şi să ne meargă bine pe plan personal, dar având în fundal întâmplările povestite – informaţiile despre reîncarnare, karma, multitudinea de modele vechi care împiedică popoarele noastre şi pe noi – ar trebui să adaptăm modul nostru de vedere acestei noi imagini a lumii.

Nu suntem numai simpli oameni, maşini din carne şi sânge, suntem suflete ce se află pe această planetă pentru a trăi o experienţă în acest corp din carne şi sânge. Sufletele provin din marele spirit, câmpul spiritual, iar toate sufletele sunt interconectate prin acest câmp spiritual. Spiritul este curentul de care au nevoie toate sufletele pentru a exista şi a intra în corpuri din carne, pentru a acumula experienţă. Acesta este jocul vieţii. De aceea putem utiliza cunoştinţele aflate aici pentru a vindeca, pentru a uni şi a instaura pacea, pentru a crea o altă lume, o lume nouă. Pentru aceasta fiecăruia trebuie să-i fie limpede următorul lucru: **Deciziile vin de la spirit şi nu** de **la** corp!

Gândul este cauza întregii existenţe şi originea întregii realităţi. Spiritul domină materia! Tot ce există în viaţa noastră a fost generat de gândirea, dorinţele şi temerile noastre conform legii rezonanţei, pentru că ceea ce se aseamănă se atrage. Fiecare gând generează – după cum am aflat din scrierile atlanţilor ajunse în posesia Cavalerilor Templieri – în câmpul spiritual cosmic (cronica akasha) imagine ce va fi vizibilă în realitate în funcţie de cât de

intens o alimentăm. Aceasta este legea! Această imagine se menţine în câmpul spiritual cosmic până ce apare o situaţie adecvată în viaţa noastră în care se poate manifesta. Se poate întâmpla foarte repede dar se poate întâmpla şi de abia în viaţa următoare. Un factor hotărâtor este planul nostru de viaţă dar şi celelalte învăţături la care meditǎm pe parcursul vieţii.

Dacă noi suntem cauzatorii condiţiilor noastre actuale de viaţă – atât cele plăcute cât şi cele neplăcute – atunci cum ne putem reorganiza viitorul? Se întâmplă prin manifestare conştientă după cum am văzut în această carte. Conştient, din motivul că la majoritatea oamenilor condiţiile actuale de viaţă s-au produs inconştient.

Aţi fost mai mult sau mai puţin conştient de aceste lucruri? Nu? Gata, s-a terminat, vrem să ne organizăm viaţa în mod conştient. Aici vrem să mai accentuăm încă o dată faptul că este de o foarte mare importanţă, ca în momentul în care ne dorim şi programăm ceva să participăm şi emoţional, să simţim în pântecele nostru ceea ce ne-am pus în minte, iată nişte exemple foarte simple: dacă participantul la cursul de mers pe jar este convins că trece peste jarul încins fără să păţească nimic atunci aşa se va şi întâmpla. Dacă începe să se îndoiască: *„Păi nu ştiu, poate totuşi nu ar trebui să trec, poate totuşi mă ard...*" atunci această persoană se va răni cu adevărat. Acelaşi lucru îl găsim şi la efectul placebo. Dacă unui pacient i se administrează o pastilă de zahăr de care este convins că va

conţine o anumită substanţă ce-l ajută, atunci această pastilă îl va şi ajuta. Dacă un medic îi explică pacientului că este vorba de o pastilă de zahăr atunci pacientul nu mai crede în ea şi nu mai are niciun efect. Este logic nu-i aşa?

Un gând negativ – un gând de îndoială – neutralizează gândul pozitiv. De aceea ţelul pe care dorim să-l materializăm trebuie să fie formulat cu o asemenea convingere că nici nu ne-am putea gândi că nu se va realiza. Este de asemenea indicat ca după ce am manifestat dorinţa să nu discutăm cu nimeni acest lucru. Îndoiala şi invidia altor persoane ne poate distruge dorinţa imaginată.

Efectul acestei presupuneri – că noi înşine suntem creatorii realităţii – schimbă totul. Schimbă întreaga viziune a lumii. Modifică sentimentul de vinovăţie. Transferă prioritatea asupra spiritului şi duce obligatoriu la concluzia: *„Aş putea crea totul altfel faţă de cum am făcut-o până acum”.*

„Crea” aţi citit corect?! *„Eu sunt o parte a forţei creatoare şi execut singur? Cine sau ce creează aici? Noi toţi ne creăm realitatea? Asta înseamnă că numai eu sunt de vină pentru tot ce mi se întâmplă în viaţă. În acest caz nu-i mai poate părea nimănui rău pentru mine. Cine ar mai avea compasiune cu mine? Pe cine să mai dau vina? Imposibil, nu se poate, biserica ne-a învăţat, că un astfel de gând reprezintă deja o blasfemie!”*

Totuşi există deja explicaţii ştiinţifice exacte pentru

acest subiect. Să luăm un exemplu din fizica cuantică. Pentru teoria cuantică este necesar ca observatorul să fie prezent pentru a observa dar şi pentru a evidenţia apariţiile. *„Observarea conştientă este factorul decisiv la generarea realităţilor*”. La nivelul subatomic aşa se întâmplă lucrurile. La nivel uman observarea are loc în afara percepţiei noastre, iată, au apărut din nou problemele noastre! Deoarece după cum ştim deja percepţia este extraordinar de subiectivă. Este marcată în continuare de trecutul nostru subiectiv şi din această cauză nu are nimic de-a face cu realitatea. Din această cauză majoritatea oamenilor îşi creează aceleaşi probleme în mod repetat.

Pentru început apare următoarea problemă: amintirea (trecutul) influenţează percepţia noastră. La nivel uman este observarea. Aceasta influenţează realitatea. Din acest motiv ar trebui să reuşim să observăm şi să creăm fără trecut şi fără sentimente adică fără a evalua. Această stare o cunoaştem deja şi atunci când ne trezim şi nu ştim cine suntem, unde suntem, cum ne cheamă, cine se află lângă noi. În acel moment întreaga noastră reţea neurală nu este încă „racordată”. Suntem liberi şi ne putem recrea după cum vrem.

Dacă începem să ne recreăm partenerul nostru de viaţă ne-ar putea spune: *„Nu eşti normal*”. Mulţumesc! Aceasta este confirmarea faptului că nu mai suntem ca înainte. O modificare a realităţii a fost recreată de noi. Dar viaţa de zi cu zi ne aduce cu picioarele pe pământ şi din nou suntem

închişi în cercul iadului zilnic. Singura scăpare eficientă este să lăsăm trecutul în exterior. Dar cum putem realiza acest lucru dacă ne percepem pe noi sau pe semenii noştri ca pe nişte corpuri cu toate păcatele noastre şi ale semenilor noştri?

Dacă iniţiem un alt proces de creare, trebuie să scăpăm de modul nostru de privire corporal (trecutul). Acesta este în mod logic punctul de vedere al spiritului – o nouă conştiinţă, o nouă recunoaştere şi astfel o nouă observare şi implicit o realitate nouă.

„Dacă ne schimbăm singuri punctul de vedere – ne putem privi ca fiinţe creative, eterne, care efectuează o practică într-un corp şi sunt interconectate la nivelul existenţei pe care noi o denumim conştiinţă – atunci putem percepe şi crea cu totul altfel această lume în care trăim”.

NASA-Astronautul Ed Mitchell

Avem în noi această putere de creaţie dar oare este fiecare om conştient de acest lucru? Diferenţa între un căutător şi un descoperitor este că cel care caută urmează pe cineva, o lege, un guru, o ideologie. Descoperitorul îşi scrie singur propriile legi şi conduce la un moment dat. El decide singur dacă vrea să îngheţe la iarnă sau dacă vrea să-şi încălzească picioarele pe cărbuni încinşi. El decide ce mâncare îi dăunează şi ce băutură este dumnezeiască – pentru că aşa îşi doreşte. Este ascensiunea independentă de la creaţie la creator. Este sarcina noastră să învăţăm aici pe pământ, că noi suntem creatori şi putem muta munţii cu

ajutorul credinţei noastre. Noi decidem dacă ceva ne dăunează şi noi decidem ce ne face bine. Din acest motiv ar trebui să mergem în interiorul nostru şi să ne întrebăm ce vrem, ce ne spune intuiţia noastră. După aceea trebuie să ne întrebăm dacă avem curajul să tindem către acest ţel. Dacă răsună un „da” în noi, atunci ar trebui să punem acest ţel în vizorul nostru, îl vom atinge dacă credem în el. Niciun alt om nu trebuie să creadă în acest ţel. Exact aşa cum nimeni nu ar fi crezut când Michael Schumacher mai făcea karting că într-o zi va ajunge cel mai bun pilot de formula 1 din lume. Tot potenţialul se află în noi! Totul este cultivat în noi, răsadurile au fost puse. E timpul să punem apă răsadurilor pentru a creşte”.

Ce a răspuns Bill Gates când a fost întrebat care este cauza succesului său? *„Fă ceea ce-ţi face cel mai mult plăcere!”*

Aha, deci noi suntem creatori! Dacă luăm în calcul şi noile descoperiri din domeniul computer-tomografic în care se arată indubitabil, creierului îi este indiferent dacă vedem sau simţim ceva în realitate sau dacă ne imaginăm numai aceeaşi situaţie atunci putem să ne transpunem în orice situaţie, putem s-o observăm şi să creăm realitatea corespunzătoare! Din această cauză acest fapt ascunde un pericol extrem pentru adolescenţii care îşi încarcă mintea cu jocuri de calculator, filme horror sau pornografie de pe internet. Ei vor crea ceea ce au văzut ca realitate şi o vor materializa.

Acum o să vă întrebaţi cu siguranţă: *„Chiar funcţionează acest lucru?”*

Da! Funcţionează! mai rămân nişte întrebări deschise. Ce trebuie, respectiv ce vrem să observăm? Suntem în stare să ştim ce trebuie să observăm şi este bine pentru noi? Poate mintea noastră limitată (de mărimea unei mingi de tenis de masă pe un teren de fotbal) să ştie ce este bun pentru noi? Nu duce acest lucru în consecinţă la durere? De obicei recoltăm durere atunci când căutăm îndeplinirea vieţii noastre numai în lumea exterioară. Dacă realizăm lucruri care să aducă o împlinire rapidă vom fi răsplătiţi cu durere.

Acum am completat schema scheletului de peşte am realizat scenariul vieţii noastre cu ajutorul celorlalte tehnici dar încă tot nu suntem siguri dacă ţelul pe care l-am luat în vizor chiar este cel mai bun pentru noi – nu din punct de vedere al omului care suntem, care acum are nevoie de bani pentru a-şi renova casa sau pentru a se muta sau ca să scape de datorii, ci din punct de vedere al sufletului şi al spiritului ce sălăşluieşte în corpul acesta, dar care în momentul acesta are probleme în lumea exterioară? Care este din punct de vedere al sufletului, al spiritului cel mai bun lucru pentru noi? Cum aflăm asta?

Aici are Jan van Helsing o propunere ce a funcţionat la el***:***

CONTRACTUL CU CREATORUL

Este sigur că vom eşua cu o viziune corporală. Există întotdeauna alte posibilităţi. Vindecare, linişte sufletească profundă, pace şi vindecare pentru toţi oamenii – toate acestea nu pot fi observate cu o viziune corporală ci numai cu viziunea: *„Sunt mai mult decât corpul meu*". Da suntem mai mult decât un corp. Corpul este limitat şi din acest motiv trebuie apărat şi protejat.

Spiritul nostru în schimb este nelimitat. Cu ajutorul lui ne putem uni sau ne putem vindeca. El domină corpul. Cu el putem crea. Cu ce este conştiinţa noastră diferită de spirit? Pentru că suntem în stare cu ajutorul spiritului să intrăm în legătură cu spiritul altor oameni, vorbim de o conştiinţă unitară. Limitele conceptului eului dispar şi se arată sinele nostru dumnezeiesc, care este totul, întotdeauna şi peste tot – şi nemuritor! Cine a avut parte de această experienţă mistică, pentru acela lumea materială va trece pe planul doi şi nu mă va mai ataca pe mine pentru că ştie, că în fond se atacă pe el însuşi – pentru că spiritul semenului nostru şi spiritul nostru au aceeaşi origine.

O secundă, am citit bine? întreaga lume materială să treacă pe planul doi? Păi aici citesc „Cartea de un milion de euro". M-am străduit să formulez ţeluri şi să le programez în conştiinţa mea. Vreţi să mă fraieriţi?

Normal că nu! Ceea ce aţi trecut în tabel şi aţi descoperit la căutarea ţelurilor noastre de viaţă nu este viaţa dumneavoastră ci numai situaţia dumneavoastră de

viaţă! Este o diferenţă enormă!

Viaţa dumneavoastră este eternă! Dumneavoastră, noi toţi, suntem parte a vieţii veşnice, a conştiinţei eterne. Când am recunoscut asta va fi uşor să desprindem situaţia noastră de viaţă, să nu mai fim în detenţie şi să ne detaşăm. Abia atunci va avea loc manifestarea adevărată. Abia în acest moment se declanşează un adevărat vârtej de energie, care declanşează ceva la rândul său în marea conştiinţă unitară.

Când devenim cu adevărat conştienţi de acest fapt atunci putem începe să ne jucăm cu formele vieţii şi să ne creăm constructiv cea mai bună situaţie de viaţă în orice mod posibil – creăm şi după aceea îi dăm drumul respectiv o eliberăm.

Problema viziunii corporale sau a viziunii propriului concept este aceea că ne pierdem eul nostru adevărat şi ne acoperim spiritul. Astfel ne împiedicăm singuri să ne manifestăm. Pentru majoritatea este vorba numai de ego!

Ce înseamnă: *„A crea fără a ne încătuşa”?* Concret acest lucru înseamnă că ne creăm situaţia de viaţă şi o putem modifica. Acesta este jocul formelor. Dacă de exemplu un copil mic primeşte o jucărie atunci nu durează mult şi îşi pierde o parte a sinelui propriu în această jucărie. El va spune: *„Jucăria mea*”. Dacă-i iei copilului jucăria atunci copilul se simte atacat sau simte că i s-a furat ceva din eul său şi începe să plângă.

Sunteţi de părere că est*e „hazliu!”?* Nu râdeţi. Ce clădire

a vieţii credeţi că este construită de noi, ca după aceea să ne pierdem în ea. *„Casa mea, iahtul meu, maşina mea*". La care se mai adaugă nebunia colectivă ca de exemplu *„Dumnezeu meu"* sau mai rău *„Dumnezeu nostru şi nu al vostru".*

La toate formele în care ne pierdem noi înşine se mai adaugă unele imagini sau idei ce ne aparţin şi care în mod logic sunt corecte. Dacă este atacat vreun lucru sau o idee (începând de la o zgârietură la maşină, până la opinii, biserica de care aparţinem, Dumnezeu sau în cazuri extreme despărţiri sau decese) eul nostru pe care-l căutăm în exterior se prăbuşeşte. De parcă în realitate ar avea ceva comun cu viaţa veşnică...

În afară de aceasta vom trăi obligatoriu într-un stres continuu. Atâta timp cât căutăm împlinirea interioară în forme exterioare trebuie să apărăm permanent aceste forme. Stăm pe loc, suntem încătuşaţi. În acest caz nu poate curge energia şi ne împiedicăm singuri manifestarea. Dacă totuşi realizăm o separare radicală în modul nostru de a gândi *(„Nu sunt maşina mea")* putem juca jocul formelor, îi dăm drumul, lăsăm energia să curgă, manifestăm.

Acesta este marele secret al creaţiei – să poţi avea tot ce vrei, dar să nu trebuiască să ai nimic.

Aceste lucruri nu schimbă viaţa noastră veşnică, spiritul omniprezent, dar cu ajutorul acestor cunoştinţe, a modului extins de a vedea lumea ne putem crea mult mai uşor situaţia noastră în viaţă după cum dorim. Ne putem juca cu

formele fără să fim încătuşaţi. Asta este ceea ce putem şi trebuie să creăm noi înşine. Astfel drumul din iad este liber şi avem raiul pe pământ. Dacă noi toţi, toată omenirea, ne unim şi procedăm aşa, atunci raiul va fi chiar aici!

De ce încearcă majoritatea oamenilor să schimbe lucruri şi să se piardă în exterior? Foarte simplu, deoarece au impresia că-şi vor găsi împlinirea şi liniştea sufletească în viitorul material modificat şi reorganizat.

Dar nu le vor găsi niciodată pentru că le caută în lucruri, în obiecte sau au impresia eronată că prin activităţi situate în viitor îşi pot curăţa propriul trecut. Această ipoteză este transmisă în masă în cadrul discuţiilor terapeutice, terapia de familie şi a altor evenimente asemănătoare.

Dacă avem o vârstă cuprinsă între 18 şi 65 de ani atunci ne rămâne măcar iluzia că ar putea fi mai bine. Dacă am atins vârsta de 80 sau 90 de ani atunci această speranţă dispare integral. Până atunci trebuie să ne fi găsit liniştea sufletească în interiorul nostru.

Să ne imaginăm cazul teoretic că ne-am îndeplinit toate dorinţele exterioare (familia, două maşini, casă, sediu de firmă, casă de vacanţă în insulele Canare, permis de pilot, iaht...). Ce se întâmplă atunci? Ne-am lăsat duşi de iluzia că o să găsim împlinirea noastră în lucrurile acestea. Ne-am lăsat purtaţi de iluzia că ar putea fi şi mai bine şi ne vom găsi undeva împlinirea, dar din păcate aşa ceva nu se poate. În materie nu vom găsi niciodată împlinirea. Materia este importantă, supravieţuirea, casă, familia şi maşina

sunt importante fără discuţie, dar sufletul, spiritul şi destinul nostru personal sunt şi mai importante. Aşa este!

Majoritatea oamenilor au uitat pur şi simplu că toţi suntem nişte creatori. Nici nu este de mirare că lumea arată cum arată! Majoritatea nu se simt creatori ci creaţii. Ei nu creează ci alţii creează pentru ei – aşa se pare... Există două feluri de oameni: stăpânii şi supuşii, creatorii şi cei creaţi, câştigătorii şi pierzătorii.

Cine suntem noi? Suntem creatori sau creaţie, suntem stăpâni sau supuşi, suntem câştigători sau învinşi? Dacă nu o vom face noi, o va face altul şi o va face bine, dar acum este rândul nostru.

Acum că ne cunoaştem forţa creatoare, să facem o călătorie în trecutul nostru şi să ne întrebăm...

Capitolul 10

Cum rezolvăm modelele karmice?

Modelele pe care le-am adus cu noi din trecut, indiferent dacă sunt din copilăria noastră sau dintr-o viaţă anterioară, reprezintă cheia pentru ceea ce va urma. Acestea sunt motivul pentru care dorinţele şi programarea funcţionează la unii şi la alţii nu funcţionează. Vina o poartă blocadele din trecut – adică noi înşine, pentru că noi înşine am construit aceste blocade. În mod logic numai noi putem îndepărta aceste blocade. Pentru a îndepărta aceste blocade există diferite căi.

În primul rând să prezentăm această temă în general: găsim modelele karmice peste tot în viaţa noastră. Asta înseamnă că deseori cunoaştem persoanele apropiate dintr-o viaţă anterioară. Acestea pot fi partenerul nostru de viaţă, copilul nostru, poate şi şeful nostru cu care ducem o viaţă intensă din punct de vedere profesional – aceasta poate fi plăcută sau neplăcută. Există o bandă energetică veche.

Când este vorba de bani, atunci există două posibilităţi:

1. Ne-am comportat constructiv cu banii în viaţa anterioară sau
2. Ne-am comportat distructiv cu banii, i-am furat şi i-am înşelat pe alţii – aşa cum fac în ziua de astăzi mulţi

bancheri.

Trebuie să plecăm de la premisa, că dacă nu corectăm aceste lucruri în vreun fel, va trebui să plătim pentru ele într-o viaţă viitoare sau chiar în viaţa asta – veţi primi şansa să trăiţi experienţa pe care au avut-o investitorii dumneavoastră: pierdere, sărăcie, distrugerea existenţei. Dacă ne imaginăm că în viitorul îndepărtat nu va mai exista bursă, atunci viaţa va găsi o altă cale de a da o lecţie sufletului de bancher care se încarnează în viitor.

Să spunem că am fost înşelaţi de cineva, partenerul nostru de afaceri a golit casa de bani sau contul şi a fugit în Caraibe. Firma s-a dus, angajaţii au fost concediaţi. *„Îţi mulţumesc mult domnule coleg!”*

Este lesne de înţeles că ne cuprinde o stare de ură şi ne-am dori să-l strângem de gât pe fostul nostru partener de afaceri. Dacă de exemplu escrocul este prins, dar între timp a cheltuit toţi banii, ce facem? Ne întrebăm totuşi: *„Doamne, eu nu am înşelat niciodată pe nimeni, am muncit din greu – de ce mi se întâmplă un astfel de lucru?”*

Mulţi oameni se ridică din nou şi o iau de la capăt, înregistrează din nou succese, dar poate păţesc acelaşi lucru şi cu un alt nou partener de afaceri. Din nou se pune întrebarea: *„Se poate aşa ceva?”*

Da, se poate! Trebuie să ne întrebăm care este cauza acestor întâmplări care ne aduc supărare şi ură.

În cazul urii există numai două posibilităţi de rezolvare:

1. Cedăm sentimentului nostru (declanşatorul acţiunii):

Dacă simţim ură atunci trebuie să urmăm acest impuls fără să sărim la beregata persoanei pe care o urâm. Ne poate ajuta şi dacă ţipăm o dată tare, pentru a ne elibera, sau într-o variantă mai uşoară scriem ceea ce ne apasă.

Dacă ne decidem să nu dăm urmare sentimentului nostru din motive etice sau dacă nu ne vedem în stare să exprimăm ura noastră, atunci nu ne rămâne decât să înlăturăm acest sentiment. Trebuie să facem acest lucru dacă nu vrem ca ura să acţioneze ca una din cele mai rele forme de masochism în viaţa noastră.

Pentru aceasta există pasul doi.

2. Iertarea:

După cum spunea Friedrich von Schiller: *„Cel mai divin triumf îl reprezintă iertarea*". Dacă am decis voluntar să nu acţionăm (de exemplu să nu-i tragem una celui vinovat), atunci trebuie să rezolvăm dependenţa emoţională faţă de persoana pe care o urâm prin iertarea acesteia. Ştim că acest pas va fi foarte greu pentru noi, dar dacă nu o facem va fi mai rău, pentru că o să ne afecteze calitatea vieţii.

La tema iertării aproape de fiecare dată este vorba de probleme interumane. Acestea sunt cele mai rele coşmaruri. Teoretic iertarea reprezintă un lucru simplu. *„Te iert"* dar de cele mai multe ori nu este bine pentru că nu a avut loc o iertare cu adevărat, ci numai o atribuire arogantă a vinei. Dr. Dinero a avut experienţa în seminariile şi trainingurile sale că în special femeile au o mare problemă în legătură cu această tematică. Iertarea nu este numai o

chestiune legată de alţii, ci şi o chestiune legată de sine. Acesta este lucrul cel mai greu şi anume să scapi de vină în viaţă. (Soţia lui Jan Van Helsing ştie următorul secret de la bunica ei pentru a avea o căsnicie bună: dacă te-ai certat cu partenerul tău de-a lungul zilei atunci ar trebui să te împaci cu el şi să vă iertaţi înainte de a merge la culcare. Astfel o să dormiţi bine şi o să puteţi lua în ziua următoare totul de la început.)

Imaginaţia, vizualizarea pe care le-am aplicat mai înainte pentru dorinţele noastre, pot fi şi în acest caz de mare ajutor. Astfel ne putem imagina lucruri ce sunt greu de pus în practică în realitate ca de exemplu să ne luăm duşmanul sau concurentul în braţe şi să-l iertăm pentru cearta ce a avut loc sau pentru nedreptatea comisă. Vom observa cum în câteva secunde energia din noi se modifică şi un alt sentiment începe să curgă din inima noastră.

Puteţi înţelege integral ceea ce am relatat mai sus? Cunoaşteţi întâmplări asemănătoare din viaţa dumneavoastră? Trebuie să înţelegem, să recunoaştem şi să rezolvăm prin iertare şi dragoste faptele din această viaţă sau dintr-o viaţă anterioară. Dacă recunoaştem cauza (că şi noi am fost la un moment dat răufăcători), atunci ura dispare foarte repede. De ce? Pentru că înţelegem legăturile!

Acum vine obiecţia dumneavoastră îndreptăţită: *„Nu cunosc niciun mediu pe care să-l întreb despre trecutul meu*". Sau: *„Am fost la trei clarvăzători diferiţi şi niciunul nu*

a reuşit să-mi spună ceva rezonabil! Ce fac acum?”

Foarte bine s-au pretat aşa numitele constelaţii familiale conform metodei lui Bert Hellinger pe care le-am studiat deja, sau constelaţiile sistemice, dar mai mult în domeniul vechilor poveri parteneriale din cadrul familiei. Din păcate până acum nu avem relatări cu privire la experienţe legate de bani. Poate strângeţi dumneavoastră primele? Vă rugăm să ne informaţi...

Următoarele metode sunt adecvate pentru găsirea vechilor poveri:

1. Terapia reîncarnării

Terapia reîncarnării se bazează pe cunoaşterea reîncarnării, adică a renaşterii. Ea face posibilă găsirea cauzelor problemelor şi greutăţilor cu care se confruntă oamenii în această viaţă. Terapia de reîncarnare induce clientul într-o stare de aţipire (starea alfa) şi terapeutul îl conduce pe client la cauza simptomului sau a problemei sale. Aceste cauze se pot situa în această viaţă (de exemplu în tinereţe, în copilărie sau în pântecul mamei) sau într-o viaţă anterioară. În cadrul terapiei de reîncarnare terapeutul îl duce pe client înapoi în viaţa anterioară, caută cauzele problemelor actuale şi încearcă să le rezolve. Lucrul interesant la această metodă îl constituie faptul că nici terapeutul şi nici pacientul nu trebuie să creadă în existenţa vieţii anterioare – funcţionează şi aşa.

2. Renaşterea

Renaşterea *(Rebirthing)* este o tehnică specială a respiraţiei circulare, adică o inspiraţie şi expiraţie fără pauze. Fondatorul acestei tehnici de respiraţie a fost Leonard Õrr, care a dezvoltat-o în anii ’60 prin propriile experimente şi constituie o metodă pentru a învăţa cum să respiri şi cum să-ţi instruieşti conştiinţa. Unul dintre practicienii rebirthingului Ralf Lieder descrie următoarele: *„Tehnica de respiraţie la rebirthing s-a arătat a fi foarte eficientă când este vorba să accesăm amintiri vechi. Înainte ca amintirile să fie memorate integral de creierul nostru, ele au fost înregistrate şi memorate în diferite celule ale corpului nostru, sub formă de senzaţii fizice. Aceste amintiri foarte timpurii sunt inaccesibile creierului nostru, pentru că nu s-au impregnat în el, ci în părţile respective ale corpului ce au participat la experienţa iniţială. Fiecare gând şi sentiment reprezintă o formă de energie şi poate fi reactivată cu ajutorul respiraţiei. Această stimulare este atinsă printr-o respiraţie circulatorie într-o stare de relaxare completă. Ea face posibilă reapariţia amintirilor blocate. Astfel de amintiri blocate sunt legate de evenimente ce nu au putut fi prelucrate şi integrate, ci dintr-un anume motiv au fost suprimate în subconştient. Prin metoda rebirthing aceste blocaje sunt înlăturate, prelucrate cu conştientul actual şi integrate astfel încât să nu ne mai împiedice în viaţa noastră”.*

3. Kinesiologia

Kinesiologia este o metodă de medicină alternativă ce este aplicată în domeniul coachingului şi a fost dezvoltată de chiropracticianul George Goodheart (1918 – 2008) în anii ’60. Ea se bazează pe faptul că perturbările emoţionale, mentale, spirituale cât şi cele de sănătate se manifestă prin slăbiciunea unor anumite grupe musculare. Instrumentul central a kinesiologiei îl reprezintă aşa numitul „test muscular”. Scopul acestui test muscular îl constituie faptul că muşchiul reacţionează la stres sau la o informaţie printr-o scurtă „decuplare” sau retractare. Această scurtă reacţie a muşchiului este dirijată de sistemul nervos autonom şi nu poate fi controlată voit de minte. În kinesiologie unul sau mai mulţi muşchi servesc ca „muşchi indicatori”. Un exemplu: întindeţi braţul orizontal. Kinesiologul încearcă acum să împingă braţul în jos iar dumneavoastră trebuie să vă opuneţi. Acum gândiţi-vă de exemplu la bani, la munca dumneavoastră sau la altceva ce vă face griji. Kinesiologul va încerca din nou să împingă braţul în jos. Dacă nu reuşiţi să vă opuneţi înseamnă că pe un nivel conştient sau inconştient există stres. Reacţia musculară respectivă dă în acest fel un „răspuns”. În acest mod pot fi testate de exemplu anumite teme de viaţă, doctrine cu privire la bani, compatibilitatea alimentelor şi multe altele, dar pot fi puse şi întrebări subconştientului. Cu ajutorul kinesiologiei se poate privi în trecut şi se pot vedea cauzele blocajelor şi a anxietăţilor prin întrebări punctuale. Acestea pot fi

eliminate prin echilibre kinesiologice şi tehnici de îndepărtare a stresului.

Confruntarea

Mai există o altă variantă şi aceasta este favorita noastră: trebuie să spargem tiparul când apare, trebuie să-l confruntăm, ian van Helsing a aplicat cu succes această variantă la tiparul său de împrumutare a banilor! Cum funcţionează?

Este vorba de confruntare. Trebuie să ne observăm zilnic şi să recunoaştem unde ne comportăm conform unui tipar. Să începem de exemplu cu o discuţie contradictorie cu partenerul nostru. Întotdeauna când recunoaştem că acţionăm după o anumită schemă, trebuie să o spargem când se manifestă şi să facem altceva pentru a genera o schimbare. Să presupunem că avem un anumit tipar într-o relaţie, că înşelăm partenerul sau tăcem în timpul unei discuţii în contradictoriu şi trântim uşa după care ne retragem în cameră, în birou sau la cârciumă. Dacă am făcut acest lucru în mod repetat atunci reprezintă un tipar. Deci, următoarea dată când vă certaţi nu fugiţi ci spuneţi: *„Dragă în mod normal aş fi plecat, dar nu mai vreau acest lucru. Uite există un anumit tipar, nici eu nu ştiu de unde provine, dar îmi vine să plec. Mă simt ca şi cum aş fi controlat de altcineva. Te rog ajută-mă să scap de acest obicei, vreau să reacţionez altfel”.*

Cum credeţi că va reacţiona partenerul dumneavoastră? Ne va iubi şi mai mult pentru că se simte respectat şi

recunoaşte faptul că lucrăm la persoana noastră!

Ce se întâmplă printr-o acţiune de acest fel, o astfel de întrerupere a tiparului? îi luăm tiparului energia prin faptul că îl pronunţăm, prin faptul că-i spunem pe nume. Într-o poveste s-ar spune că „am rupt blestemul”. În mod asemănător se întâmplă şi aici. Este ca un blestem ce ne apasă – de mult timp – care ne ia aerul de respirat şi ne obligă ca o forţă exterioară să facă ceva despre care noi ştim că nu este bine.

Această metodă poate fi utilizată şi în cazul fumatului, dependenţei de dulciuri sau droguri. Trebuie să reuşim să spargem tiparul, să ne vedem slăbiciunea şi să spunem: *„Gata am terminat! Acum preiau eu stăpânirea asupra mea!”*

Acum să ne reîntoarcem la milionul nostru de euro.

Care dintre modelele de bani l-am descoperit la noi? Modelul împrumutului de bani? Modelul lui Jan van Helsing prin faptul că a dat mulţi bani împrumut dar nu i-a primit înapoi? Ce a făcut? în momentul în care a venit din nou cineva la el să împrumute bani a spus pentru prima dată „nu”. I-a fost foarte greu, iar persoana care a cerut banii împrumut cu siguranţă a rămas perplexă şi mai târziu a povestit soţiei sale: *„Hei, păi îi merge bine, are destui bani, de ce nu-mi dă nimic? Bogaţii sunt pur şi simplu zgârciţi”.*

Indiferent ce iese dintr-o astfel de situaţie trebuie să rămâneţi tari pe poziţie. Jan van Helsing a tot cedat înainte dar acum a decis: *„Aşa nu!*” Acest lucru nu se va opri aici

vor veni alţi „vampiri de energie” şi trebuie să spunem din nou „nu” – poate de cinci sau şase ori, poate şi mai des. Intră oameni în cercul nostru de cunoscuţi care ne provoacă în modelul de bani special şi noi trebuie să spunem „nu” acesta este examenul. Nu va fi uşor. Un indiciu: să ne stabilim dinainte o justificare. *(„Ce spun când vine iarăşi Fritz şi-mi povesteşte iar problemele din viaţa lui? O să-i spun că tocmai am luat un credit sau am ajutat-o pe sora mea financiar şi nu pot.”)* Indiferent ce, important este să avem o replică bună, o replică credibilă. După aceea repetăm această replică în faţa oglinzii, poate chiar împreună cu partenerul nostru de viaţă (care ne cunoaşte modelul). Când am spus prima dată „nu”, a doua oară va fi mult mai uşor.

Pentru cineva care nu are acest model sună hilar, dar situaţia se poate compara cu cea a unui fumător care vrea să se lase de fumat, dar eşuează în mod repetat... Fiecare om are un viciu (mania jocurilor de exemplu).

În cazul lui Jan van Helsing, după ce a spart tiparul, doi ani a fost linişte, nu a mai venit nimeni la el să ceară bani. După aceşti doi ani a venit o persoană să ceară bani împrumut. Acum trebuia să verifice dacă poate să-i împrumute bani, dacă este integru. Jan van Helsing şi-a ascultat sentimentele interioare: *„Ce-mi spune intuiţia?*” Este un om cinstit? Are vreo garanţie pe care să o depună în schimb? Fac un contract scris cu el? De atunci Jan nu a mai împrumutat niciun ban la străini, ci numai la prieteni şi

rude şi şi-a primit întotdeauna banii înapoi.

La fel funcţionează şi toate celelalte cazuri. Trebuie să ne confruntăm cu modelul şi să ne schimbăm comportamentul de până acum. În cazul dependenţei de a cumpăra lucruri, trebuie să spui nu când simţi din nou impulsul de a cumpăra lucruri în neştire. Dacă în schimb suntem foarte zgârciţi, atunci la următoarea ieşire într-un restaurant ne invităm şi prietenii ca să vedem reacţia!

Acest lucru este valabil şi pentru „programul mă adaptez”. Să exersăm independenţa. Normal că un astfel de comportament va trezi uimirea celor din jur, care vor să ne controleze, pentru că nu mai funcţionăm, cum se aşteaptă alţii. Aşa este bine! începeţi confruntarea!

Dr. Dinero întâlneşte tot timpul în seminariile sale participanţi cu „programul mă adaptez”, care sunt foarte reţinuţi şi încep să discute abia după ce alţii au stabilit direcţia. Nu trebuie să ne luăm după ceilalţi pentru a şti cum să ne comportăm. Unii nu au nici curajul să râdă dacă nu râd ceilalţi şi aşa mai departe. Trebuie să exersăm ca noi să fim primii. Trebuie să începem cu lucrurile mărunte, să ne bucurăm de acest sentiment de eliberare că am făcut noi înşine ceva, fără să urmăm ca o oaie restul turmei. Nu trebuie să ne scuzăm pentru tot ceea ce am făcut. Este ştiut că nimeni nu a închiriat adevărul pentru el, iar din acest motiv nu le poţi face tuturor pe plac. Valoarea noastră ca om este independentă de faptul, dacă suntem cu o persoană de aceeaşi părere sau nu.

Eleanor Roosevelt ştia următorul lucru: *„Niciun om nu poate da unui alt om sentimentul de inferioritate atâta timp cât acesta nu o permite”.*

Depinde numai de noi. Să terminăm să ne tot scuzăm dacă nici nu suntem de vină! Atâta timp cât nu este vorba de discuţii constructive şi procese de rezolvare a unor probleme, nu trebuie să-i întrebăm pe alţii ce părere au!

Cu siguranţă că ne este greu să spunem: *„Mie-mi este indiferent ceea ce spun alţii”* pentru că aproape nimănui nu îi este indiferentă părerea celorlalţi. Este o mare diferenţă dacă în luarea unei decizii ţii cont de părerea partenerului de viaţă, a familiei, părere ce chiar este importantă, sau dacă-ţi baţi capul cu părerea găştii tale, a clubului tău sau a vecinilor de pe stradă. Aici este diferenţa. Trebuie să fim conştienţi de faptul că înstrăinăm controlul asupra vieţii noastre în momentul în care vrem ca celorlalţi să le fie bine.

Jan van Helsing ne povesteşte din propria experienţă:

„Dintotdeauna oamenii din sat au vorbit despre familia noastră şi o mai fac şi în ziua de astăzi. Bunicii şi părinţii mei erau singurii industriaşi din această comunitate. Indiferent ce făceam eu sau surorile mele tot timpul spuneau: „Păi copiii lui Holey pot face aceste lucruri pentru că au bani”. Când eram adolescent şi mergeam prin sat cu o coamă roşie de punker toţi spuneau: „A, păi ăsta este fiul lui Holey: el poate să umble aşa”. Când am condus la 26 de ani primul meu Porsche din banii trudiţi de mine se spunea acelaşi lucru: „A, păi ăsta este fiul lui Holey, el îşi permite

aşa ceva. Maşina asta sigur i-a cumpărat-o tatăl său". Indiferent ce făceam eu şi surorile mele eram catalogaţi dinainte ca fiind copiii industriaşilor, care aveau bami. performanţele noastre nu au fost niciodată recunoscute. Sigur o să gândească: „Păi da, normal că spune, totul este muncit de el, dar nici nu ştie ce înseamnă munca cu adevărat, ăştia au destui bani. Pentru ei totul este mult mai uşor". Nu mi-a fost recunoscut nici faptul că am învăţat o meserie normală (designer de interior).

Spre norocul meu eu nu m-am adaptat niciodată şi nici nu m-a interesat părerea oamenilor. Din păcate nu oricine poate trece cu vederea asemenea situaţii. Astfel de zvonuri şi păreri pot leza, pot răni mândria, onoarea noastră şi în cele din urmă pot supăra, dar nu merită. În momentul în care oamenii au catalogat pe cineva, nu mai poţi schimba nimic. La unul, tata este funcţionar public, la altul consilier de firme sau constructor şi deja eşti catalogat într-un anume fel. Ajunge numai ca mama ta să se recăsătorească cu o persoană avută. Se poate şi negativ: „Păi asta provine dintr-o familie de şomeri", „Tatăl ei primeşte ajutor social, sigur n-o să ajungă niciodată cineva", „Tatăl lui este alcoolic" etc. Există sute de variante negative.

În cazul meu pentru locuitorii din sat era clar: „Bătrânul este bogat deci copiii sunt îndopaţi cu bani!" Faptul că părinţii noştri ne-au crescut exact invers conform motto-ului „Ştii să preţuieşti banii abia după ce i-ai câştigat singur" nu a interesat pe nimeni.

Când cumnatul meu şi-a deschis propria afacere de gimnastică recuperatorie, toată lumea din sat spunea: „Sigur că toată investiţia a fost plătită de socru-său”. Lumea nici nu s-a gândit că, cumnatul meu era un om pe picioarele sale cu nişte bani economisiţi din munca sa. Astăzi se întâmplă la fel. De aceea nu avem decât o singură posibilitate: Nu ne supărăm, noi numai ne mirăm!

Concluzie: Niciodată nu vom putea mulţumi pe toată lumea – oamenii din sat, vecinii, rudele, mai bine ne ocupăm de noi înşine şi decidem ce este mai bine pentru noi, pentru că indiferent de decizia noastră tot timpul se va găsi cineva care să comenteze şi să ne bârfească.

Poate că ar trebui să privim lucrurile din punct de vedere al unui optimist: Dacă vedem lucrurile pozitiv, este foarte plăcut să fii subiect de discuţii. Înseamnă că stârneşti interesul celorlalţi. Motivul pentru astfel de zvonuri şi bârfe îl reprezintă invidia. Invidia este tot un fel de recunoaştere. Invidia că ei nu trăiesc liberi şi se adaptează tot timpul, dar şi invidia din cauza banilor. Din acest motiv mulţi dintre aceşti oameni nu vor reuşi în viaţă, pentru că sunt invidioşi”.

Jan van Helsing are dreptate aici. În momentul în care vom avea primul milion în cont şi ne vom schimba, oamenii vor începe să bârfească: *„Hei, ăia şi-au luat o maşină nouă şi îşi renovează casa. Nevastă-sa nu mai umblă în blugi, ci numai în ţoale elegante. Ăla şi-a schimbat complet freza şi poartă numai costume scumpe, ăştia sigur au dat lovitura...*

Ăştia nici nu mai intră în cârciuma din sat, ci merg numai la restaurante fine. Ai auzit ce elevat vorbesc şi nu mai folosesc dialectul regional, ci vorbesc numai germană literară".

Din păcate aşa e viaţa şi trebuie să trecem prin ea. Trebuie să trecem de modelele din capul nostru şi să le spargem. Adevărul este că putem sparge astfel de modele indiferent dacă provin dintr-o viaţă anterioară sau de la bunicul sau mama noastră. Nu avem nevoie de niciun terapeut, de niciun ajutor, ci putem reuşi singuri, pentru că am venit singuri pe lume, am fost creaţi de Dumnezeu ca suflete independente, iar sarcina noastră este să confruntăm singuri lucrurile.

De ce ne este frică de confruntări?

Pe pământ, respectiv în materie, domină polaritatea, totul este dual, totul are o parte opusă, rece şi cald, luminos şi întunecat, da şi nu. Ştim cu toţii exact care este motivul unui litigiu şi cum îl putem termina. Dar nu o facem din falsă mândrie, pentru nişte principii fidele sau din comoditate. De ce nu ne decidem? De exemplu să ne alegem o nouă profesie...

Să ne imaginăm următorul lucru. Plecăm de la premisa că suntem îngerul păzitor al unui om şi protejatul nostru se află la o răscruce de drumuri dar nu poate decide în ce direcţie s-o ia şi din acest motiv nici noi nu-l putem ajuta. Poate că-i este frică de necunoscut, că nu va reuşi să

îndeplinească ceea ce-l aşteaptă acolo şi va ezita – va întârzia. Dar aşa nu se poate dezvolta, pentru că oprirea înseamnă moarte şi progresul înseamnă viaţă.

Când protejatul se decide în cele din urmă pentru unul dintre cele două drumuri atunci îngerul păzitor poate fi activ şi îi poate transmite nişte sfaturi bune. Chiar dacă merge greşit va face numai un mic ocol pentru că în fond nu există greşit.

Doamne ce simplu ar fi! Câţi oameni fug zilnic de decizii. Printre aceste decizii ar putea exista şi o ofertă extraordinară, una din care să se dezvolte ceva cu adevărat mare, dar mai bine ne eschivăm, ne târâm mai departe prin viaţă...

De ce percepem problemele imediat ca pe un duşman? Când rezolvăm o problemă învăţăm ceva în plus, avem o experienţă în plus şi am mai crescut puţin în interior. Din acest motiv problemele nu sunt duşmanul nostru ele ne ajută de fapt.

Deci ce reprezintă problemele? Da, ele sunt prietenii noştri. Prin ele noi progresăm. Aţi privit vreodată lucrurile din acest punct de vedere?

Ne analizăm viaţa. Unde acţionăm după nişte modele, în special în domeniul financiar, intrăm pe minus în conturile noastre sau împrumutăm bani de la alţii, când credem că nu mai reuşim? Ne este ruşine dacă avem datorii la cineva şi ne tot eschivăm de la rambursarea acestora, călcând în acelaşi timp o prietenie în picioare? Indiferent cum, în

momentul în care recunoaştem un tipar trebuie să spunem: *„Gata nu mai vreau asta! încerc* să *discut cu creditorul, cu banca, cu partenerul de afaceri, indiferent cu cine...”*

Vom vedea că există pentru orice o rezolvare.

Dacă modelele sunt confruntate şi sparte în mod repetat, atunci ne vom schimba şi noi. Devenim mai cutezători, mai siguri pe noi, sufletul nostru se deschide, carisma noastră se schimbă etc. În acest mod atragem oameni noi şi îndepărtăm oameni, ce nu se mai potrivesc cu noi şi vom deveni un om nou cu o viaţă nouă.

Succesul nu poate decât să se mişte în direcţia noastră pentru că atragem succes printr-o acţiune, modificare. Elevul arată maestrului că este pregătit iar maestrul va veni. El poate veni abia când vede că elevul a învăţat şi a lucrat cu sine. Atunci va spune: *„Lucrul acesta l-ai făcut bine primeşti o bomboană şi trecem la următorul examen*”. Maestrul explică: *„Acum vei avea succes şi pe plan financiar. Primul examen pentru tine va fi: Cum administrezi toţi acei bani? Vei fi în stare să-i păstrezi? îi vei folosi chibzuit? îţi cumperi mai întâi un Ferrari sau rămâi cu picioarele pe pământ? Devii zgârcit sau mai şi donezi câte ceva?”*

Această poveste va fi: „Cartea despre cum să înmulţeşti un milion de euro”.

Povestea manifestării

Despre forţa manifestării se discută, se scrie sau pur şi

simplu se realizează. Există o mulţime de oameni care nu au habar cum funcţionează un proces de creaţie şi chiar la aceştia treaba merge ca pe roate. Ne putem imagina dimineaţa după ce ne-am trezit că seara vom fi în emisiunea lui Thomas Gottschalk *„Wetten das...?*" lângă superstarul nostru preferat? Dacă suntem sinceri avem deja primele îndoieli?

„Poate că ar trebui să încercăm cel puţin". Scuze, dar chiar aşa nu merge. Nu există să fii puţin însărcinată, ori eşti însărcinată ori nu. Deci vreau să ajung cu adevărat în această emisiune sau nu? Vreau să fiu independent sau nu? Vreau să am propria mea casă sau nu? Am descris acest lucru de multe ori. Este necesară o decizie clară – da sau nu! Fără: *„Păi da poate; nu ştiu exact, nu mă pot decide"*. În acest fel vom reuşi să avem succes.

Deci, ce au făcut alţii intuitiv pentru a-şi atinge scopul?

1. Au avut un ţel clar definit. (Vrem să ajungem la TV lângă X...)
2. Au dezvoltat o stare de euforie. (O activitate ghidată după un ţel fără egomanie, combinată cu foarte multe emoţii, asta înseamnă că pedala a fost apăsată la maxim.)
3. Nu erau încătuşaţi mental. (A fost mai degrabă o glumă...) Prin acesta s-au eliberat şi energia a putut să curgă.

Au manifestat intens. Foarte simplu, nu este adevărat?

Pentru noi, mai bine spus pentru dumneavoastră, este

vorba de a găsi ţelul la care puteţi spune fără echivoc: *„Acesta este lucrul pe care-l vreau sută la sută*". Când aţi găsit şi aţi definit acest ţel, atunci nu vă mai stă nimic în cale! Problema principală stă în emotivitate. Ne recunoaştem ţelul vieţii când interiorul nostru spune *„da",* simţim aprobarea interioară. Cu cât a fost mai mare gradul emoţional, cu atât am manifestat mai puternic.

Lipsa de intenţie

În capitolele anterioare am discutat despre momentul de concentrare. Mihaly Csikszentmihaly a scris o carte extraordinară cu privire la această tematică: *„FLOW – Secretul norocului".* El era în căutarea răspunsului la întrebarea când se simte omul fericit. Prin intermediul unui test de amploare a aflat că oamenii s-au simţit întotdeauna fericiţi când au urmat o activitate în care erau implicaţi cu toate cele cinci organe senzoriale. În cadrul testului au existat persoane care trebuiau să fie foarte concentrate din cauza activităţii lor. Unii au reuşit să se concentreze în cadrul activităţii efectuate şi s-au simţit şi fericiţi. Dacă la această activitate concentrată avea loc şi un feedback, atunci imediat rezulta o adevărată patimă. Putem atinge deci singuri această stare.

Dr. Dinero compară acest lucru cu un joc de golf: concentrare – lovitură-feedback-patimă! Sau cum este scris în ZEN când maestrul a fost întrebat: *„Maestre care este secretul norocului?*" Acesta a răspuns: *„Când stau în*

picioare, atunci stau; când merg, atunci merg. Când stau jos, atunci stau jos. Când mănânc, atunci mănânc. Când muncesc, atunci muncesc".

La acest răspuns ucenicul i-a zis maestrului: *„Dar maestre eu fac deja aceste lucruri". „Nu",* i-a răspuns maestrul: *„când stai, atunci mergi deja. Când mergi, atunci stai jos deja. Când stai jos, atunci mănânci deja. Când mănânci, atunci lucrezi deja".*

Deseori suntem desprinşi din prezent, dar ne simţim cu adevărat bine când ne aflăm în prezent cu toate cele cinci organe senzoriale. Dacă am reuşi să simţim fiecare secundă din viaţa noastră cu toate cele cinci organe senzoriale atunci am avea viaţa împlinită la maxim.

Sistemele tipice şi clasice pentru succes, ne învaţă să ne ocupăm de viitor şi de ţelurile noastre. Astfel suntem scoşi din prezent. Conform sistemului prezentat de noi rămânem în prezent şi învăţăm să ne detaşăm efectiv şi să avem maxim de energie. În acest mod învăţăm să recunoaştem semnele corespunzătoare şi să ne deschidem ştiinţei universale. Dacă exersăm acest lucru după cum este specificat aici, vom fi forţaţi la clipa prezentului pentru că altfel nu am putea recunoaşte semnele; semnele pe care ni le trimite viaţa ca răspuns la dorinţele noastre. Rezultatul va fi: noi devenim mai fericiţi, ne simţim mai bine şi începem să trăim cu adevărat.

Simţirea conştientă în prezent are loc chiar acum în această clipă. Nu trebuie să aşteptăm până ce contul

nostru este din nou pe plus sau până când avem maşina visurilor noastre la scară. Dacă ne schimbăm atitudinea faţă de prezent atunci am luat acum, în acest moment o altă atitudine de viaţă şi am creat premisele ca dorinţa să se şi îndeplinească.

Creăm forţa magnetică, folosim legea rezonanţei şi vibraţia constantă. Atragem în viaţa noastră ceea ce se potriveşte cu noi.

Jan van Helsing numeşte acest procedeu „principiul aspiraţiei”. Cine cunoaşte cărţile sale este deja familiarizat cu acest principiu. Ce este principiul aspiraţiei? Termenul de principiu al aspiraţiei provine din domeniul tehnic şi anume de la constructorul de discuri zburătoare Viktor Schauberger – precursorul tehnologiei armonice a apei. Schauberger a urmărit cele mai diferite procese din natură pe care le-a transpus în procedee fizice şi a construit aparate pe baza acestora. El a observat de exemplu cum păstrăvii sar împotriva curentului apei şi cum reuşesc chiar să sară câţiva metri împotriva curentului unei cascade. Ştiinţific acest lucru nu este posibil. Un statistician poate calcula cât de puternică este o lovitură de aripă înotătoare pentru a propulsa păstrăvul înainte prin mărimea aripii înotătoare, forţa muşchiului şi alte componente. Cifrele măsurate nu explică salturile extraordinare realizate de păstrăvi. Acelaşi lucru este valabil pentru bondari. Conform descoperirilor ştiinţifice bondarul nu poate zbura datorită greutăţii sale – şi totuşi o face, pentru că secretul zborului

bondarului în reprezintă un câmp antigravitaţional, ce se formează prin frecvenţa bătăilor, forma şi mişcarea aripilor.

Natura introduce energie de viaţă (chi, ki, eter, od, orgon, prii, prana...) prin intermediul vortexurilor în apă şi pentru aceasta utilizează vârtejuri energetice opuse, iată un exemplu în natură în care gravitaţia este anulată. Partea exterioară a vârtejului atrage, aspiră către fundul vârtejului, iar partea interioară aspiră în sus – exact ca la o tornadă; este acelaşi principiu. Tornada aspiră lucruri ce se află pe pământ, împotriva gravitaţiei. Dacă obiectul se află în centrul tornadei, în „ochi", locul neutru, atunci este lipsit de gravitaţie şi pluteşte liniştit, fără să se învârtă, în aer. La fel se întâmplă şi cu vârtejurile din apă. Păstrăvul ştie acest lucru şi foloseşte vârtejurile ca o catapultă; înotând către fundul vârtejului se lasă împins în sus de puterea de aspiraţie a vârtejului. În acest fel este aspirat mai mulţi metri împotriva curentului fără să fi folosit înotătoarele.

Întregul univers funcţionează conform principiului aspiraţiei, da chiar şi Dumnezeu lucrează conform principiului aspiraţiei şi nu după principiul presiunii sau principiul reculului. După cum ni-l imaginăm noi pe Dumnezeu el nu ar interveni niciodată în creaţie. El lasă creaţia să aibă loc. Nici pământul nu zboară cu un motor pe explozie prin cosmos, ci se lasă atras prin câmpuri magnetice.

Principiul aspiraţiei – transpus în viaţă – înseamnă în câteva cuvinte: *„Cu cât fug mai tare de ceva, cu atât mai*

repede mă prinde din urmă şi cu cât îmi doresc ceva, cu atât se îndepărtează de mine”.

Să privim principiul aspiraţiei raportat la relaţia de convieţuire. Cu cât ne întrebăm partenerul unde pleacă, când vine acasă, cu cine a fost... cu atât acesta se îndepărtează de noi. De ce? Pentru că se simte hărţuit. Este subiectul clasic al geloziei: cu cât suntem mai geloşi şi îngrădim spaţiul liber al partenerului nostru cu atât ne va da partenerul de viaţă un motiv să fim geloşi şi îşi creează mai mult spaţiu de acţiune pentru că-l enervează. Se simte constrâns. Cu cât îi dăm partenerului nostru mai multă libertate cu atât se simte acesta mai atras de noi pentru că apreciază această libertate.

Putem transfera principiul sub presiune în viaţă şi să-l exprimăm prin următoarele cuvinte: *„Eu trebuie, trebuie, trebuie...*” Şi principiul aspiraţiei cu: *„Eu las, las, las...”*

Păstrăvul nu face altceva decât să se lase tras în vârtej. Acest lucru ne este cunoscut din fizică când într-un recipient se creează un vid artificial. Dacă deschidem acest recipient atunci golul se va umple imediat în mod automat (în cadrul ştiinţelor umane se numeşte principiul egalizării).

Acum să transferăm acest principiu asupra banilor: cu cât alergăm mai mult după bani cu atât se îndepărtează de noi – deoarece creăm presiune. Seamănă exact cu săpunul ud. Dacă vreau să-l ţin îmi alunecă din mână. În timpul unei meditaţii aplicăm aceeaşi tehnică. Generăm un vid de gânduri – prin aşa numita golire a minţii de gânduri –

pentru a umple acest gol cu inspiraţii.

În cazul banilor facem următorul lucru: generăm în structura noastră de gândire un vid în care aspirăm bani sau persoane. După ce generăm vidul dăm universului impulsul respectiv comanda de a umple acest vid.

„Păi da, dar cum". Deci ne dorim ceva – în acest caz un milion de euro, dar nu numai în mintea ci şi în inima noastră, ne dorim acest lucru şi emoţional, nu spunem numai aşa sec: *„Da, vreau un milion de euro*". Nu, ne aşezăm în faţa oglinzii şi ne privim în ochi sau mergem în beci şi urlăm aceste cuvinte! Simţim senzaţia din stomac, aceeaşi senzaţie pe care o simte un bărbat când trece pe lângă el un Ferrari şi calcă pedala de acceleraţie de se cutremură trotuarul, te uiţi după el şi te gândeşti: *„Grozav!*" Sau senzaţia pe care o simte o femeie când trece pe lângă Robert Redford...

Înţelegeţi la ce ne referim? Simţiţi emoţiile şi după aceea, daţi-le drumul!

*„Cum? „*Exact cum aţi auzit, daţi-le drumul, nu vă mai gândiţi şi cel mai bine este să vreţi să nu mai aveţi de-a face cu această dorinţă. Este exact ca şi cum aţi scrie o scrisoare emoţională şi aţi fost foarte agitat până în momentul în care aţi aruncat-o în cutia poştală. Acuma ştiţi sigur: *„Am făcut tot ceea ce depindea de mine, restul îl rezolvă poşta!"*

Realizăm tehnicile arătate aici, formulăm dorinţa, o trimitem – şi la revedere! Nu vă mai gândiţi. Copiii noştri

dau de Crăciun bileţelul cu dorinţe tot numai o singură dată şi ştiu exact că dorinţa le va fi îndeplinită. Cum se întâmplă acest lucru le este indiferent copiilor. Ei ştiu numai că funcţionează.

În ziua de astăzi vrem totul de-o dată şi dacă se poate imediat – cunoaştem cu toţii acest lucru. Exact aici stă provocarea, este „principiul sub presiune”. Rezultatul din viaţa noastră va fi insatisfacţie. Dacă acţionăm după principiul aspiraţiei atunci ne spunem: *„Dacă mi se potriveşte atunci vine la mine şi gata*”. Prin această atitudine vom crea baza ca să poată veni. *„O las să intre în viaţa mea”.*

Sintetizat: Cu cât vrem să posedăm ceva mai mult, cu atât se îndepărtează de noi. Cu cât fugim de ceva, cu atât mai repede ne prinde din urmă. Cu cât ne este frică de ceva, cu atât putem să fim mai sigur că ni se întâmplă. Cu cât căutăm ceva mai intens, cu atât nu vedem ceva pentru că suntem fixaţi pe un alt lucru.

De aceea este important să încetăm cu căutarea pentru a găsi în sfârşit, mai bine spus să te laşi găsit, deoarece conform legii rezonanţei soarta se îndreaptă către cineva – a fost trimisă către noi.

Dacă ne aflăm permanent în căutare pentru că vrem ceva anume, atunci poate trecem cu vederea rezolvarea problemei, care deseori se află deja în apropierea noastră.

Întotdeauna scepticii...

Mintea îşi va pune imediat întrebarea cât durează prezentul în care vrem să ne aflăm? Cercetătorii în domeniul neurologic al Harvard Medical School au analizat această întrebare din punct de vedere ştiinţific. Răspunsul este că ceea ce simţim ca prezent durează maxim 2, 7 secunde. Restul vieţii noastre reprezintă trecut sau viitor. Putem încerca să trăim în mod conştient cât mai mult posibil perioade de 2, 7 secunde, dar şi această analiză este de factură ştiinţifică pentru că prezentul este mereu. Prezentul este etern. Prin fiecare moment în care ne aflăm în prezent atingem o bucată a eternităţii. Mintea nu este în stare să perceapă aşa ceva pentru că mintea este cuplată la timp. Prezentul, concentrarea clipei, este eternă.

Din acest punct de vedere nici nu mai este înspăimântătoare. Multora le este frică să-şi piardă viaţa. Ceea ce pot să piardă este numai momentul conştient al prezentului. Restul ori a avut loc, ori nu s-a întâmplat.

Dar cum ajungem aici? Cheia o reprezintă neintenţia. Să citim pe această temă un mic episod: *împăratul galben a mers pe muntele Kuulum. Pe drumul de întoarcere şi-a pierdut perla magică. A trimis, să fie căutată. Prima dată a trimis puterea gândului dar aceasta nu a găsit perla. După aceea a trimis clarviziunea dar nici aceasta nu a găsit-o. După aceea a trimis ştiinţa dar tot fără succes. Ultima a fost trimisă neintenţia să găsească perla şi iată că aceasta a găsit-o.*

Prin intermediul modelului normal de gândire este foarte

greu să devii neintenţionat, pentru că mintea confundă situaţia de viaţă, povestea de viaţă cu viaţa în sine. Pentru minte, noi nu suntem decât nişte scriitori de poveşti. Ne definim prin povestea vieţii noastre, pentru că dacă ne-am întreba cine am fi fost noi în trecut fără povestea noastră de viaţă, atunci răspunsul ar fi la majoritatea dintre noi, că nu am fi fost nimic.

Greşit! Atunci nu suntem nimic, atunci ar rămâne adevărata esenţă, adevărata viaţă. Atunci ar rămâne numai prezentul, ca existenţă pură divină, o conştiinţă curată. Dacă nu am mai avea povestea trecutului atunci nu ar mai exista nici viitorul pentru că viitorul este construit din trecut. Majoritatea oamenilor sunt ocupaţi pe de-o parte cu trecutul, cu povestea vieţii lor (partenerul meu, casa mea, profesia mea, recunoaşterea mea etc.) şi vor să continue povestea în viitor cu un ţel: povestea mea trebuie să aibă un happy-end. Dacă reuşesc să mai obţin una sau alta (mai multe bunuri materiale), atunci povestea mea are un happy-end. Cu toţii ştim că acest happyend nu va veni niciodată. Ce nebunie! Fugim după un happy-end ce nu poate fi atins niciodată, ne pierdem pe noi înşine în nişte lucruri situate în timp, pierdem esenţa pură, viaţa pură, eul nostru divin, existenţa noastră divină ca parte a existenţei mari, a vieţii unice.

Toţi marii maeştri ai filosofiei ZEN erau maeştri ai neintenţiei, iar în această filosofie există o mulţime de orientări: ceremonia ceaiului, tăierea pomilor bonsai, trasul

cu arcul... Este antrenată marea neintenţie, adică se acordă de exemplu cea mai mare atenţie pregătirii loviturii cu arcul. După aceea tragem (fără intenţie) şi nu pentru că vrem să nimerim ţinta, dar nimerim exact în mijloc. Incredibil, dar adevărat!

Ce are de-a face neintenţia cu concentrarea pe aici şi acum? Dacă aţi avea sarcina de a mătura trotuarul din faţa locuinţei dumneavoastră atunci aţi realiza această sarcină în mod intenţionat. O să vă întrebaţi:

— Cât timp îmi trebuie?

— Dau cu mătura transversal sau orizontal?

— Cât de curat trebuie să fie trotuarul?

— Cât de curat este trotuarul din faţa vecinilor?

— Adun mizeria într-o grămăjoară sau mai multe grămăjoare mici?

— Mai este loc în tomberonul de gunoi?

— Unde este găleata şi făraşul?...

Un maestru ZEN, un maestru a neintenţiei, ar efectua o mişcare cu mătura încolo şi una încoace, acum şi aici. Observăm diferenţa?

Să devenim nişte maeştri ZEN. În toate situaţiile, în special în cele grele ale vieţii noastre manevrăm sabia ascuţită a maestrului Zen şi separăm cu sabia noastră trecutul şi viitorul. Rămâne prezentul, existenţa adevărată.

Trebuie să ieşim din iadul autocreat al minţii, adică din dimensiunea timpului şi să trecem în dimensiunea

eternităţii. În fizica cuantică modernă se arată că timpul nu joacă niciun fel de rol, se arată chiar că putem lăsa timpul să meargă înapoi. Medicul prof. Dr. Stuart Hameroff explică în filmul: „What the Bleep de we knowl”*: „În teoria cuantică ne putem întoarce în timp şi există unele indicii că există unele procese de conştiinţă în minte orientate către înapoi”.*

Ce facem în realitate ca să trecem în eternitate? Păi putem urma în orice moment calea crucii. Asta înseamnă că în decursul vieţii noastre suferim atâta durere până nu mai putem suporta. La un moment dat nu mai putem şi cedăm. În acest moment am exersat dăruinţa totală şi ne încredinţăm destinului. Pentru mulţi acesta este momentul clarificării interioare. Vedeţi lucrurile altfel şi aţi trecut pe celălalt mal din punct de vedere mental. Lumea materială nu mai are aceeaşi importanţă ca înainte.

Dar aceasta este numai o cale pentru a ajunge la neintenţie, la eternitate. Aceasta a fost calea crucii, calea prin durere, dar mai există şi o altă cale pe care noi autorii o preferăm: este calea voluntară – fără durere şi suferinţă – prin dăruire!

În esenţă putem practica această dăruire prin păcălirea minţii noastre încătuşate în timp. Cum funcţionează acest lucru?

1. Să începem să folosim organele noastre senzoriale, să vedem, să auzim, fără să numim lucrurile pe care le vedem, auzim...

2. Să nu avem niciun fel de temeri pentru activitatea noastră, pentru rezultatul muncii noastre, ci trebuie să ne dedicăm complet activităţii cu toate cele cinci organe senzoriale, indiferent de activitatea prestată.

3. Dacă avem dureri sau alte suferinţe, atunci nu trebuie să le combatem, ci le lăsăm să se întâmple (dăruire)! Să intrăm şi mai profund, să trecem prin ele. În acest mod aducem lucrurile la lumină, în lumină totul devine lumină şi devenim alchimiştii vieţii noastre. Să facem ceea ce este de făcut şi să acceptăm situaţia!

Asta exersează maeştrii neintenţiei. O altă metodă pentru a ajunge în dimensiunea prezentului a eternităţii este să ne privim propriile gânduri şi emoţii fără valoare. Devenim observatorii propriei persoane. Acest exerciţiu este de fapt foarte amuzant. Dacă avem puţin umor vom începe repede să râdem de propriile gânduri şi de încercarea minţii de a ne pierde în amănunte şi astfel să ne încătuşeze.

A patra metodă este de asemenea foarte eficientă: rămânem în contact permanent cu esenţa adevărată, conştiinţa adevărată. Acest lucru nu poate fi descris cu mintea, ci numai trăit. Primul pas îl reprezintă găsirea conştiinţei, adică ecranul pe care se derulează filmul vieţii. Dacă ţinem mâna în faţa noastră, depărtăm degetele, închidem ochii şi ne întrebăm, de unde ştim că această mână se află în faţa noastră, atunci spunem din minte: *„Păi normal tocmai am ţinut mâna în faţa ochilor”.*

Vrem să spunem că şi noi putem simţi energia eternă, conştiinţa eternă, ecranul. Când simţim această energie – majoritatea oamenilor pot acest lucru – atunci putem extinde acest sentiment asupra întregului corp. Este un sentiment extraordinar şi pentru majoritatea oamenilor o experienţă spirituală cutremurătoare. Dacă intrăm şi mai profund în acest sentiment fără să îl denumim, fără să ne facem o imagine (simţim numai) atunci corpul se dizolvă, simţim conştiinţa curată cu toate cele legate de aceasta, nemurire, iubire pură...

Când am simţit acest lucru o să tot vrem să-l resimţim. Vom rămâne puţin legaţi de acest sentiment chiar şi în situaţiile zilnice şi ne vom afla în prezent. Aceasta este iluminarea, numită în anumite doctrine, spirituală.

Am găsit eul nostru divin, legat de tot. Acum ne putem manifesta intens fără a fi încătuşaţi de lucruri. Suntem 100% online şi suntem ghidaţi universal.

Ne mai trebuie puţin exerciţiu pentru a recunoaşte semnele şi răspunsurile pe care le reprimim sub formă de rezonanţă în urma programărilor noastre.

Capitolul 11

Ultimul examen: câmpul spiritual ne răspunde – cum recunoaştem semnele?

Ne-am găsit vocaţia. Am comandat-o în marele câmp al conştiinţei prin tehnicile descrise în această carte (putem spune că am pus-o online). Ne-am detaşat, suntem în prezent şi nu suntem încătuşaţi în niciun fel de ţelurile noastre. Urmarea la toate acestea: marele câmp al conştiinţei (câmpul spiritual) ne răspunde şi începe să îndeplinească comanda noastră. De acum încolo vom primi o grămadă de informaţii din câmpul spiritual, ce ne îndrumă şi ne arată calea cea bună. Unii au nevoie de o pregătire medială, dar se dezvoltă şi fără o pregătire medială. Trebuie să trecem cu atenţie prin viaţă, trebuie să luăm în seamă semnele primite şi să avem încredere în ele. Să tăiem cuvântul „coincidenţă” din viaţa noastră. Nu mai există coincidenţe. Am comandat totul pentru noi. Mintea noastră încearcă să ne convingă să credem în coincidenţe.

De acum înainte se vor întâmpla lucruri ciudate: pentru că ne-am reorientat viaţa, oamenii care nu sunt compatibili cu noi vor dispărea din viaţa noastră şi vor intra alţii noi. Acum suntem mai atenţi la sentimente şi intuiţie, dacă de exemplu nu ne simţim bine în prezenţa cuiva, iar în afaceri suntem mai atenţi dacă se deschid anumite uşi sau dacă

proiecte vechi dispar integral.

De câte ori nu am luat decizii în viaţa noastră la care a trebuit să spunem după aceea: *„Mai bine îmi urmam intuiţia atunci!*" De ce n-am dat urmare sentimentelor noastre? Un sentiment reprezintă un semn! Pentru că am încercat să definim sentimentul cu mintea! Sentimentele nu pot fi explicate cu mintea. Sunt difuze, multidimensionale. În schimb mintea raţională este logică şi unidimensională.

Din acest motiv sentimentele pot fi explicate greu cu ajutorul cuvintelor conform dictonului: *„Ce nu este explicabil nu poate exista".* Din acest motiv majoritatea oamenilor acţionează împotriva sentimentelor lor.

Dacă învăţăm să fim atenţi la cele mai subtile sentimente, inclusiv la intuiţia noastră, vom fi ghidaţi conform vocaţiei noastre sau a planului nostru de viaţă.

Să reflectăm puţin la următorul lucru: Dacă am fi urmat toate indiciile ascunse, deschise, directe şi indirecte din viaţa noastră oare de câtă suferinţă şi lucruri rele am fi scăpat? Cu cât s-ar fi derulat viaţa noastră mai simplu şi mai uşor? De câte ocolişuri am fi scăpat?

În momentul în care am pus vocaţia noastră în câmpul conştiinţei, putem pleca de la premisa că vom primi indicii în viaţa de zi cu zi. De aceea trebuie să exersăm pentru a le putea recunoaşte! Trebuie să avem încredere în aceste indicii cu toate că nu suntem obişnuiţi să credem în „coincidenţe". Să mai repetăm încă o dată: *„Nu există coincidenţe!"*

Tot ce se întâmplă are un sens. De aceea trebuie să luăm în seamă şi cele mai mici indicii! Primim în fiecare zi semne, câteodată de la oameni, de la animalele pe care le întâlnim, de la vise sau din întâmplările ce au loc pe drumul nostru la serviciu. De aici fac parte şi aşa numitele sincronicităţi.

Cunoaştem cu toţii următorul caz: ne gândim la cineva şi acesta ne sună în următorul minut. În acest caz este mai degrabă vorba de telepatie – simţim că cealaltă persoană se gândeşte la noi – dar acest lucru este posibil numai prin rezonanţă. Un alt exemplu ar fi: aţi început lucrul la un nou loc de muncă, de exemplu ca decorator. Vă aflaţi la frizer şi intraţi în vorbă cu persoana de lângă dumneavoastră. Şi ce profesie are această persoană? – Decorator. *„Vai ce coincidenţă!*" Porniţi televizorul şi ce emisiune rulează la televizor? Un material despre noile şanse ale decoratorilor. *„Atâtea coincidenţe deodată, nu se poate!„* În mod asemănător reacţionează majoritatea care nu au observat până acum că trăim într-o lume interconectată ce este construită pe reguli clare, lume ce vrea să ne comunice ceva.

Fenomenul sincronicităţii se bazează pe legea rezonanţei: *Ce se aseamănă se atrage!* Asta înseamnă că tot ceea ce vibrează ectoplasmatic la fel se atrage reciproc şi astfel tot ceea ce noi emitem, vibrează înapoi şi se întoarce la noi, exact ca tot ceea ce aparţine de noi şi ce are aceeaşi frecvenţă de vibraţie. Acesta este un fel de

semn, care ne arată unde ne aflăm în viaţă. Termenul de sincronicitate a fost introdus de psihanalistul elveţian Prof. Care Gustav Jung. Într-o zi în care acesta se afla cu un pacient în biroul său şi discutau despre Egipt, se plimba dintr-odată un scarabeu pe biroul său. Cum a ajuns acesta din Egipt în Elveţia nu ştie nimeni nici până în ziua de astăzi, dar Jung a văzut astfel dovada că universul nu este haotic ci urmează o matrice perfect ordonată – conform cuvintelor lui Jung: este sincronizată.

Dar ce trebuie să ne arate astfel de semne? Aici trebuie să reluăm subiectul legat de modelele de viaţă. După cum am spus deja noi creăm împreună cu ajutoarele noastre spirituale (îngerul păzitor & Co.) un model, o matrice pentru o viaţă. Putem spune că stabilim un program pe care vrem să-l rezolvăm în cadrul unei încarnări. Majoritatea oamenilor reuşesc să rezolve circa şaizeci la sută din ceea ce şi-au propus. Numai foarte puţine persoane se apropie de ştacheta de sută la sută. Cu cât viaţa noastră, adică modelul nostru actual de viaţă corespunde cu ceea ce ne-am propus înainte de a ne încarna – adică cu firul roşu – cu atât devin mai dese cazurile de sincronizare. De ce? Pentru că ne aflăm tot mai des în locul potrivit la momentul potrivit, pentru că asta este toată arta.

Dar cum putem fi la locul potrivit în momentul potrivit? Jan van Helsing descrie acest lucru în cartea sa „Să nu atingi această carte!”:

„Dacă dăm urmare intuiţiei noastre... întotdeauna este

vorba de intuiţie. Aceasta reprezintă cheia! Este „Vocea lui Dumnezeu” în noi! Intuiţia nu poate fi cumpărată, nu ne-o poate da nimeni, nu o putem înghiţi ca pe o pastilă, nicio biserică n-o poate impozita şi nicio sectă nu o poate exploata. Învăţând să folosim intuiţia vom şti să fim la timpul potrivit, cu persoana potrivită în locul potrivit. Nouă ni se pare că trebuie să ne bazăm pe noi înşine – dar nu suntem niciodată singuri (Dumnezeu în noi, îngerul păzitor; Familia sufletească) – iar feedback-ul dacă am urmat corect intuiţia noastră vine direct de la viaţă în forma unor astfel de sincronicităţi.

Putem afirma că sincronicitatea este „Termometrul” încarnării noastre şi ne indică exact unde ne aflăm cu noi înşine. Cu cât au lot mai multe cazuri de rezonanţă (coincidenţe) şi mai multe sincronicităţi în viaţa noastră cu atât suntem mai aproape de modelul nostru de viaţă, cu atât suntem mai aproape de noi, pe propria noastră cale, soarta noastră, „firul nostru roşu”.

Acest lucru se poate schimba zilnic. Se schimbă odată cu noua decizie pe care o luăm. Oricum din acest moment va deveni palpitant pentru că vom putea simţi cum viaţa comunică cu noi, cum suntem integraţi într-un sistem perfect şi cum suntem în stare încetul cu încetul să percepem această voce misterioasă. Totuşi rămâne un sistem al voinţei libere.

Pe baza legilor spirituale suntem făuritorii propriului noroc. Nu mai dăm vina pe nimeni pentru ceva, pentru că

numai noi suntem responsabili pentru tot ce se întâmplă în jurul nostru şi ce se întâmplă cu noi. Din acest punct de vedere vedem viaţa ca un cadou pentru a ne dezvolta prin fiecare moment trăit către iubire şi către armonia spirituală".

Ce învăţăm din asta? Nu mai stau împrăştiate „întâmplător" nişte obiecte pe biroul nostru ci acestea sunt indicii. Nu ne mai îmbolnăvim „întâmplător" sau suntem împiedicaţi prin alte circumstanţe să dăm urmare minţii noastre. Nu mai formăm un număr de telefon întâmplător şi nu ne întâlnim întâmplător cu anumite persoane în cele mai ciudate locuri. Trebuie să raportăm pur şi simplu toate semnele pe care le întâlnim la vocaţia noastră, atunci interpretarea este foarte simplă. Să analizăm tot ce ni se întâmplă şi să vedem ce ne atrage atenţia: *„Ce are de-a face acest lucru cu vocaţia noastră? Lucrurile se derulează normal? Ce spune intuiţia noastră?*

Stăm în sufragerie şi deodată privirea ni se aţinteşte pe o fotografie cu părinţii noştri cu toate că această fotografie stă de ani de zile acolo. În acest moment nu mai trebuie să stăm pe gânduri ci să punem mâna pe telefon şi să ne sunăm părinţii. Intuiţiile sunt fulgerătoare. Acestea vin prin amigdala cervicală. Acestea sunt un flash şi sunt atât de rapide încât majoritatea nici nu le bagă în seamă, într-o singură clipă totul ne este clar (peste toate cele cinci organe senzoriale). Există oameni cu o intuiţie slabă sau neexersată. Pe de altă parte există oameni – şi asta este

majoritatea – care au o intuiţie bună şi sugestii (flash-uri), dar ce fac cu acestea? Ei încearcă să analizeze aceste sentimente şi astfel le distrug. În acest caz flash-ul nu mai are niciun sens. Ne trebuie încredere. Să încercăm acest lucru! Să devenim un om pe lângă care nu mai trece nimeni şi nimic degeaba. Să punem totul în relaţie cu vocaţia noastră.

Câteodată tocmai cele mai evidente semne sunt cel mai greu de recunoscut, sau sunt distruse de mintea noastră închisă în dimensiunea timpului. Dr. Dinero a trăit un exemplu extraordinar în vara anului 2006. Acesta a fost invitat într-un concediu de o săptămână în sudul Franţei împreună cu soţia. Vreme frumoasă, oameni plăcuţi, dispoziţie bună! Din păcate Dr. Dinero a trebuit să meargă acasă deja miercuri, pentru că vineri trebuia să ţină un training (o zi era alocată pregătirilor). Supărat a plecat din Franţa. La douăzeci de minute după ce a plecat soţia lui a găsit în geantă cheia de la hotelul în care au stat, uitase să predea cheia. Un semn mai clar ca acesta nu cred că există. *„Du-te înapoi! Ai şi cheia necesară”.*

În mintea lui Dr. Dinero acest semn a fost interpretat altfel. Acesta era de părere să-şi continue drumul şi să nu se mai întoarcă, pentru că oricum trebuia să pregătească trainingul. După cca. patru ore de condus Dr. Dinero s-a uitat din întâmplare la display-ul sistemului său de navigaţie şi a văzut semnul mic care-l înştiinţa că a primit un mesaj pe telefonul din maşină. A deschis SMS-ul şi a citit

că trainingul a fost contramandat. Partea hazlie a poveştii o reprezintă faptul că au primit mesajul exact atunci când au descoperit cheia de la hotel. Nu a observat SMS-ul, a ignorat semnul cu cheia de hotel şi s-a încrezut în minte. Astfel a renunţat la trei zile frumoase în Franţa.

Dacă începem să dăm atenţie semnelor şi să ne încredem în ele, atunci observăm cât de simplă devine viaţa dintr-odată.

Ah, vreţi să ştiţi cine ne trimite semnele? Poate că îngerul nostru păzitor sau bunica noastră din lumea de dincolo, poate o sincronicitate din matrice, ghidul destinului? Cine ştie? Chiar este important acest aspect?

Dacă mergem cu maşina de la A la B trebuie să ştim cum funcţionează motorul? Important este că funcţionează maşina şi că putem să avem încredere în ea?

Capitolul 12

Sinteză

Să rezumăm încă o dată toţi paşii într-o formă concretă şi să trecem la practică cu ajutorul unui exemplu. Dumneavoastră, dragi cititori înlocuiţi acest exemplu cu propria dumneavoastră vocaţie.

Deoarece cartea poartă titlul *„Cartea de un milion de euro”* vom prezenta acum un exemplu pentru partea financiară a vieţii dumneavoastră şi anume un milion de euro. În acelaşi mod trebuie să procedaţi cu toată viaţa dumneavoastră, cu toate faţetele, ca de exemplu sănătatea, casă, viaţa relaţională, profesia etc.

1. „Astăzi în data de x. X. Xxxx, îmi iau viaţa în propriile mâini!” Scriem acest lucru îngroşat şi îl agăţăm de frigider sau într-o alt loc uşor vizibil. Nimeni altcineva nu poate face acest lucru pentru noi. Nu aşteptăm să treacă următorul concediu, următorul weekend, ci acum!

2. Ţelul teoretic: un milion de euro. Sau: ce îmi doresc cu adevărat, care este ţelul meu în viaţă, vocaţia mea pe care vreau s-o transform în profesia mea?

3. Ce m-a împiedicat să fac ACUM acest lucru? De ce am ezitat? Ce m-a blocat? Sunt:

A) impedimentele din viaţa noastră

b) sau sunt impedimentele care provin dintr-o viaţă anterioară?

Ambele impedimente ne opresc în îndeplinirea ţelurilor noastre, iar din acest motiv trebuie rezolvate şi îndepărtate. Acest lucru se poate realiza cu ajutorul unei terapii (de exemplu constelaţia sistemică), sau prin confruntarea şi conştientizarea apariţiei unui anume tipar. Astfel se poate rezolva problema. Astfel de tipare sunt în număr mai mare şi tot apar în decursul întregii noastre vieţi. Important este, în acest moment, să devenim conştienţi de aceste tipare şi să luăm o decizie: *„N-o să mai las să mi se întâmple aşa ceva, data viitoare o s-o confrunt*". După aceea continuăm cu punctul:

4. Pentru scenariul vieţii noastre trebuie să ne imaginăm cum arătăm cu un milion de euro, cum ne simţim cu un milion de euro... Reuşim acest lucru? Aici ne ajută harta comorii (treasure mapping). Poate ne vedem sau ne fotografiem într-o îmbrăcăminte elegantă şi aşezăm poza pe biroul nostru. Poate scanăm un extras de-al nostru de cont şi îl prelucrăm. Schimbăm data ca să ştim când acest extras de cont va deveni realitate (pentru subconştientul nostru nu există „puţin însărcinat" ci numai fapte concrete, cuantificabile) şi corectăm suma la un milion de euro. Să descriem tot acest scenariu ca într-o compunere! Dar scriem la timpul prezent ca şi cum ar fi deja realitate. În următorul pas verificăm încă o dată dacă

chiar este ţelul nostru şi nu ţelul partenerului nostru de viaţă sau a altcuiva. Chiar dorim asta din toată profunzimea noastră? Este cu adevărat visul nostru? Aici servesc mijloacele ajutătoare ca de exemplu scheletul de peşte. Următoarele întrebări ne sunt de ajutor:

La ce vreau să *renunţ,* ce vreau să *ating...?*

Care sunt punctele mele slabe şi punctele mele forte?

Ce aş schimba dacă mi-ar fi sunat ceasul?

Cum mi-aş organiza ziua şi viaţa în general, dacă aş fi independent din punct de vedere financiar şi nu ar mai trebui să lucrez?

Îmi verific atitudinea, principiile mele faţă de bani şi mă reorientez din punct de vedere mental, conform unei vieţi bogate.

5. Trebuie să verificăm în interiorul nostru şi foarte sincer dacă putem accepta la modul foarte serios un milion de euro. Acest pas este foarte decisiv şi dacă nu este realizat foarte serios va duce la eşuare. Mulţi oameni poartă programe în ei pe care nu le conştientizează *(„Vei rămâne întotdeauna sărac!", „Tu n-o să ajungi niciodată cineva!" „Ai două mâini pe stânga!" etc).* Dacă simţim că ne minţim pe noi înşine în momentul în care ne imaginăm un milion de euro atunci să stabilim o sumă pe care ne-o putem închipui în mod serios. Dacă nu putem crede în aceasta cu maxim de seriozitate atunci ne vom împiedica din nou

şi succesul nu se va instaura în ciuda tuturor eforturilor noastre. Poate avem sentimentul corespunzător la suma de 300.000 e. După aceea trebuie să reformulăm: *„La data de X. Xx. Xxxx primesc extrasul meu de cont cu cea mai bună sumă de bani, cel puţin 300.000 e”.*

Important: în astfel de cazuri trebuie să adăugăm întotdeauna formularea „cea mai bună” pentru ca suma să rămână deschisă, adică să poată fi mai mare. Poate că până la acea dată vor fi 380.000 e... Când acest lucru se va întâmpla, atunci vom fi fericiţi. Când suntem fericiţi creşte probabilitatea să atingem într-o zi o stare de linişte, armonie, împlinire şi poate chiar o stare de epifanie. Încă nu am auzit ca un om supărat sau agresiv să aibă o stare de epifanie. Dar să nu începem cu epifania ci cu lucruri mici din viaţă – ne referim strict la acum – ce pot fi puse şi în practică.

6. Pentru ca în pasul următor să ne putem manifesta intens, este important ca vârtejul nostru de energie să nu fie reţinut. Trebuie să verificăm exact cum am învăţat la managementul sentimentelor dacă în cazul ţelurilor noastre este vorba de dorinţe pentru recunoaştere, control sau siguranţă (ceea ce este foarte probabil). Acum trebuie să eliberăm aceste dorinţe sublime, cum am învăţat în cartea aceasta.

7. Următorul pas îl reprezintă puritatea simbolurilor. Dacă ne vedem pe noi înşine cu un milion de euro, atunci trebuie eliminate toate simbolurile ce se află în

opoziţie cu acesta, sau măcar să le îndepărtăm din câmpul vizual. Deci trebuie să dispară tot ce este legat de sărăcie financiară. Nu putem să ne vedem astăzi ca milionari şi undeva în câmpul nostru vizual să avem un registru cu titlul „facturi neplătite” sau „datorii”. În acest caz ne vedem ca datornici. Ce să mai manifeste subconştientul nostru? Datornicul de care ne amintim în fiecare zi sau milionarul pe care ni-l programăm în minte? Mai bine ne creăm simboluri pozitive ca de exemplu un extras de cont cu un milion de euro pe care-l purtăm în portofelul nostru şi ne tot uităm la el. Trebuie să căutăm în viaţa noastră tot ce stă în calea succesului nostru. Pe cât posibil ar trebui să ne îmbrăcăm de pe acum aşa ca şi cum ne-am fi atins ţelul. Este de preferat îmbrăcămintea atractivă şi asortată la culoare faţă de îmbrăcămintea de zi cu zi. Sandalele şi pantofii ieftini zboară din dulap şi se înlocuiesc cu pantofi atractivi. Şosetele albe sport se poartă numai pentru activităţi sportive! Locuinţa sau casa trebuie aranjată şi eventual şi redecorată (ne putem inspira din revistele de amenajări interioare sau din cele fengshui). Trebuie să domine ordine şi armonie! Tot ce este inutil zboară! începem să bem de astăzi vinuri fine (mai bine mai puţin decât poşircă ieftină), ne îngrijim ca atare şi ne scoatem din când în când partenerul la un restaurant. Să începem de astăzi să întreţinem relaţii de prietenie cu persoanele

potrivite. Trebuie să avem simboluri curate nu numai în exterior, ci şi în interior sub formă de psiho-igienă. Asta va avea influenţă asupra revistelor pe care le citim; programele TV pe care le vizionăm, cât şi asupra comportamentului în exterior. Să mergem cu cei dragi la operă, la un musical sau la un teatru şi nu numai la cinematograf sau la bar unde merg şi amicii sau vecinii noştri. În locul unei excursii de grup ne planificăm următorul concediu cu partenerul nostru de viaţă (şi copiii) şi organizăm totul ca să fie mai interesant.

8. După ce în sfârşit am formulat ţelul, inclusiv data când se va îndeplini, putem fracţiona perioada până la data stabilită în etape mai mici – în cazul în care mai suntem încă nesiguri. De aceste etape avem nevoie pentru planificarea şi controlul practic. Să plecăm de la premisa că ţelul nostru realist şi acceptat este *„un milion de euro în data de 28.10.2012*" atunci fracţionăm perioada pe etape de o lună, pentru a avea posibilitatea să ne controlăm şi cifra de un milion să nu pară atât de abstractă. Nu trebuie neapărat, dar poate fi de mare ajutor.

9. În cadrul acestui pas trebuie să ne alimentăm subconştientul cu această nouă imagine. După cum am citit deja, acest lucru funcţionează cel mai bine dacă stăpânim deja un training mental (de exemplu trainingul autogen). Dacă nu stăpânim o astfel de metodă atunci recomandăm utilizarea unui reportofon

pe care înregistrăm închipuirea noastră despre „a *ne afla în situaţia respectivă”.* De exemplu: *„Primesc corespondenţă de la banca mea. Deschid scrisoarea cu extrasul meu de cont şi văd în acesta o sumă de un milion de euro. Inima îmi sare din piept de bucurie. Simt o mare uşurare în mine. Pe toată faţa mea apare un zâmbet mare. Deschid o sticlă de şampanie, iubesc mirosul de şampanie şi iau o înghiţitură straşnică, în tot corpul meu apare o mâncărime plăcută. Acest lucru îl simt astăzi toată ziua”.*

La un astfel de dictat este important să dictăm încet şi cu multe pauze, pentru ca spiritul să aibă timpul necesar să se transpună în această situaţie şi să o simtă. După cum ştim deja, cea mai bună perioadă de autoprogramare este dimineaţa după trezire, când încă nu suntem porniţi cu adevărat, iar din acest motiv ne cumpărăm două ceasuri deşteptătoare. Primul deşteptător ne trezeşte şi pornim reportofonul (când mai suntem pe jumătate adormiţi). Acum vom fi transpuşi în situaţia noastră dorită de către propriul nostru text. Nu contează dacă readormim, textul nostru tot va ajunge în subconştient. Al doilea deşteptător ne încheie şedinţa şi ne aduce aminte să ne trezim. După câteva zile nu mai avem nevoie decât de cuvintele *„Un milion de euro”* pe reportofon, urmate de o pauză mare pe care chiar o putem termina cu îndemnul de a ne trezi. Avantajul îl reprezintă faptul că nu ne mai trebuie al doilea deşteptător şi că putem trăi mai bine viziunea noastră

asupra ţelului, pentru că această viziune nu mai este restricţionată de cuvinte. (Dacă partenerul dumneavoastră de viaţă nu vrea să participe la astfel de experimente matinale, atunci există nişte mijloace foarte eficiente: dopuri de urechi...)

10. Nu v-a venit nicio idee cu privire la ce ar putea fi vocaţia dumneavoastră? Suntem derutat? Bine, atunci există formula vanhelsing pe care Jan a folosit-o după un sfârşit de săptămână în linişte şi care a început să se manifeste deja după 14 zile. Ne aşezăm şi notăm: *„Mă deschid pentru tot ce aparţine de mine şi ceea ce mă găseşte, fac cu plăcere ceea ce pot mai bine, ce îmi aduce bucurie şi cu ce câştig cei mai mulţi bani, iar lângă mine se află partenerul meu de viaţă cu care sunt fericit”.*

Treceţi data, semnaţi, prindeţi-o undeva pe perete (unde nu o vede oricine) şi să mulţumim că acum va veni pas cu pas către noi. După aceea ne uităm cu atenţie la ce se întâmplă.

11. Mai există varianta foarte îndrăzneaţă şi paranormală. Încheiem un contract cu creatorul acceptând această încarnare, această viaţă şi că vom înfrunta sarcina vieţii noastre. Astfel am ajuns la un punct decisiv. De câte ori ne-am rugat şi am spus: *„facă-se voia ta...”?* Acestea au fost îndemnuri că suntem pregătiţi să ne acceptăm planul de viaţă. După cum ştim deja, planul nostru de viaţă a fost stabilit,

înainte ca noi să ne încarnăm. Exprimat ca o imagine în sufletul nostru, a fost depus un fişier cu planul nostru de viaţă, dar se pare că am uitat parola. Parola este: conştienţă şi emoţie. Nu este suficient să pronunţăm în mod inconştient cuvintele din tatăl nostru *„facă-se voia Ta...”.* Trebuie să pronunţăm în mod conştient şi să simţim în noi că este ceva cu adevărat serios – seriozitatea vieţii – atunci va şi funcţiona!

12. Să ne retragem într-un loc liniştit, fără să fim deranjaţi, cel mai bine în natură! Să ne descălţăm, scoatem toate bijuteriile şi metalele de pe noi, ne aşezăm pe pământ şi începem! Am putea manifesta în următorul mod: *„Rog forţa creatoare (forţa care ne-a creat pe noi toţi, Dumnezeu...), ca dorinţa mea să se manifeste. Vreau să-mi trimită un semn care să mă ghideze şi lucruri la care nu m-aş aştepta. Eu voi fi atent...” (*acum urmează „să ne transpunem în situaţia aceea” a ţelului nostru). Este foarte important să realizăm acest proces de creaţie doar atunci, când ne aflăm în echilibru emoţional. Să nu restricţionăm starea de trăire a ţelului prin cuvinte ci s-o trăim intens! Dacă vrem să urlăm de fericire atunci urlăm! Dacă ne curg lacrimi de bucurie atunci să plângem! Cu cât trăim şi simţim emoţia, cu atât ne manifestăm mai puternic. După aceea mulţumim că suntem o parte a marelui întreg. Credinţa noastră nu mai trebuie să fie influenţată de nimic.

13. Acum vine partea cea mai grea. Devenim creatori şi eliberăm ceea ce am manifestat pentru că avem încredere sută la sută în faptul că putem manifesta. Acest proces îl realizăm o dată şi după aceea cel mai bine ar fi să uităm de el. Dacă repetăm procesul, atunci ne demonstrăm că nu credem într-o forţă creatoare (exact ca în cazul biletelor cu dorinţe de crăciun – le scriem o singură dată şi gata). De acum înainte exersăm cât de des posibil dedicarea, să observăm propriile gânduri şi să fim în legătură cu câmpul nostru energetic. Astfel vom rămâne în prezent. Suntem conectaţi la spiritul universal, conştiinţa atotcuprinzătoare, viaţa veşnică. În acest mod nu mai suntem încătuşaţi cu milionul nostru, energia, vârtejul energetic poate circula liber şi suntem un creator puternic.

14. Ce mai rămâne de făcut? Să ne rezolvăm sarcinile noastre zilnice cu devotament maxim şi să nu ne facem griji de fructele muncii noastre! Să ne bucurăm de viaţă, de natură, de flori şi de toţi oamenii de care suntem legaţi şi să fim atenţi la semne! Viaţa comunică cu noi şi ne indică direcţia către ţelul nostru vizat. Dacă persoana X sau Y din viaţa noastră blochează acest ţel atunci trebuie să „dispară” imediat – este logic, (acest lucru este uşor în cazul amicilor. În orice caz trebuie dizolvată legătura energetică. Este mult mai greu dacă persoanele ce ne blochează sunt rude, ca de exemplu

cumnata – în acest caz trebuie să luăm decizii şi să impunem limite) Viaţa ne dă semnale că în acest caz se preconizează o despărţire. Acum suntem un om care profită de orice ocazie în viaţa sa. Vom primi semne de la marele tot. Să fim deschişi! Să fim curioşi! Să nu evaluăm semnele ci să le urmăm! Mintea noastră (de mărimea unei mingi de tenis de masă pe un teren de fotbal) nu poate şti care este calea corectă pentru a ajunge la un milion de euro.

15. Dacă nu primim direct obiecte materiale, atunci obţinem o uşă deschisă. Poate că mai întâi avem nevoie de o deschidere interioară prin care să ne apropiem de milionul nostru de euro, o amplificare interioară a vibraţiilor, pentru că mediul nostru exterior a devenit prea banal şi este prea „pământean”. Poate că mai întâi este necesar să activăm nivelul social în lumea noastră pământeană pentru ca mai târziu să sprijinim sau să creăm un produs social cu milionul nostru.

Pentru campionatul din viaţa noastră devenim un creator zilnic. După cum am citit deja dimineaţa înainte de a ne trezi cu adevărat, suntem foarte creativi. Este important ca această fază creativă să devină obişnuinţă pentru noi. Astfel prin regularitate vom implementa în mintea noastră reţele neuronale creative. Primim permanent semne şi vom fi tot mai buni în a recunoaşte acestea şi a avea încredere în ele. Cel mai important lucru a acestei metode: ne întăreşte credinţa în noi înşine! Dacă

credem fără dubii, atunci putem atinge orice!

Vom încheia un pact cu noi înşine! în cartea „What the Bleep de we know” biochimistul şi chiropracticianul Dr. Joe Dispenza descrie pactul său:

„Îmi fac timp pentru a da o formă zilei mele şi prin acest lucru mă conectez la câmpul cuantic. Dacă este adevărat că supraveghetorul mă supraveghează tot timpul şi că există un aspect spiritual în persoana mea, atunci dă-mi un semn că tu chiar supraveghezi lucrurile mici pe care eu le-am creat. Arată-mi-le într-un mod la care nu mă aştept, astfel încât să fiu surprins că trăiesc şi creez aceste lucruri prin capacitatea mea. Atunci nu mai am niciun dubiu că vin de la tine. Astfel trăiesc fiecare zi din viaţa mea cu conştiinţa de a fi un geniu... şi în timp ce fac acest lucru am în unele clipe ale zilei cele mai uimitoare gânduri ce vin de nicăieri şi care îmi provoacă un fior în tot corpul”.

Noi credem că procedura Dr. Dispenza este o metodă foarte adegvată pentru că ne învaţă credinţa.

Ce să mai creăm zilnic dacă totul este deja în flux? Păi, în fiecare zi suntem puşi în faţa unor noi sarcini, se modifică percepţia noastră, primim informaţii noi şi avem noi sarcini zilnice. Poate vrem să ne optimizăm comportamentul nostru pentru anumite lucruri, sau să creăm concret o discuţie de afaceri, un flirt sau o armonie în cadrul unei vizite sau ceva asemănător.

Trebuie să credem în noi! Zilnic există suficiente lucruri pe care putem să le exersăm. Ce ne mai rămâne de făcut?

Ce lipseşte la valoarea de un milion de euro? Păi ultimul lucru ce mai lipseşte din punctul nostru de vedere este **consecvenţa.** Consecvenţa este ultimul cuvânt magic. Toate deciziile pe care le întâlnim zi de zi trebuie să le luăm după un criteriu clar: Această decizie este avantajoasă sau dezavantajoasă pentru vocaţia noastră? Dacă decizia nu este avantajoasă pentru vocaţie şi dumneavoastră aţi decis în favoarea ei, atunci tot efortul a fost degeaba. Atunci aţi fost inconsecvent.

Să plecăm de la premisa că în viaţa noastră zilnică suntem puşi în faţa multor deiczii. Totul vine asupra noastră ca un gând fulgerător, sau sub formă de intuiţie, discuţie, scrisoare, mail, telefon...

Să ne întrebăm permanent: Ce spune sentimentul meu? Lucrurile sunt în flux? Această chestiune promovează direct sau măcar indirect vocaţia mea?

Să nu luăm aceste decizii ca o reacţie a reţelei noastre emoţionale, ci să ne întrebăm şi să luăm decizia din interior, din esenţa noastră adevărată, din eul nostru divin. That’s all!

Trebuie să fim conştienţi de faptul că viaţa este un concurs, nu numai în domeniul marketingului, ci de la începutul existenţei animalelor (ce animal prinde cea mai mare pradă), la fel este şi în gaşcă, la şcoală sau la discotecă (cine reuşeşte să agaţe cea mai frumoasă fată) şi normal că şi în viaţa profesională. Nu numai cel mai bun şi cel mai harnic are cel mai mare succes – să riscăm ceva, să

ne schimbăm şi să scăpăm de vechile noastre obiceiuri! Chiar dacă părinţii au firma de câteva decenii, nu înseamnă că este calea noastră. Poate că este chiar invers. Poate nu ar trebui să fugim tot timpul, ci să preluăm în sfârşit firma familiei noastre, cine ştie...

Să ne uităm un pic în jur şi să vedem ce alte posibilităţi mai există, în primul rând: Ce putem noi să facem? Dacă nu avem curajul să ne dăm demisia de la locul de muncă pentru a începe să lucrăm independent nu vom afla niciodată cum poţi să câştigi bani prin intermediul unei activităţi care ne face plăcere. Nu trebuie să ne dăm imediat demisia ci începem activitatea independentă paralel cu locul nostru actual de muncă şi renunţăm la acesta când suntem siguri că a venit momentul. Poate că locul actual de muncă chiar vă face plăcere şi renunţaţi la milionul de euro. Atunci uitaţi-vă ce altceva poate fi schimbat în viaţa dumneavoastră.

Trebuie să ne întrebăm tot timpul: *„Cât de mult valorează libertatea pentru mine?*" Depinde de noi să schimbăm ceva, pentru că „de la nimic nu vine nimic". Trebuie să luăm frâiele în mână pentru că „cine nu riscă, nici nu câştigă".

Dacă nu cultivi nimic sau cultivi numai puţin, atunci nici nu trebuie să te miri că recolta este slabă, este logic... Cine nu cultivă ceva propriu aceia se va ocupa întotdeauna de recolta altora...

Când călătoreşti mult în jurul lumii – aşa cum facem noi

– nu poţi să nu observi că mulţi oameni nici nu trăiesc cu adevărat, te întrebi dacă nu au murit deja în interiorul lor. La cincizeci şi cinci de ani la majoritatea persoanelor profesia este aleasă, sunt deja căsătoriţi şi marile provocări ale vieţii s-au terminat. Mult prea mulţi, cred că la această vârstă nu se mai pot face schimbări. Dar de ce majoritatea oamenilor sunt deja pe linia moartă la această vârstă? Pentru că omul obişnuit nu vrea să se schimbe. Lui nu-i plac provocările, obiecţiile şi nu-i place să aibă probleme. Din acest motiv mulţi oameni stagnează chiar de la o vârstă mai tânără. Este frica? Frica de schimbare? Frica de nou? Comoditatea?

Unii care au urmat o şcolarizare sau un seminar în care au fost învăţaţi despre trainingul mental, gândirea pozitivă sau despre manifestarea cu succes, renunţă după scurt timp pentru că nu au apărut imediat rezultatele. Doar pentru că nu ne reuşeşte ceva sau pentru că este greu, nu înseamnă că nu vom avea succese. Dacă Jan van Helsing ar fi renunţat la scris după ce i-a fost interzisă publicarea cărţii sale, atunci ar fi pierdut marele succes...

Ce frumos îi spune Dumbledore lui Harry Potter: *„Trebuie să te decizi între calea corectă şi cea uşoară”.*

Este bine exprimat pentru că unele lucruri au nevoie de timp. Cel mai bun exemplu este sămânţa pe care o plantăm în pământ, pentru că are nevoie de timp până când germinează. Degeaba sărim de colo-colo de nerăbdare pentru că pământului îi este indiferent. Nici iarba nu creşte

mai repede dacă tragem de ea.

De aceea vă rugăm să nu renunţaţi prea repede, pentru că succesul nu este vizibil imediat. Rezistaţi, noi vă ţinem pumnii!

Jan van Helsing şi *Dr. Dinero*

Epilogul lui Jan van Helsing

Aproape am reuşit. Ce credeţi acum – despre bani, despre dumneavoastră, despre viaţă? Din punctul meu de vedere este esenţial să ne recunoaştem ca făuritorii propriei noastre situaţii de viaţă şi să nu mai dăm vina pe altcineva – indiferent dacă este vorba de sănătate, de cearta cu vecinul sau de contul de bancă gol. Situaţiile noastre de viaţă sunt o oglindă a atitudinii noastre de viaţă. Dacă în interior domină ordine atunci şi maşina, casa sau locuinţa este ordonată! Fiecare succes se bazează pe idei bune care au fost generate de noi şi ne trebuie determinare şi curaj pentru a pune în practică o astfel de idee. Toate personalităţile din istorie şi-au atins succesul prin iniţiativă proprie. *„Cine ascultă tot timpul de şef, nu va ajunge niciodată şef!” De* aceea trebuie să vedem cum ne schimbăm atitudinea pentru a putea trăi în armonie cu mai mulţi bani. Să divinizăm banii este la fel de extrem ca şi când i-am respinge. Trebuie să găsim măsura adecvată exact ca în toate celelalte domenii din viaţă şi să o evaluăm în interior.

Cât valorăm pentru noi înşine? Cum stăm cu încrederea în sine? Dacă simt că nu merit să câştig mult, dacă am puţină încredere în mine, atunci situaţia vieţii noastre reflectă acest lucru. Dacă avem un ţel – un vis sau o dorinţă – atunci nu trebuie să ne întrebăm mai întâi: *„Cât va costa?*

sau să afirmăm: *„Pentru asta îmi lipsesc banii necesari*". Dacă luăm un scop în vizor sau avem o idee extraordinară, atunci trebuie să continuăm să lucrăm la ele. Experienţa arată că pe drumul către ţel, vom găsi şi banii necesari pentru a-l realiza.

Pot spune cu maximă convingere: când am un proiect bun, înîniili întotdeauna îmi vin banii pentru realizarea lui. La fel a fost şi în cazul postului meu de televiziune pe internet **secret.TV.** Acest lucru are de-a face şi cu voi dragi cititori care cumpăraţi cărţile mele. (Vă mulţumesc foarte mult cu această ocazie!) Dacă anticipăm planul nostru de viaţă, urmăm vocaţia şi calea noastră (trebuie să fim atenţi la semne şi dacă se deschid uşi în viaţa noastră), atunci întotdeauna vin bani pentru că ne aflăm pe flux, pentru că vântul ne este prielnic.

Cheia este fără niciun dubiu intuiţia. Ea este vocea interioară, ce ne conduce către calea noastră individuală, care ne ghidează să ne trăim viaţa în aşa fel încât să scoatem tot ce este mai bun din ea. Nu este relevant dacă intuiţia este de fapt îngerul păzitor, sau eul nostru superior, Dumnezeu sau pur şi simplu propriul nostru suflet. Fiecare om trebuie să ia în serios această voce interioară şi să nu-şi folosească mintea ca să analizeze de unde vine intuiţia (majoritatea fac acest lucru), ci să-şi folosească mintea, ca să afle cum poate pune corect în practică intuiţia sa.

Putem avea încredere în această voce interioară – şi mai puţin în cărţile sfinte ale instituţiilor religioase, scrise de

păstori pentru oi! Dacă totuşi vreţi să urmaţi o convingere religioasă, poate constitui din nou un ocol...

Să ne aducem aminte:

Fiecare om are un destin, o cale în viaţă, pe care şi-o alege singur, înainte de a intra în corpul fizic, adică înainte de a se încarna. Dacă se abate de la calea lui, va fi avertizat prin accidente sau lovituri date de destin. Persoana va fi scoasă din joc dacă nu se schimbă – printr-un accident, o boală sau orice altceva... Cine se străduieşte să găsească secretul vieţii, acela va trăi ceea ce trăiesc eu. Va avea noroc, va deveni un norocos – se va dezvolta cu adevărat.

Oamenii naivi o numesc şansă, dar nu este şansă. *„Cine vorbeşte cu zeii va fi ajutat de ei*". aceasta este o înţelepciune străveche. Cine se străduieşte să trăiască în armonie cu lumea spirituală, cine respectă şi urmează legile spirituale în viaţă de acela au grijă şi „spiritele", respectiv ajutoarele spirituale.

Cine îşi integrează legea cauzei şi efectului până la nivelul celor mai banale probleme, acela va trăi adevărate minuni. De ce? Pentru că are încredere, curaj şi este disciplinat. La unii acest lucru funcţionează imediat, la alţii durează ani de zile şi începe prin faptul că primesc răspunsurile sub formă de gânduri. Trebuie să începem lucrul cu vocea interioară, trebuie să învăţăm să filtrăm ceea ce a zis vocea interioară şi să vedem care sunt propriile gânduri, iar după aceea să ne lăsăm conduşi de

vocea interioară.

În cazul meu vorbesc cu îngerul meu păzitor. La început nu a funcţionat bine, dar după ce faci acest lucru zilnic timp de douăzeci de ani atunci începi să ai rezultate în decursul timpului.

În primii ani nu a fost uşor nici la mine, trebuie să recunosc, începi cu aşa numiţii paşi de bebeluş, cu paşi mici. Astăzi funcţionează foarte bine. Mai ţin minte şi acum cum am început cu semaforul virtual. Închei cu îngerul tău păzitor un fel de convenţie, că „da” reprezintă culoarea verde şi „nu” culoarea roşie, culoare ce apare în faţa ochiului spiritual. Acest lucru poate fi realizat şi cu ajutorul unui semn, de exemplu ţi se face pielea de găină ca semn că trebuie să fii atent sau ca o confirmare. Acest lucru poate fi convenit cu îngerul păzitor de fiecare persoană în parte.

Oricum, orice om de pe pământ poate vorbi cu îngerul său păzitor, pentru că acesta este neutru din punct de vedere religios şi este numai al tău...

Suntem cu toţi copiii lui Dumnezeu şi avem o sămânţă, o scânteie din puterea lui Dumnezeu în inima noastră. Conştientizarea acestui fapt, reprezintă primul lucru. Următorul pas este să deschidem în noi această scânteie divină, pentru că acesta este sensul existenţei, al vieţii pământeşti. Este unul dintre motivele pentru care sufletele se materializează în corpuri fizice pentru a descoperi a treia dimensiune – aşa numita iluminare, pentru că aici va fi

aprinsă această scânteie divină, conştientizarea provenienţei noastre de la Dumnezeu. Se spune: *„Lasă lumina ta să lumineze înaintea celorlalţi...”*

Dacă reuşim să aprindem această scânteie divină, atunci omul poate realiza miracole, poate opri îmbătrânirea, să recepţioneze spiritual informaţii despre el şi despre alţii, se poate vindeca de boli etc.

Dar ce mai putem face ca indivizi?

Toţi putem aprinde scânteia divină în noi. Dacă reuşim, atunci ni se schimbă toată viaţa. Vor intra oameni noi în viaţa noastră, alţii dispar şi viaţa va fi reorganizată...

După aceea vor începe miracolele şi mirarea! Dorinţele vor începe să se îndeplinească într-o perioadă destul de scurtă, aşa cum se întâmplă la mine de mulţi ani. Cu cât luminează mai mult scânteia divină în noi, cu atât vom fi mai conştienţi despre existenţa noastră personală. Vom trăi mai conştient, va deveni mai clar pentru noi cine suntem sau cine am putea fi, ce potenţial zace în noi şi ce suntem cu adevărat în stare să facem. În primul rând va creşte convingerea noastră interioară că putem atinge tot ceea ce ne dorim. Aceasta este premisa pentru a ne pune dorinţe în mod corect. Foarte bine!

Dorinţele se îndeplinesc dacă credem în ele, cel mai bine se vede la efectul placebo. Efectul placebo este dovedit din punct de vedere medical şi demonstrează că omul poate genera o vindecare sau o modificare a stării sale de sănătate numai prin puterea convingerii, prin

puterea spiritului. Pacientul este convins că medicamentul pe care-l primeşte conţine o anumită substanţă. Dar acest medicament este în realitate numai o bucăţică de zahăr, fără substanţe terapeutice. Pacientul este convins, că este un anumit medicament şi i se generează efectul, reacţia, numai pentru că el crede în el, pentru că este convins de el şi nu are dubii. El nici nu-şi pune întrebarea că ar putea fi altfel. *(„Domnul doctor a spus că...")*

Dacă suntem absolut convinşi de ceva atunci se îndeplineşte şi dorinţa – sută la sută. Dacă medicul i-ar spune pacientului dinainte că acel medicament este placebo atunci n-ar avea niciun fel de efect. Este logic, nu? De ce? Pentru că are dubii! De ce are dubii? Pentru că nici nu crede şi nici nu ştie! El este derutat, orbit de învăţăturile nebune ce ne sunt băgate pe gât de mass-media şi de religiile din lume.

La fel se întâmplă şi cu dorinţele din viaţa reală: cu succesul, cu partenerul de viaţă potrivit, cu un anumit post sau cu casa de vis la Marea Mediterană, cu milionul de euro, cu vindecarea şi mulţumirea, maturitatea spirituală până la iluminare.

Dacă am numai cel mai mic dubiu, atunci n-o să-mi reuşească ceea ce mi-am propus sau o să reuşească foarte greu. Dacă am convingerea necesară, adică acest sentiment în mine „Este fără *îndoială, altfel nici n-ar putea fi"* atunci se va întâmpla. Atunci se îndeplinesc şi dorinţele!

Asta se întâmplă la un om care-şi aprinde scânteia

divină şi o lasă să tot crească. Este exact acest proces de creştere ce trece prin viaţa banală, prin profesie, independenţă, familie, copii, călătorii etc.

Jarul interior al divinităţii noastre va transforma acest proces de creştere într-un proces de maturizare, care va aduce la un moment dat şi fructele mult dorite.

Viaţa este ca o şcoală. Trebuie să atingem diferitele etape ale vieţii. Dacă atingem aceste etape şi lucrăm în mod conştient să le rezolvăm exact ca un elev care încheie anul ca premiant şi va primi cadouri, premii şi laude, iar dacă absolvă aceste etape cu brio va avea posibilitatea de a merge la o şcoală superioară pentru a studia. La fel se întâmplă şi în viaţa viitoare. Chiar şi eu îmi dau zilnic silinţa – în viaţa profesională, în relaţia cu clienţii şi cu cititorii, cu angajaţii mei, cu copiii mei, cu soţia mea. Acestea sunt micile examene. Dacă le trec cu brio atunci vine următorul examen şi mă dezvolt mai departe.

Acum urmează punctul cheie: Fiecare elev are posibilitatea să sară o clasă dacă are notele corespunzătoare. Poate de asemenea să treacă de la şcoala profesională la liceu. La fel se întâmplă în viaţa reală şi pe calea către iluminarea interioară: şi aici pot fi sărite etape întregi dacă omul, respectiv sufletul din el se dezvoltă în mod conştient şi îşi poate îndeplini planul vieţii.

Totuşi nu este un drum foarte lat şi nu este uşor de parcurs. Acest drum de pregătire există pe de-o parte pe calea intelectului şi a minţii, adică drumul egoului nostru şi

mai există drumul inimii fără de care scânteia noastră divină nu poate fi aprinsă niciodată. Drumul inimii este stabilit de tine şi de noi, cât şi de arta elevată de a-l parcurge tot mai bine. Unul dintre examenele din şcoală poartă şi denumirea de examen de maturitate...

Pe acest drum de pregătire există şi situaţii foarte neplăcute pentru ego, care trebuie depăşite. Trebuie să trecem prin ele pentru a trăi o experienţă. Cel mai important este: **Din fiecare experienţă neplăcută putem învăţa ceva folositor!**

Tot ceea **ce** se întâmplă se întâmplă **dintr-un motiv** anume! Totul, indiferent de cât de neplăcut ar fi! Suntem tot timpul însoţiţi de îngerul nostru păzitor. Să nu uităm niciodată acest lucru. Acesta ne dă tot timpul indicii. Majoritatea oamenilor nu recunosc aceste indicii, pentru că nu văd un sens superior în viaţă. Pe ei nu-i interesează îngerii şi niciun plan de viaţă, în special pentru că au uitat că ei s-au decis pentru această încarnare. Ei singuri şi nimeni altcineva...

Să fim atenţi la fiecare persoană cine este. Cel treaz abia se deosebeşte în exterior de cel care doarme. O persoană trează nu poartă o plăcuţă la gât sau umblă în haine albe. Adevăratul cunoscător nu-şi va arăta niciodată cunoştinţele. Astfel este posibil ca bărbatul sau femeia ce se află lângă noi la galantarul din supermarket, sau persoana de lângă noi din aeroport să fie un astfel de om ce s-a trezit şi care stă acolo într-un mod conştient. Normal

că poate fi şi un cetăţean obişnuit care se află în transă din punct de vedere spiritual până ce urmează marea trezire. Diferenţa o putem recunoaşte numai dacă suntem atenţi şi deschişi – în fiecare clipă a vieţii şi la fiecare om în parte cu care ne întâlnim.

Să credem în acest lucru: ar putea fi un maestru spiritual deci să-l tratăm ca atare. Vom observa că viaţa noastră se va schimba pozitiv, pentru că aceasta este existenţa conştientă.

Pe mine m-au ajutat întotdeauna următoarele propoziţii: *Dacă mă aflu într-o situaţie problemă – adică o provocare – atunci vizualizez situaţia în care mă aflu de la o anumită distanţă interioară, recunosc mesajul, procesul de învăţare din situaţia problemă şi iau o decizie. Îmi urmez tot mai mult inima şi las capul (mintea şi punctele de vedere anterioare) în urmă. Ascult vocea mea interioară şi intuiţia. Trăiesc aici şi acum şi sunt permanent conştient de forţa mea creativă – în orice situaţie de viaţă, la locul de muncă, cu copiii, în jocul dragostei. Pe mine mă ajută să mă percep din perspectiva observatorului, să mă uit peste umăr şi să-mi dau sfaturile corespunzătoare. Eu privesc lucrurile foarte optimist chiar dacă situaţia nu este chiar atât de roz. Mă comport cu ceilalţi oameni exact aşa cum îmi doresc să se comporte şi ei cu mine.*

Dacă ar fi să exprim sensul vieţii în două cuvinte atunci aş răspunde: *să simţi* şi *să decizi.* Dacă nu mă simt bine faţă de ceva sau faţă de cineva, atunci iau o decizie, dar

trebuie să o pun şi în practică.

Multe boli apar din cauza unor blocaje, blocaje de viaţă – pentru că ne autoblocăm, pentru că ne agăţăm de ceva, ce se află deja în trecut şi pentru că nu putem şi nu vrem să renunţăm la el. De ce este atât de greu să luăm decizii? Pentru că ne este frică, pentru că suntem nesiguri şi nu avem încredere în interiorul nostru. Ce se întâmplă dacă îmi dau acum demisia; ce se întâmplă dacă-mi părăsesc acum iubita sau ţara sau aşa numiţii prieteni, care m-au căutat în ultimii ani numai pentru că aveau nevoie de ceva de la mine? Sau ce se întâmplă cu angajatul meu care nu-şi face treaba şi pe care trebuia să-l concediez de mult, dar îmi este greu pentru că-l ştiu de foarte multă vreme...

Este exact această frică prin care noi oamenii ne lăsăm dirijaţi şi prin care putem fi dirijaţi. Dacă ţi-e mai puţin frică, atunci poţi fi manipulat mai greu, pentru că eşti mai bine ancorat în viaţă, pentru că eşti liniştit sufleteşte.

De aceea este de o importanţă esenţială să ne confruntăm cu viaţa şi cu diferitele sale faţete, să acceptăm provocările şi să luăm decizii clare. Exact asta aşteptăm de la politicienii şi de la şefii noştri: să ia decizii clare. De cele mai multe ori sunt deciziile neplăcute pe care trebuie să le ia altcineva şi pe care nu vrem să le luăm noi. V-aţi gândit vreodată că toate cadrele de conducere se află pe aceste poziţii, pentru că au luat decizii şi sunt dispuşi să ia decizii?

Deci, trebuie să luăm singuri decizii, pentru că altfel va lua altcineva decizii în locul nostru! Trebuie să simţim unde

este ordine în viaţa noastră unde şi cu cine ne putem simţi bine şi să ne decidem în sfârşit: libertate şi responsabilitate personală sau mainstreaming comod şi să mergem după cum ne duce cursul apei (numai peştii morţi sunt duşi de curent...).

Acum să ieşim afară – la familia noastră, pe stradă, la muncă – şi să le arătăm ceea ce am învăţat şi de ce suntem în stare.

Trebuie să ne gândim întotdeauna la următorul fapt: *Noroc au numai cei curajoşi!*

Pe curând prietenii mei!

Al vostru *Jan*

ANEXĂ

Norocoşi în Africa (de Jan van Helsing)

Trebuie să recunosc că unele lucruri descrise în această carte sună prea simplu şi din această cauză chiar fantastic – mai ales în ceea ce priveşte „semnele” pe care trebuie să le recunoaştem. De aceea vreau să vă prezint practic cum funcţionează acest lucru pe baza călătoriei noastre de cercetare din februarie 2009.

Stefan Erdmann şi cu mine ne aflam într-o călătorie de investigaţie, de această dată în Kenya şi Africa de Sud. Motivul iniţial al călătoriei noastre a fost un interviu cu un membru al ordinului Prieuré de Sion. Membrii ordinului Prieuré de Sion afirmă că sunt descendenţii liniei sanguine ai lui Iisus, adică a copiilor născuţi din relaţia lui Iisus cu Maria Magdalena şi ei păzesc până în ziua de astăzi această moştenire şi rămăşiţele pământeşti ale Mariei Magdalena.

A fost interesant să întâlnim această persoană şi să ascultăm poveştile acestuia, dar la fel de interesante au fost micile întâmplări de care am avut parte. Prima noastră oprire a fost în Nairobi, de unde în prima zi a vizitei noastre voiam să mergem cu o maşină de teren până la graniţa cu Tanzania în ţinutul *Massai Mara,* marele parc naţional safari

ce este numit în Tanzania *Serengeţi.* Pentru că drumurile erau destul de proaste, nu existau benzinării şi o călătorie cu maşina pe timp de noapte nu este recomandată – din cauza animalelor sălbatice, ce vânează în special noaptea – aveam un program foarte strict.

Dimineaţa când am mers din centrul oraşului Nairobi de la hotel la firma de închirieri maşini pentru a ne ridica maşina, s-a întâmplat prima „minune”. Îl plătisem deja pe şoferul de taxi, chiar rezolvam nişte probleme birocratice legate de acte când la un moment dat mă întreabă Stefan: *„Hei, unde îmi este rucsacul?*” Descărcasem geamantanele dar uitasem rucsacul pe bancheta din spate a taxiului.

Şoferul de taxi plecase deja de cca. 10 minute şi într-un oraş cu milioane de locuitori putea fi oriunde. Nici nu aveam numărul de telefon al şoferului pentru că era un taximetrist privat şi nu puteam să-l anunţăm prin intermediul dispeceratului. Am alergat spontan la locul de parcare – şi văd taxiul exact la barieră vrând să iasă în acel moment din parcare. Am reuşit să-l prind.

Cine ştie, poate omul vorbise la telefon sau poate întâlnise pe cineva cunoscut. Important este că el mai era acolo şi rucsacul lui Ştefan cu actele cât şi banii în numerar erau de asemenea acolo... Te întrebi de unde a venit gândul impuls cu rucsacul exact în acel moment. Este incredibil! Dacă pierdeam rucsacul trebuia să mai rămânem o perioadă în Nairobi. Ar fi fost bine, dar urmează şi mai bine. În loc să primim maşina de teren pe care o

rezervaserăm iniţial am primit la acelaşi preţ modelul următor ca mărime, fapt ce l-am apreciat mai târziu pe drumul cu hârtoape din regiunea Massai. Ştefan şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt şi-am spus aproape concomitent: *„Ăsta este un semn, zeii ne surâd şi călătoria este sub o stea favorabilă”.*

În primii 200 de km ne-am rupt toba de eşapament (pe hârtoape) dar şi aici am avut noroc. Am găsit în mijlocul Rampei pe cineva care ne-a sudat toba de eşapament (fără atelier, elevator etc. Pur şi simplu pe pământ) astfel că am reuşit să ajungem la destinaţie chiar înainte de apusul soarelui.

Aici în Kenya, în special în Massai Mara voiam să-l întâlnim pe Simon un şef de trib Massai. Ştefan şi Simon s-au cunoscut cu nouă ani în urmă în cadrul unui safari-lodge şi au petrecut câteva zile împreună. Am întrebat la recepţia hotelului de el şi am primit informaţia că nu mai este de mulţi ani în regiune. *„Păcat”* ne-am gândit noi... *„Ce facem acum? „în* timp ce doi angajaţi tineri ai hotelului ne duceau bagajele, Ştefan l-a întrebat pe unul dintre ei dacă nu-l cunoaşte pe Simon. *„Normal că-l ştiu”,* a răspuns acesta *„am fost în aceeaşi clasă...*" dar Simon s-a mutat în Narok (la o distanţă de cca. 80 de km.) şi trăieşte acolo retras împreună cu familia. În seara următoare aveam deja numărul de telefon a lui Simon şi stabileam o întâlnire cu el pentru ziua următoare.

Am putea spune „Ce *coincidenţă!”.* Dar nu a fost o

coincidenţă. S-a întâmplat aşa pentru că ne-am aflat la ora potrivită în locul potrivit şi Ştefan a întrebat pe cine trebuia. În acest fel se combină lucrurile cum trebuie! Exact ca nişte roţi dinţate ce se află la locul potrivit...

Lui Simon i-am luat un interviu despre legendele şi miturile tribului Massai, despre influenţa lumii occidentale în această parte a Africii, dar i-am pus şi nişte întrebări critice ca de exemplu circumcizia feminină cât şi despre faptul că cei din tribul Massai beau sânge.

Nu numai pentru noi această întâlnire a fost un succes ci şi pentru Simon. Acesta a fost lovit de o suliţă la vârsta de şase ani în zona tâmplei, şi şi-a pierdut astfel vederea la ochiul stâng. Nimeni nu a observat acest lucru, ochiul i se acoperise de o pieliţă şi avea dureri mari. Cum în Kenya nu i se putea pune un ochi de sticlă l-am invitat în Germania ca să-l vadă un medic oftalmolog. Deci şi pentru Simon această întâlnire a fost providenţială.

După o plimbare cu balonul deasupra teritoriului safari în următoarea dimineaţă, am intrat în discuţie cu căpitanul balonului şi am aflat că acesta a organizat plimbări cu balonul deasupra lacului Chemsee din Bavaria, că era de naţionalitate irlandeză. Acesta ne-a povestit că a fost o dată în Irlanda cu prietenii săi la un iarmaroc şi aceştia i-au plătit pentru distracţie o şedinţă de clarviziune la o ţigancă. Dan, aşa îl chema, a primit oferta, dar era oricum convins că este numai o şarlatanerie. Părerea lui s-a schimbat radical când femeia i-a spus tot trecutul său cu detalii

picante. El s-a simţit stânjenit în special când aceasta i-a prezis ce se va întâmpla în următorii trei ani.

Dan ne-a asigurat că şi-a notat după şedinţa cu prezicătoarea tot şi că s-a derulat totul exact aşa cum i-a fost prezis. *„Această şedinţă mi-a schimbat viaţa şi credinţa”,* spunea el.

Au mai fost multe alte mici indicii şi „coincidenţe” care ne-au arătat că ne aflam la timpul potrivit în locul potrivit. Ceea ce m-a iritat a fost faptul că unii războinici Massai pe care i-am întâlnit mi se păreau foarte cunoscuţi ca şi cum i-aş mai fi întâlnit pe undeva. Chiar şi cu Simon am avut acest sentiment. A fost foarte ciudat. Oricum eu şi Stefan aveam în fiecare noapte visuri foarte intense. Era o atmosferă foarte aparte. Putem spune că indiferent pe cine am întâlnit, fără excepţie erau foarte deschişi şi prietenoşi cu noi. În astfel de regiuni despre care am fost avertizaţi că nu este bine să mergem pentru că suntem albi, oamenii erau foarte prietenoşi.

Cel mai interesant lucru ni s-a întâmplat în Africa de Sud. Cu domnul din Prieuré de Sion am petrecut 4 zile, iar acesta ne-a arătat diverse locuri interesante, ce erau legate de familia sa şi de lojă. Pe drumul de întoarcere dintr-o excursie am efectuat o oprire la un local situat pe un versant al unui deal ce era administrat de un elveţian pe numele de Mike.

Am intrat imediat în discuţie cu el şi ne-a relatat în câteva cuvinte cum s-a rătăcit în acest colţ al lumii. După

ce i-am ascultat povestea am spus scurt: *„eşti un adevărat norocos”.* Prin această propoziţie am declanşat ceva ce era atât de interesant, încât s-a terminat printr-un interviu pe care i l-am luat după două zile. Este incredibil. După cum am relatat înainte, mare parte a acestei cărţi am scris-o în această călătorie din Africa. Ceea ce am scris în ultimele zile la această carte coincidea în totalitate cu ceea ce îmi povestise despre viaţa şi experienţele sale.

Mike nu este un elveţian adevărat pentru că tatăl lui, pe care l-am cunoscut de asemenea, fusese născut în Turingia, dar emigrase în Elveţia ca inginer.

Vă invit să citiţi ceea ce mi-a relatat:

Mike te defineşti ca fiind norocos. Cum ne putem imagina acest lucru? Când ai observat că eşti altfel decât ceilalţi?

Nici nu-ţi dai seama. Este ceva despre care îţi dai seama la un moment dat. Lucrurile se întâmplă pur şi simplu. Abia mai târziu când analizezi ce s-a întâmplat de fapt în viaţa ta te gândeşti: *„De ce mi se întâmplă mie în acest fel?*” De obicei ceilalţi oameni îţi atrag atenţia asupra acestui lucru. Ultima oară când cineva mi-a spus că sunt norocos a fost în urmă cu circa patru săptămâni, era o femeie frumoasă. Mi-a spus: *„Eşti un norocos*”. I-am răspuns afirmativ dar mă gândeam: „De *ce? în ultima perioadă mi s-au întâmplat atâtea lucruri proaste, dar în calitate de persoană norocoasă nici nu percepi aceste lucruri”.* Eu cred că o persoană norocoasă este cineva, ce are capacitatea de a se

detaşa de lucrurile negative. Are o memorie foarte scurtă pentru lucrurile negative. Se întâmplă anumite lucruri, dar nu le percepi ca fiind negative. Pot să-ţi relatez numai modul meu de gândire ca om norocos: Cu câteva săptămâni în urmă un tânăr a intrat cu motocicleta cu 80 km/h în partea laterală a Mercedes-ului meu parcat. A fost rău pentru că a trebuit să plătesc singur întreaga reparaţie. Ceea ce nu a ştiut tânărul a fost faptul că direct după maşina mea era o benzinărie. Dacă acesta nu ar fi intrat în maşina mea nu ar fi murit numai el ci ar fi murit şi cei 20 de angajaţi de la benzinărie. Când am primit vestea de la angajaţii mei că maşina mea este demolată atunci am spus imediat: *„Ok, deci atunci am salvat 20 de vieţi omeneşti!* „şi nu am spus: *„Rahat, nu mai am maşină”.*

Acest lucru nu trebuie confundat cu optimismul, ci este o atitudine de viaţă. Filtrezi tot ce este negativ în viaţa ta. Percepi ceea ce este rău dar o laşi aşa. Astfel nu are nicio influenţă negativă asupra noastră.

Dar cum a început totul?

Cu mulţi, mulţi ani în urmă am constatat la un moment dat că sunt aici pentru Dumnezeu. A fost momentul din viaţa mea în care m-am întrebat: *„Ce fac eu aici de fapt, de ce mă aflu aici?*” şi i-am spus lui Dumnezeu că voi fi aici pentru el.

A fost o rugăciune?

Da, a fost o rugăciune şi am spus-o foarte clar, că mă poate folosi ca unealtă pentru a înfăptui pe pământ ceea ce

vrea. Am spus: *„Sunt îngerul tău*". Acum sună a nebunie dar aşa m-am exprimat eu atunci – şi s-au întâmplat multe lucruri de atunci.

Ce te-a determinat să faci asta?

A fost ceva foarte simplu. Dacă vrei să trăieşti o viaţă conştientă şi nu numai una egoistă, atunci ajungi la un moment dat la punctul în care te întrebi ce facem de fapt aici pe pământ. Până atunci mi-am orientat viaţa şi profesia după motto-ul: *„Ajută la ceva? Nu pentru mine, ci pentru oameni în general?*" La un moment dat mi-am dat seama că vreau să duc o viaţă prin care să-i ajut mult pe ceilalţi – asemănător cu un învăţător. Totuşi atunci eram încă foarte tânăr. Ce puteam eu să le spun celorlalţi? După această rugăciune viaţa mea s-a schimbat radical. Am învăţat foarte mult, s-au deschis foarte multe uşi pentru mine. Nu-ţi poţi imagina cum s-au deschis uşile.

Ce vârstă aveai atunci?

22 de ani.

Ce s-a întâmplat după aceea?

Rugăciunea a avut efect. Dumnezeu nu se află altundeva decât în interiorul meu. Asta înseamnă că dacă gândeşti acest lucru în mod consecvent până la capăt, atunci Dumnezeu este în mine şi eu la rândul meu sunt Dumnezeu. Asta înseamnă că fiecare persoană cu care discut este Dumnezeu. Pentru mine nu există niciun fel de separaţie între Dumnezeu şi omenire – pentru că ea s-a născut tot din Dumnezeu. Toţi oamenii sunt copiii lui

Dumnezeu, sunt parte componentă a lui şi Dumnezeu acţionează şi în aceştia. Aceste dialoguri între Dumnezeu şi mine sunt în consecinţă între mine şi mine. Când discut cu tine Jan vorbesc şi cu Dumnezeu – cu o parte a lui.

Din cauza educaţiei noastre religioase ajungi la punctul în care gândeşti: *Hei, păi asta este blasfemie!*" Pentru că religiile afirmă: *„Este cineva deasupra ta, care-ţi stabileşte viaţa, căruia trebuie să-i dai socoteală cu privire la ce şi cum trăieşti*". Eu cred că nu este aşa. Trebuie să-ţi asculţi vocea interioară, pentru că ea este divină, iar eu asta am făcut. Când vocea interioară mi-a vorbit atunci am reacţionat fără ezitare.

Cum ne putem imagina acest lucru?

La acea vreme aveam 22 de ani iar într-o noapte am avut un vis. Am visat că devin actor – cu toate că în această perioadă mă aflam la şcoala de ingineri şi eram chiar înainte de absolvire. Am visat că profesia de inginer nu reprezintă calea mea pentru că eu voiam să ajung actor. Trebuie să menţionez că până la acel moment nu am avut nimic de-a face cu actoria şi nu m-am gândit niciodată la acest lucru. A doua zi m-am dus la o şcoală de actorie din Zürich şi acolo am întâlnit din „întâmplare" pe cel mai important om din şcoala de actorie şi i-am spus că o să ajung actor.

Acesta a zâmbit şi mi-a explicat că nu pot ajunge actor pentru că toate examenele s-au încheiat deja. Eu i-am răspuns: *„Aşa ceva nu se poate, eu devin actor pentru că*

*am visat acest lucru."*Mi-a răspuns că examenele au trecut şi nu pot să mai fac nimic. Atunci am observat că nu se poate, pentru că trebuiau să mai existe şi alte examene – doar visasem acest lucru. El mi-a spus după *aceea: „Păi da ar mai fi nişte examene dar numai pentru* străini", iar eu i-am răspuns „Eu sunt străin, am *paşaport german!"*

„OK, *atunci vin mâine dimineaţă şi ne joci ceva*". Eu nu pregătisem nimic, nu ştiam nimic despre actorie şi nici nu ştiam că trebuia să prezint ceva – de unde era să ştiu? Visasem abia cu o noapte înainte că trebuie să ajung actor... Mi-a dat trei manuscrise: un Odoni, un Shakespeare şi un comic austriac, dar nici nu m-am uitat peste ele.

M-am dus a doua zi acolo, n-am ştiut nimic şi am primit job-ul. Hazliu la acest examen a fost că nici cei din comisia de examinare nu au ştiut ce le-am prezentat. Erau acolo toţi aceşti profesori, numai oameni importanţi şi apărusem şi eu pe acolo. Mi-au aruncat o minge imaginară. Mingea mi-a alunecat din mâini, a căzut sub scaun şi după aceea sub scenă iar eu am căutat această minge imaginară. Examinatorilor le-a plăcut reprezentaţia şi am primit job-ul. Dar nu asta a fost esenţialul. Partea esenţială a reprezentat-o faptul că lumea spirituală din jurul meu ştia că trebuie să fac acest lucru, pentru că era destinul meu pentru această viaţă. De aceea examinatorii nu au avut încotro. Erau pur şi simplu sedaţi, altfel nu pot să-mi explic acest lucru...

Am urmat o pregătire Stanislavsko (academia de actorie

Zürich) care intră foarte profund în conştiinţa omului. Pregătirea Stanislavski este o pregătire din interior spre exterior în comparaţie cu pregătirea Strasberg. Lumea spirituală ştia că am nevoie de această pregătire pentru a constata cine sunt cu adevărat. Aceasta a fost prima treaptă din viaţa mea către conştiinţă.

Astăzi ştiu de ce examinatorii nu au putut să spună altceva decât admis pentru că ceea ce gândesc eu se întâmplă. **Realitatea** este reflecţia conştiinţei noastre. Asta înseamnă că eu m-am gândit atât de intens fără să am nicio îndoială pentru că visasem că voi deveni actor! De aceea nu se putea întâmpla altceva decât să obţin jobul. Am primit acordul universului... Acest lucru îl ştiu astăzi. Atunci nu ştiam acest lucru, am făcut-o pur şi simplu fără să mă gândesc.

Ce s-a întâmplat după aceea cu tine?

Am devenit un tânăr actor cunoscut, am jucat în Germania şi Elveţia – timp de şapte ani. După aceea am visat din nou.

Aha!

Eram un actor cunoscut ce a fost în multe turnee cu teatrul, dar la un moment dat am fost epuizat. Actoria nu mă mai ajuta să progresez. Nu ştii acest lucru la început, nu ştii încotro merge călătoria. Totul se desfăşoară în etape mici. Astăzi sunt conştient de multe lucruri, atunci nu eram. Astăzi ştiu de exemplu că exerciţiile pe care le-am învăţat la Stanislavski le regăsim în budism, dar la acea vreme nu

mi-a spus nimeni nimic. Erau tehnici de respiraţie – tehnici pe care astăzi le predau angajaţilor mei din restaurant. Ăştia nu ştiu să respire corect, aşa că-i învăţ cum să respire. Când tinerii încep să lucreze la mine nu ştiu să vorbească, să se exprime corect, nu pot să se uite în ochii cuiva şi nu pot să respire corect, deci trebuie să înveţe aceste lucruri.

Ai visat deci din nou.

Da, acuma trebuia să ajung în Anglia. Habar nu aveam ce caut acolo, am visat numai că merg în Anglia. Am primit un impuls din interior că trebuie să fac o şcoală de film. Turnasem deja nişte filme de scurt metraj aşa că m-am gândit *„Acum fac asta”.*

Ştiam că trebuie să ajung în Anglia dar nu ştiam că o să ajung aici producător de filme. Acolo am absolvit Lonrlon International Filmschool (LIFS) – cu 13.000 CHI. Partea nostimă a fost că la sfârşitul celor trei ani am observat că aş fi avut nevoie de 180.000 CHI şi nici în ziua de astăzi nu ştiu de unde au provenit banii. Primisem o mică bursă de la autorităţile elveţiene, pentru că eram destul de cunoscut în Elveţia şi aceştia mi-au dat 30.000 CHI, asta face în total 43.000 CHI. Dar de unde a venit restul? Nici până în ziua de astăzi nu am nici cea mai vagă idee. Am produs un film şi pentru un alt film am condus postproducţia. A fost un film sud-african, un film foarte important anti-apartheid, pe care l-am şi cofinanţat. La acea vreme nu ştiam că va ajunge un film foarte important şi nici că într-o zi voi emigra în Africa

de Sud. Îmi aduc perfect aminte cum m-am dus atunci cu banii într-o pungă de plastic la producător – normal că nu i-am mai văzut niciodată.

Acesta a fost de fapt un moment decisiv a vieţii mele. Am devenit conştient de importanţa banilor. O să compar acest lucru cu un actor. Când un actor învaţă să alerge atunci se întreabă: *„De ce trebuie să învăţ să alerg? Ştiu să alerg*". Treaba stă în felul următor, dacă nu ştii să o faci în mod conştient atunci nu ştii să alergi. Dacă ai în faţa ta 1.000 de spectatori care se uită la tine, nu şti să alergi. Vine şi ziua când alergatul devine conştient. Deodată stai liniştit te uiţi în jos la public şi se uită 1.000 de oameni la tine. În acel moment nu mai poţi să respiri, să mergi, să vorbeşti. De ce? Pentru că nu alergi în mod conştient. Cu banii se întâmplă acelaşi lucru. Vine şi ziua în care vei fi conştient de bani. Înainte erau acolo ca o resursă iar tu iai folosit pur şi simplu, fără să te gândeşti la ei. Dintr-odată te gândeşti: *„Ce fac când nu-i mai am?"*

Exact aşa s-a întâmplat.

Pentru a câştiga ceva bani pe perioada studiului am început să scriu scenarii. Între timp eram de 3 ani în Anglia, Prietena mea de atunci, soţia mea de acum stătea cu mine în locuinţă. Într-o zi a venit la mine mi-a pus 1, 5 lire sterline în mână şi mi-a spus: *„Du-te şi cumpără un kebap, Sunt ultimii bani pe care-i mai avem".* Atunci am spus: *„Păi cum nu mai avem bani?" „Nu, nu mai avem bani...*" mi-a explicat sec. Mi-am băgat mâna în păr: *„Dar nu se poate..."*

„Ba da, nu mai avem bani” a confirmat din nou.

După ce am tăcut o vreme, a spus: *„Ce spui dacă ai vorbi cu John W?*” (un producător de film) Eu am spus: *„Da, de ce nu. A fost de patru ori la noi şi atunci a vrut să mă aibe neapărat*”. După aceea am stat şi m-am gândit: *„Shit, n-o să meargă*”. Avea 160 de angajaţi, la ăsta nu ajungi niciodată aşa direct, ce să mai vorbim de faptul, dacă este la el în birou, sau dacă este în Elveţia. Eram sub presiune cu numai 1, 5 lire sterline în buzunar. Acum şi atent: Sun acolo pe numărul de la centrală şi cine răspunde? Şeful în carne şi oase...

„Alo, domnule W. *Ce mai faceţi?”*

„Mike, tu ce mai faci?” înainte să mai pot spune ceva a zis: *„Avem o şedinţă mare cu investitori japonezi. Când poţi să vii?” Aşa* că peste două zile mă aflam în Elveţia şi stăteam la masă cu un grup de investitori japonezi – discutam despre televiziunea digitală. (John W. Construise *European Business Channel* iar eu eram executive producer pentru firma lui de film, care a cofinanţat totul şi negociam pentru 1, 5 milioane de dolari.)

Să ne întoarcem cu încă 1 an în urmă. Acum vine cea mai nebunească chestie! Pe vremea aceea eram paznic de securitate pentru UBS (banca elveţiană) trebuia să mai câştig nişte bani pe perioada studiilor. Am lucrat 3 luni ca paznic pentru aceeaşi bancă în care mă aflam din nou după 1 an şi ţineam o prezentare pentru un proiect de 1, 5 milioane de euro.

Acum să ne întoarcem şi mai mult în timp. Cu cine stăteam eu în Anglia? Cu sud-africani. Din acest motiv am început să citesc cărţi despre Africa de Sud şi m-am îndrăgostit de această ţară, asta era în 1989 (am stat în Anglia din 1986 până în 1989). Am decis să-mi petrec primul concediu din salariul meu de director executiv în Africa de Sud. Mă aflam exact de 10 minute în această ţară şi am cumpărat o fermă.

După 10 minute?

După zece minute am avut relaţia şi am cumpărat ferma după două ore. Eram de două ore în ţară şi am simţit că trebuie să mă duc la o agenţie imobiliară. Ne aflam în mijlocul preieriei, nu era niciun copac, nu era nimic, numai o căsuţă de lemn. I-am spus însoţitorului meu: *„Intrăm aici!" „De ce?" a* întrebat acesta, *„Ăsta nu are nimic, nu vezi că e în paragină, cum să vândă acesta imobiliare?"*

„Eu vreau totuşi să intru acolo!" Am întrebat persoana dinăuntru care stătea singură, ce imobile are de vânzare. Mi-a răspuns pe un ton morocănos *„Nu am nimic".*

„Nu se poate. Nu se poate să mă aflu aici şi să nu existe nimic de vânzare – nu are sens". În acel moment a ieşit o altă persoană din camera de alături cu o cola şi o hârtie în mână. *„Ce aveţi în mână?*" l-am întrebat eu. Omul s-a apropiat de mine şi mi-a spus: *„Chiar acum a intrat o nouă ofertă – e o fermă".*

„Mergem până acolo" le-am spus eu la amândoi spontan. *„Nu, nu mergem decât mâine",* m-a corectat

primul. *„Nu, mergem acum!”* am accentuat eu. Ne-am urcat în Mercedesul lui vechi şi am mers până acolo. M-am dus pe terasa casei, m-am învârtit şi am zis: *„Păi aici este şi un lac*”. M-am uitat la agentul imobiliar l-am întrebat de contractul de vânzare-cumpărare şi l-am semnat imediat.

Dar aveam banii necesari? 20.000 CHI. Am dat un aconto (prietenul meu a mai pus 20.000 CHI). Plătisem a contul pentru un teren cu toate că nu puteam să plătesc toată suma. M-am întors în Elveţia, m-am dus la o bancă, i-am rugat să-mi dea banii şi mi-au dat fără probleme. Alea mai erau vremuri... Zece minute mai târziu aveam banii în mână – şi după aceea am strâns cureaua cinci ani de zile, până am înapoiat banii până la ultimul franc. Acea fermă am transformat-o în restaurantul în care ne aflăm astăzi. Pe atunci, când am început lucrările, am construit şi această anexă mică cu toate că nu aveam niciun motiv. Motivul l-am aflat mult mai târziu. Între timp plecasem în Jamaica. Când m-am întors după câteva luni în Africa de Sud am aflat că a murit soţia grădinarului meu. Am înaintat o cerere ca să-i scot pe cei doi copii ai lui din Township (din condiţii crunte). Exact în momentul în care am terminat căsuţa am primit aprobarea să mut copiii la mine – în casa aceasta. Din nou aşa un „noroc”!

Ce mai poţi să-mi relatezi din viaţa ta?

Tot ce fac, tot ceea ce am făcut are întotdeauna sens, dacă am auzit asta din interiorul meu. Întotdeauna când am un mesaj din interior *„Trebuie să faci aia, să te duci acolo,*

să construieşti aia” atunci execut ceea ce mi s-a spus dar aflu mult mai târziu de ce am făcut-o. Este ca un mozaic. La început nu rezultă nicio imagine, abia mai târziu când mai sunt adăugate pietricele de mozaic...

Asta nu înseamnă că nu-mi fac griji. Normal că-mi fac griji, altfel n-aş fi un om normal. Trebuie să înveţi la un moment dat, cum să mânuieşti aceste griji. Când înveţi să-ţi asculţi vocea interioară vei avea o viaţă foarte interesantă. Ceea ce facem în Europa este ridicol. Câte nu facem, pentru ceva ce nu se întâmplă niciodată. Dăm banii pe ceva de care nu avem nevoie niciodată, pentru că ne tot gândim: *„Păi da, ar putea fi asta sau acum ar putea fi cealaltă şi atunci o să-mi meargă mai bine”* şi uităm să trăim! Alergăm tot timpul după o dorinţă, după un ideal. De ce nu ne bucurăm despre ceea ce se întâmplă chiar acum?

Există persoane din anturajul meu din Elveţia care spun: *„Păi omule, acum ai emigrat*". Eu le răspund atunci: *„La ce te referi cu emigrat? Eu nici nu am observat că am emigrat. Am cumpărat un bilet de avion şi am venit aici. Asta s-a întâmplat noaptea şi luasem un somnifer, nici nu am observat că am zburat. Asta a fost emigrarea pentru mine – wow!”*

Crezi că am făcut multe planuri? Eu urăsc planurile de afaceri pentru că ele doar te termină. Cine face un business plan nu va avea niciodată succes. De ce? Pentru că ai prea mulţi concurenţi. În cazul meu erau alte 200 de restaurante în această regiune. Cu mintea nu va funcţiona niciodată.

Când am fondat prima societate de film, am ajuns în numai şase luni pe locul doi în Elveţia. Erau deja 600 de companii de film existente împotriva noastră. Dacă ne-am fi gândit logic nu am fi reuşit niciodată. Dacă într-o astfel de situaţie fac un business plan şi constat că am 600 de concurenţi împotriva mea, n nu voi înfiinţa niciodată o societate de film, sau? Atunci eşti fraier...

Da, este asemănător ca şi cum ai înfiinţa astăzi un post TV, fără să ai niciun fel de cunoştinţe în domeniu...

Mai există o grămadă de întâmplări. Să-ţi spun ceva: dacă eşti un înger, atunci ai protecţie totală. Hai să-ţi mai povestesc încă un episod. În anul 2002 am fost terminat de asociaţii, partenerii mei. Eram bogat cu adevărat, aveam mulţi bani – milioane. Când vorbesc de milioane, nu aveam banii numerar în buzunar. Aveam o firmă de mare succes, multe contracte şi nu trebuia să-mi fac niciodată griji pentru bani. Asta se numeşte independenţă financiară. Este o mare diferenţă dacă eşti independent financiar sau ai banii la bancă. Banii depuşi în bancă nu înseamnă nimic. Să fii independent financiar înseamnă că ai libertatea să faci ceea ce-ţi doreşti. Nu ai niciun fel de griji. Eu eram independent financiar cu o firmă de mare succes. Am avut o firmă ce oferea *„Digital Assets Management Systeme”* şi închiria aceste programe de software sub formă de application service provider la companii mari. Partenerul meu a reuşit să mă înşele astfel încât să pierd totul şi m-a lăsat cu 80.000 CHI. Asta datorită faptului că am blocat

unul din conturi şi nu a putut să-mi ia imobilele. După cum îţi poţi imagina aceasta a fost cea mai grea perioadă, plină de temeri pentru existenţă. Din multimilionar să ajungi la 80.000 CHI.

Păi cum i se poate întâmpla aşa ceva unui norocos? Nu se prea potriveşte...

Ba da, ba da. Nu numai vocea mea interioară mi-a spus-o de sute de ori, ci şi soţia mi-a spus în repetate rânduri: *„Ai grijă că ăsta nu este în ordine!*" Dar nu am vrut să ascult de nimeni şi m-am decis împotriva vocii mele interioare. Abia acum devin conştient de acest lucru. Oricum mi-am revenit. Am luat un ciocan mare, un ţăruş şi i-am spus angajatului meu Benjamin*: „Cheamă-i pe toţi care caută de lucru, construim un restaurant*". La acea vreme totul era deşert pe aici, nu era niciun copac, nu era iarbă. Totul a fost plantat de noi manual. Atunci am construit restaurantul. La început nu numai că nu aveam bani, dar nu aveam nici bucătar. Universul funcţionează aşa, îţi dă întotdeauna ceea ce îţi trebuie în acel moment, când tu te decizi. Este exact ca un program de calculator. Eu mă hotărâsem pentru restaurant. Restaurantul era gata construit dar nu aveam bucătar, aşa că am angajat un bucătar. Apoi, două zile înainte de deschidere acesta plecase. Atunci m-am întâlnit din „întâmplare" cu un alt bucătar pe care l-am angajat Imediat. Dar acest bucătar gătea foarte prost. Toată afacerea a mers aşa timp de şase luni. După şase luni a renunţat şi am rămas din nou fără

bucătar. În aceeaşi zi m-am dus la supermarket să fac cumpărături. În timp ce mă plimbam pe culoarele magazinului şi-mi puneam lucrurile în coş mi-am dat seama: *„La naiba, cine găteşte în seara aceasta?”*

De ce nu ai gătit tu?

„Eu?” nu gătisem niciodată pentru alţii, doar acasă pentru mine sau pentru familia mea. Eram într-un supermarket când a venit o femeie spre mine, o băştinaşă ce lucra la spital – o femeie foarte grasă ce arăta ca Arnold Schwarzenegger în filmul Total Recall. Femeia a trecut pe lângă mine şi fără să se uite la mine direct, mi-a spus cu o voce joasă şi liniştită: „Why don’t you cook?*” („De ce nu găteşti tu?”)* Eu m-am gândit imediat: *„Aha, deci universul vorbeşte cu mine!*” Femeia nici măcar nu se uitase la mine era în transă şi nu a spus nimic altceva nici măcar *„Hello”* sau ceva asemănător. Îţi spun Jan: universul vorbeşte în fiecare zi cu noi şi primim sute de mesaje zilnic, întrebarea este: le auzi sau nu le auzi?

Asta îmi aduce aminte de povestea prietenului meu René al cărui coleg de afaceri din SUA a fost într-o călătorie în Hong-Kong împreună cu soţia lui. Era ultima lor zi de călătorie şi se aflau într-o piaţă mare în mijlocul a mii de chinezi, când dintr-odată o bătrânică din mulţime a mers la aceştia şi le-a spus următoarea propoziţie: „Don’t take the flight tonight!” („Nu luaţi avionul din noaptea asta!”) Amândoi au discutat şi până la urmă au decis să nu zboare. Poţi să-ţi imaginezi ce s-a întâmplat, avionul s-a prăbuşit.

Exact, în mod asemănător s-a întâmplat şi cu această femeie. Aceasta a spus deci să gătesc. Astfel că în acea seară am gătit prima dată – pentru patru persoane, iar acestea erau foarte mulţumite. Pe atunci aveam numai un ajutor, astăzi am 15 angajaţi şi gătim pentru 1.600 de oaspeţi pe lună.

Acum s-ar putea spune că totul este „coincidenţă”. Dar nu este! La un moment dat ajungi la concluzia că nu trebuie decât să ai încredere – doar să facem şi să avem încredere! Ar trebui să facem lucruri ce au sens şi care merită să fie puse în practică, lucruri cu adevărat importante. Cu toate câte mi s-au întâmplat în ultimele decenii tot mai am o mică, foarte mică îndoială...

Care ar fi concluzia ta?

Fă ceea ce visezi şi fă-o consecvent! Eu cred că cea mai importantă constatare o reprezintă faptul că suntem mult prea încătuşaţi în temeri, că facem lucruri pe care ni le-au transmis mai departe părinţii noştri şi tot ei ne-au explicat când eram copii, ce este posibil şi ce nu. Din această cauză nu ne-am dezvoltat realitatea noastră, pentru că realizăm ceea ce am văzut la părinţii noştri şi nu avem forţa să ne desprindem de aceste lucruri. Părinţii spun de multe ori: *„Aici te-ai născut, aici este locul tău, aici trăieşti, aici este nivelul tău”.* Dacă tu simţi în Interiorul tău că vrei să faci altceva atunci trebuie să îndrăzneşti să străpungi modelele vechi.

La noi în familie era clar că nu aveam voie să devenim

actori – toţi erau ingineri şi preoţi. Dar preotul nu este tot un fel de actor?

Eu am fost primul din neam care a devenit actor. Aveam mulţi artişti şi persoane creative în neam, dar niciunul nu s-a încumetat. Asta înseamnă: *Fă-o şi ai încredere că poţi extinde această realitate!* Poţi s-o faci, pentru că universul o face, iar dacă viziunea ta este destul de puternică atunci primeşti toţi banii din lume.

Realiştii vor spune: vrem resurse (rezerve, garanţii). Mergem la bancă şi spunem că vrem 100.000 CHI că vrem să deschidem un restaurant. Banca îţi va spune: *„Dispari, nu eşti normal!”* Ştim din experienţă câte restaurante au dat faliment. Fă altfel: Deschide un restaurant şi banca va veni la tine. Nu poţi povesti nimănui aşa ceva, dar exact aşa se întâmplă.

Corect, exact aşa merg lucrurile...

Îţi mai dau un exemplu. Am întâlnit în centrul vechi un om tânăr cu o chitară. Am intrat cu el în vorbă şi l-am întrebat ce ar vrea să facă cu plăcere iar el mi-a spus că-i place să cânte. L-am întrebat care e problema. *„Atunci de ce nu cânţi?” „Da, pentru că nu merge...”* mi-a răspuns el. Eu i-am explicat următorul lucru: *„Ştii care este problema ta? Tu vrei să cânţi pentru bani şi nu să cânţi pentru că vrei să cânţi*”. Este o diferenţă majoră. **Vrem să cântăm ca să câştigăm bani sau vrem să cântăm pentru că este pasiunea noastră?**

Exact acest lucru îl fac majoritatea oamenilor greşit,

pentru că văd garanţii şi se orientează după ele. Astfel ajung să gândească în următorul fel: *„Mai bine îmi găsesc un loc mic de muncă pentru că este mai sigur decât să ai o viziune*”. Şi nu mai scapi niciodată de jobul tău mic. Ia gândeşte-te! Câţi nu-şi doresc o viaţă statornică într-o societate reglementată cu siguranţă financiară? Eu trăiesc pentru că-mi face plăcere şi mă gândesc de exemplu: *„Cu câţi oameni plec pe drumul* meu?” Când realizez o muncă normală, câţi oameni pot să iau cu mine? Este frumos să câştigi mulţi bani prin tranzacţionarea de acţiuni, dar tot singur eşti. Oricum este un job foarte egoist pentru că nu aduce nimic în plus societăţii. Atunci mă întreb: *„Eşti cineva care construieşte ceva unde poţi să iei cu tine 10, 0 sau 30 de oameni? Cărora să le fi exemplu? Cu care să trăieşti o viaţă cuviincioasă şi pentru care merită să trăieşti şi cărora le oferi un viitor?”* Atunci vei avea o viaţă de succes! Dacă te uiţi tot timpul numai după bani şi strângi o sumă frumuşică, cu ce te ajută? Ia pur şi simplu atât cât îţi trebuie cu adevărat.

Este exact ca la un bufet la care poţi să mănânci cât vrei. Oamenii se aruncă asupra bufetului cu toate că s-au săturat de mult. De ce fac asta? Pentru că folosim resurse de care nici nu avem nevoie cu adevărat. Să privim dintr-o altă perspectivă: dacă vrem să construim ceva, o clădire de firmă, un restaurant, o casă – atunci ne trebuie resurse, banii economisiţi. Pe de altă parte există foarte mulţi oameni care înoată în bani dar nu au nici cea mai vagă idee

ce să facă cu ei. Nu fac nimic cu ei... Stau pe ei. De ce? Egoism, putere, temeri...

Din acest motiv îi şi pierd în cele din urmă, pentru că nu fac nimic eficient cu ei. Acesta este lucrul frumos în univers. Banii care şi-au găsit un nou proprietar pe piaţa acţiunilor nu au fost folosiţi. Au vrut să facă din bani şi mai mulţi bani, dar cu aceste sume se putea construi ceva eficient: şcoli, case, grădiniţe, să-i fi investit în medicină sau în orice altceva. Dar nu, s-au vândut acţiuni cu ei. De aceea nu am niciun fel de compasiune pentru aceste persoane...

Atât în ceea ce priveşte interviul cu Mike. (El administrează restaurantul său în apropiere de Johannesburg şi poate fi găsit pe această adresă de email: www.africanswiss.com)

Concluzia mea:

Acest mic episod cu Mike poate că nu este atât de interesant pentru un laic. Pentru mine în schimb care scriam această carte, eram cu totul cufundat în această materie, când am auzit cuvintele lui Mike care se potriveau extraordinar cu tema dezbătută în carte, pentru mine a fost ca o confirmare. A fost ceva ce mi-a dat fiori! Este sincronicitate în cea mai frumoasă formă a sa. Această întâlnire cu Mike înainte de a termina această carte, mi-a arătat (ca un indicator) că lucrurile se desfăşoară sincron,

că m-am aflat la timpul potrivit în locul potrivit, că nu există „coincidenţe” ci numai legea rezonanţei, care atrage tot ceea ce se aseamănă. Pentru că Mike nu ştia nimic de conţinutul acestei cărţi...

Luaţi această povestire ca exemplu pentru viaţa dumneavoastră. Vedeţi când şi unde s-a întâmplat aşa ceva în viaţa dumneavoastră şi ce au pus în mişcare astfel de evenimente. Aceste mici întâmplări, aceste semne, transformă ziua noastră în una cu totul specială. Să folosim aceste indicii ale vieţii, pentru a ne lăsa ghidaţi către un viitor mai bun!

Următoarele cărţi pot fi comandate la Editura ANTET Tel: 021/2221245, 021/2234945

Securitatea naţională – Conspiraţia – Dan Davis

Vă doresc o zi bună – este foarte posibil să mai aveţi parte de aşa ceva în momentul de faţă. Poate că acest lucru se va schimba pe măsură ce citiţi această carte. Nu vreau să pierd vremea cu multă vorbărie.

Dumneavoastră aveţi încredere în mass-media – televiziune, ziare, reviste... La urma urmei, de ce nu? Dar poate că n-ar strica să vă mai revizuiţi părerile.

Mai presus de TOP SECRET – Jim Marrs

Ultimul secol a fost martorul naşterii a ceea ce este binecunoscut actualmente drept „teoria conspiraţiei”, o subcultură a unor oameni care împărtăşesc aceleaşi concepţii, care au început să fie preocupaţi de faptul că evenimentele contemporane şi istorice majore nu au fost

provocate de „ceea ce ne-au spus” marile mijloace de comunicare în masă sau cărţile de istorie. Adeseori greşit înţeleşi drept „obsedaţii de conspiraţii”, aceşti oameni sunt preocupaţi cu pasiune de societate, au o profundă afecţiune faţă de ţara lor şi sunt mânaţi de un simţ etic şi justiţiar foarte puternic.

Guvernarea secretă a lumii – Jim Marrs

Volumul de faţă tratează probleme precum arta guvernării, istoria ascunsă şi religia clandestină, secretele acumulării bogăţiei, puterii, controlului asupra destinului omenirii; adică acel gen de secrete ce sunt rareori consemnate în cărţile de istorie şi niciodată pomenite în mass-media.

Conţinutul cărţii este tulburător şi neliniştitor pentru unii dintre cititorii săi.

Iisus – împărăţia păcii se apropie – Johannes Holey

Imaginea lui Iisus Hristos a avut mult de suferit sub tutela Marilor Biserici. O imagine cu care omul modern, cu spiritul său critic şi cercetător, se împacă tot mai puţin. Vremurile în care trăim, pline de schimbări în toate domeniile posibile, au provocat schimbări de perspectivă şi de înţelegere şi în ceea ce priveşte această temă. O înţelegere inedită îşi face loc printre oameni, iar nenumăratele tipuri de dependenţă din zilele noastre dovedesc o nevoie acută ce se face simţită la milioane de oameni, o nevoie care, de-şi va găsi împlinirea, le va dărui acestor suflete în căutare un nou sens al vieţii.

Codul lui Iisus-Johannes Holey

Starea de conştientizare a lui Iisus atinge pentru noi proporţii cosmice, este inimaginabil de imensă şi de multistratificată, deci vibrează în diferite spectre de frecvenţe. Prin aceasta, este imaginabil ceea ce a încercat să-mi explice: energia mea este atât de imensă şi de variată, că mă pot afla în fiecare om... Matei a transmis deja acest mesaj prin cuvintele... sunt cu voi în toate zilele... Şi fiecare din aceste părţi din fiecare dintre noi este adevărată, îşi are propriul adevăr segmentat. Astfel ar fi mai uşor de înţeles că există cu mult prea multe adevăruri ale lui Iisus – spaţiul şi timpul joacă şi ei un rol.

Chivotul legii – dosare secrete – Ştefan Erdman

Atlantida n-a încetat să existe. Mărturii şi legende despre Chivot. Chivotul şi Graal-ul.» Secretul pietrelor sfinte. Mesajul templierilor – cunoaşterea Chivotului. Legături între Area 51 şi Montauk. Experimentul Philadelphia. Ideologia ocultă a organizaţiilor secrete germane. Capetele de cristal din Interlaken. Ultima Thule şi Hiperboreea. Adevărul de azi este adesea eroarea de mâine!

Marile conspiraţii ale lumii – AII H ideii, Joan D'Arc

Mutarea ţintelor: strategiile reale din spatele războiului împotriva terorismului Bancheri şi generali: interesele economice din spatele conflictului iugoslav Agenţii secreţi, spionajul şi 11 septembrie Giordano Bruno: un OZN-ist al secolului al XVI-lea? OZN-uri şi extratereştri în

Caraibe: ce ascunde marina militară americană Războiul psihologic Globetrotter-ul Iisus: mitul misterioşilor „Ani Pierduţi” Alianţa nelegiuită: naziştii şi specialiştii în ştiinţele oculte Planeta X, muşamalizarea NASA: aparţine această minge vagabondă sistemului solar? „Steaua oaspete” chinezească a anului 1054 d.Hr. Şi catastrofele pământene învinovăţirea homosexualilor, negrilor şi cimpanzeilor pentru SIDA Bioterorismul cu antrax şi nebunia războiului biologic Statul poliţienesc este de acum o operă de artă Instalarea dictaturii ştiinţifice: originea darwinismului Marcel Vogel şi secretul forţei a cincea Psihiatria şi psihologia: reexaminarea vacii sacre Lagărul de concentrare: controlul gândirii în educaţia americană Visurile celui de al treilea Reich Mecanismele spiriduşului: ochiul atotvăzător al lui GOG (Guvernul Ocult Global)

Trilogia Iluminaţilor – Ochiul din piramidă – Robert Shea, Robert Anton Wilson Cartea nu este decât în parte rodul imaginaţiei. Ea abordează toate muşamalizările din vremurile noastre – de la adevăraţii asasini ai fraţilor Kennedy, până la motivul pentru care pe bancnota de un dolar se poate vedea o piramidă – şi sugerează un adevăr năucitor.

www.antet. Ro